

CANIM CİCİM

PHILIPPE DJIAN

Fransızca'dan Çeviren:
Hakan Tansel

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

PHILIPPE DJIAN: 1949'da Paris'te doğdu. Yapıtlarında kendi yaşantısına yaptığı dolaysız göndermeler otobiyografik roman yazarı olarak tanınmasını sağladı. Djian'ın romanlarındaki kişilerin, dekor ve stilin Amerikan "sefiller"inin (Bukowski, Carver) anlatı ve filmlerine incelikli bir biçimde öykündüğü söylenebilir. Fransa'da özellikle genç okur kitlesi arasında büyük yankılar uyandıran *Crocodiles* (1989) sert derisinin altında duyarlı bir doğa taşıyan timsah simgesi temelinde insan portreleri sunar. Djian'ın bakış açısındaki modernlik, her zaman genç okur kitlesinin dikkatini çekmiştir. *Betty Blue*'nun genel havasına egemen olan kararsızlık ve düş kırıklığı Djian'ın bütün yapıtlarına damgasını vurmuştur. Düş kırıklığı, aşk ve sevgilinin (*Betty Blue*, 1985), dostluğun (*Maudit Manège*, 1986), bir yeteneğin (*Échine*, 1988) yitirilmesinden kaynaklanır. Yılda bir gece, dikenleri arasından yumuşak ve pastel renkli çiçek veren kaktüs gibi kin ve kan ortasında bir aşk öyküsünü dile getiren *Bleu comme l'enfer*'in (1983) kahramanları da bu nitelendirmeye tümüyle uyar. Düş kırıklığı, aynen çok arzulanan bir kadının umulmadık bir biçimde ve kolayca teslim olması gibi yaşamdan beklenilen şeyin doğru zamanda ve doğru yerde elde edilememesinden de kaynaklanabilir: *Sotos* (1993), yaşama ilişkin derslerle doludur. Babası olmayan on sekiz yaşında bir delikanlı, çocuğu olmayan kırk yaşlarında bir adam ve yalnız yaşayan bir ihtiyar, yazgılarının kendilerini buluşturduğu yerde, *soto*'ların, ağaçların gövdesiyle kabukları arasında yaşayan küçük şeytanların tanıklığında tutku ve itkileriyle hesaplaşırlar. "Yaşama girmek, arenaya girmek gibidir." Kişi, bu arenadan kendisiyle barışık ve kendine karşı silahlanmış olarak çıktığında bile, aynen gladyatör gibi ardında her zaman bir şeyler bırakacaktır. Böylece, Djian yitik bir kuşağın acılarının, romantik sözcüsü durumuna gelmiştir.

Djian'ın romanlarında yer verdiği ve argo kullanımların ağır bastığı konuşma dili, tümcelerindeki canlılık, yapıtlarından yansıyan ve pek az tanık olunan kendine özgü bilgelik ve aşırılık, bildik kalıpları aşan, düzeyler arasındaki geçişlerle modern, hatta postmodern anlayışın izlerini taşıyan özgür bir modelin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Gizemli başlıklar, izlekler (dostluk, cinsellik, şiddet, arabalar, alkol) ve anlatı tekniği (birinci kişi ağzından sürdürülen çizgisel anlatım ve teklifsiz dilin öğelerinin kullanılması) nedeniyle Djian'ın yapıtlarına polisiye tür içinde de yer verilmektedir. *Bleu comme l'enfer* ve *Betty Blue*'da (Aynı adla Jean-Jacques Beineix tarafından sinemaya da uyarlanan filmin başrollerinde Jean-Hugues Anglade ve Béatrice Dalle oynadı) dilsel düzeye de yansıdığı gibi, mavi, Djian'ın yoğun simgesel işlevler yüklediği ayrıcalıklı renktir.

YAPITLARI: *Bleu comme l'enfer* (1983); *Cinquante contre un* (1983); *Zone érogène* (1984) [*Erojen Bölge*, Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2002]; *37,2o Le matin* (1985); *Maudit manège* (1986) [*Eşiktekiler,* Çev. Yaşar Avunç, Ayrıntı Yay., 2001]; *Échine* (1988) [Betty Blue, Çev. Ayşen Ekmekçi, Ayrıntı Yay., 3. Baskı, 2013]; *Crocodiles* (1989); *Sotos* (1993); *Frictions* (2003) [*Sürtüşmeler,* Çev. Aylin Yengin, Can Yay., 2005]; *Impuretés (2005); Doggy Bag, Saison 1 (2005); Impardonables (2009); Incidences (2010); "Oh..." (2012).*

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Canım Cicim

Philippe Djian

Ayrıntı: 928
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 92

Canım Cicim
Philippe Djian

Fransızca'dan Çeviren
Hakan Tansel

Kitabın Özgün Adı
Chéri-Chéri

Yayıma Hazırlayan
Handan Demir

Son Okuma
Ahmet Batmaz

© Editions Gallimard, Paris, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad.
No: 8/2 Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım: *İstanbul, Aralık 2015*
Baskı Adedi 2000
ISBN 978-605-314-054-2
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/AYRINTIYAYINEVI facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Canım Cicim

Philippe Djian

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Gündüz, adım Denis'ydi. Belli bir başarı kazanmış, eleştiri babında sivri dilli bir yazardım. Bazı akşamlar, adım Denise oluyordu. Evet, bir kabarede dans ediyordum.

Birçok bakımdan, hayatımı fevkalade karmaşıklaştıran, oldukça zahmetli bir durum söz konusuydu ama onu başka biriyle değişmezdim. Bu varoluş bana uygun düşüyordu.

Mamafih bu defa ciddi sopa yemiştim.

Hannah, karım, hastane odasına pat diye girdi ve beni görünce, nefesi kesildi, yatağımın karşısında, bir eli ağzında, dondu kaldı. Trenden atılmış ve balastta yuvarlanmıştım.

Ama, evet sevgilim, tren yolun ortasında durmuştu, bereket versin. Tren gitmiyordu, düşün bir dakika. Aksi halde şu an burada olamazdım. Küçük serserilere çattım. Ve o lanet olası trende kimse yerinden kımıldamadı. Herifler beni dışarı attılar. Otursana, Hannah, çek bir sandalye. Bayılayım deme. Bugün kırmızı, yarın mavileşir, sonra yeşile, daha sonra da morumsu sarıya döner. Ben iyiyim, sevgilim, topla kendini. Hiçbir şey hissetmiyorum. Gerekeni verdiler bana. Buradakiler iyiler. Fazla imkânları yok ama uygar insanlar.

Hannah çantasından bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. Onu inceledim. Sessizce yaptıklarını seyrettim.

Fazla rimel sürüyorsun, diye belirttim. Gözlerin sanki birer kömür parçası. Ya o mini şorta, giydiğin şu müstehcen şeye ne demeli. Yemin ederim, delisin sen, orospu gibi görünüyorsun.

Omuz silkip, ufukta hemşire olup olmadığını kontrol ediyor ve sigaraları yakıyoruz. Elim biraz titriyor. Kulaklarım hâlâ çınlıyor.

Her halükârda, bundan kimseye bahsetme, Hannah, soran olursa, merdivenden düştüm.

Seninle hep yalan söylemek gerekiyor, diyor. Ha bire yalan söylüyorsun.

Ah, rica ederim, Hannah, elimden geleni yapıyorum. Herhangi bir rezalete karışmamın lüzumu yok. Saldırıya uğradığımın bilinmesine gerek duymuyorum. Reklam yok. Teşekkürler. Belki de kitapların iyi satıldığını düşünüyorsun. Bence öyle değil. O yüzden, boş ver. Felsefi düşüncelere dalma. İşi bana bırak. Durumu idare etmeme müsaade et.

Görünüşe göre, yürüyebiliyordum. Şiddetli bir baş ağrısına rağmen, ayağa kalktım. Her yanım çürüklerle kaplıydı, yorgunluktan felç olmuş vaziyetteydim ve azıcık midem bulanıyordu. Getirdiği pantolonu giymek için omzuna dayandım.

Hannah orada bulunanlar gibi bir tür Barbie bebekti, biraz solgun, saçlarında pembe bir kurdele, rengi atmış gömlekler ve asitle şişirilmiş, kocaman ve somurtkan dudaklar. Cinsel açıdan artık pek ilgimi çekmese de, bana en yakın kişi olmaya devam ediyordu. Ve kadın kılığına girmekten ne zevk aldığımı, takma göğüslerimi, *Ulysses*'i, vs açıklamamı hiç istememişti. Bunlar onu rahatsız etmiyordu.

Benimle evlenmesini istediğimde, hıçkırıklara boğulmuş ve günü gözyaşları içinde geçirmişti. Gözlerime inanamıyordum. Başıma gelenden ötürü öyle mutluyum ki, diye bildirmişti. Oysa ona, kendisini hamile bırakmam dolayısıyla ailesiyle yapılan bir anlaşmanın söz konusu olduğunu, bende verecek bir dirhem bile gerçek aşk bulunmadığını uzun uzun açıklamıştım. Bunları dinlemeyi reddediyor ve ebeveynlerinin az çok bize tahsis ettikleri dairenin salonunda sevinçten ağlayarak dans ediyordu. Evde büro bulunduğunu, bir bürom olacağını keşfedince, ben de sevinçten ağladım. O dönemde doğru düzgün gelirim yoktu ve belki de ilk defa bir büro, dairede sırf bu işe, inatla sayfalar karalamaya ayrılmış bir oda görüyordum. Bu sırada Hannah yanımda sevinçten hopluyor, koluma asılıp, mutlulukla kıkırdıyordu. Süper iyi olacaksın, diye tekrarlayıp duruyordu. Canım-Cicim, süper iyi olacaksın.

Tamam. Ama bana Canım-Cicim deme. Lütfen. Teşekkürler.

Süratli gidiyor. Bu hızla nasıl bugüne kadar hayatta kaldı, bilmiyorum. Arabayı çoğu zaman gazı kökleyerek kullanıyor, zikzaklar çiziyor, zorla geçiyor, tam bir kamusal tehlike, o yüzden hangi mucize eseri şimdiye kadar kimseyi ezmediğini, hatta kendisinin yoldan uçmadığını bilmiyorum ama böyle. Dikiz aynasında asılı tuhaf süsler sallanıyor, nazarlık galiba.

Çok yaprak dökülmüş, dikkat et, kayar, diyorum.

Bu onu güldürüyor. Yüzü, sarı saç lüleleri altında kayboluyor. Yine de yavaşlamıyor. Ama henüz onunla bilek güreşine girişemeyecek denli zayıfım ve kolçaklara sımsıkı tutunmakla yetiniyorum. Çevre yolunun çıkışında trafik sıkışınca, kendimi daha iyi hissediyorum, gevşiyorum. Yüzümü buruşturarak, bir avuç hap yutuyorum. Sanırım kaburgam çatlamış.

Sonunda sağ salim eve varıyoruz. Etrafı kolaçan ettikten sonra, bastonla silahlanmış olarak, yakam kalkık, kafamda sarılı bir bandajla, topallaya topallaya arabadan çıkıyorum. Bir an ciğerlerimi sonbaharın baharatlı serinliğiyle doldurup, binaya dalıyorum.

İkindi vaktindeyiz, fakat ufuk katmanlarında yükselen kara bulutlarla kaplı gökyüzünde, ışık daha şimdiden zayıf.

Doğruca odama yöneliyorum. İçeri kapanıyorum. Bayağı bir süre, banyo aynasının karşısında dikiliyorum. Kımıldamadan. Çıplak. Sargımı ihtiyatla çıkarıyorum. Kompres. Balasta konarken kafa derim yarılmış. Atılan dikişleri görüyorum. O herifler, ellerim kendi kravatımla arkadan bağlı halde, taşların üstüne kafa üstü attıklarında, beni öldürebilirlerdi. Hakiki manyaklar.

Babam her şey yolunda mı diye soruyor, diye bağırıyor Hannah, kapının ardından.

Turp gibi olduğumu söyle. Holde burnum kanadığı için üzgün olduğumu ve birini yollayacağımı söyle. Hatırımı sorduğu için tarafımdan teşekkür et.

Yüzümü buruşturuyorum. Bu durum uzun zamandır devam ediyor. Bu aptalca yakınlık. Paul haberi verdiğinde hissettiğim şoku, Eski Kıta'yı vuran şu kötü rüzgâr, yani kriz yüzünden Veronica'yla beraber zemin kattaki daireye geri döneceklerini bildirdiğinde böğrüme yediğim direkt yumruğu hatırlıyorum.

Ne saçmalıyorsunuz, Paul, diyebildim sonunda, yutkunarak. Niye canımı sıksın ki bu, hasta mısınız. Siz Hannah'nın ailesisiniz. Hem her şeyden önce, burası sizin eviniz. Ne hoş. Doğru anladıysam, komşu olacağız yani. Eğlenceli, öyle değil mi.

Gülümsüyordum ama sanki başımın üstüne bir bulut konmuştu ve hiç kımıldamıyordu.

Hannah ve ben birinci katı işgal ediyorduk. Artık her balkona çıkışımda, onunla uğraşmamak için geri kaçıyordum; sık sık sitenin bahçesinde geziniyor, havuzun etrafında dönüyor ve kendilerininkinin üstündeki dairemize göz atıyordu. Gözünde donuk bir parıltı oluyordu.

Aramızda asla elektriklenme olmadı, en ufak bir muhabbet oluşmadı. Aynada kendimi incelerken, yeni şeklimi, şiş suratımı, morarmış gözlerimi, katmerli sıyrıklarımı görünce ne tepki vereceğini merak ediyordum.

Babam içten içe seviyor seni, diyordu Hannah.

O şerefsiz sahtekâr cehennemde kızarmamı seyretmenin hayalini kuruyor. Sen neden bahsediyorsun.

Kapıyı açınca takınacağı tebessümü, bana bunu yapma havalarını gayet iyi kestirebiliyordum.

Geri dönecekleri haberi ve zemin kattaki daireye yerleşecekleri düşüncesi o sıralar beni kelimenin tam anlamıyla sersemletmiş ve günlerce kendimi gergin hissetmiştim. Sonra bir sabah uyanmış ve biraz aşağıdaki yola iki kamyonun park etmiş olduğunu görmüştüm. Motorları rölantide çalışıyordu, içlerinden adamlar indi ve gözlerimin önünden, sırtlarında Hannah'nın ebeveynlerinin yakından bildiğim mobilyalarıyla geçit yaptılar: Masa, kırmızı suni deriden sandalyeler, koltuklar, zebra postu kanepe... Bir hayalet trenin belirsiz seyrine, yerleşmekte olan bir dekorun mide bulandırıcı ögeleri-

nin ağır tören alayına tanık oluyordum: Bir Çin komodini, İtalyan işi bir jambon doğrama makinesi, bankaların çöküşünden sonra eve geri taşıdıkları bütün o boktan ıvır zıvır...

Bundan hiç hoşlanmadım, Hannah, demiştim. Havuzda onunla burun buruna gelmek istemem. Babana uyuz oluyorum, anlıyor musun. Kusura bakma ama buraya geldiklerinden beri iyi uyuyamadığımı fark ettim. Daha fazla dayanamayacağım.

Bunları sahiden düşünüyordum. O koşullarda, çok geçmeden sapıtacağımdan emindim. Lakin aylar, yıllar şaşırtıcı bir hızla geçiverdi.

Yüzümü biraz düzelttim. Bu konuda elbet bazı temel bilgilere sahibim ve gerekli malzeme elimin altında; kremler, pudralar, fondöten ve makyaj temizleyiciler, ıslak mendil, dudak parlatıcı, sahte kirpik mevcut ve kozmetik fiyatları hesaba katıldığında, bu hiç de az değil.

Üstümü değiştiriyorum ve Hannah'yla aşağı iniyoruz. Kapıyı Paul açıyor. Bakışını bana çevirir çevirmez, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Kolumdan tutup kıkırdıyor. Ah, Denis, zavallı dostum, diyor kulağıma, bıyık altından gülerek. Sizi bu hale getiren ne. Kötü bir karşılaşma mı yaşadınız.

Gözleri parlıyor. İçimden ona sövmek gelse de, dudaklarım öyle şiş, çene kemiklerim öyle ağrıyor ki, küfretmeyi bile beceremem. Beni bara kadar götürüp, kendime gelmem için bir kadeh içki ikram ediyor. Onunkinin zaten hazır olduğunu görüyorum. Bir kamış alıyor ve dudaklarımın arasına sokmayı başarıyorum. Hannah bizi bırakıp, annesinin yanına gidiyor. Paul acayip bir çevreye takıldığımı söylüyor. Denis, bunu belirtmeme müsaade edin, dostum.

Kollarımı iki yana açıyor ve uyluklarıma doğru bırakıyorum. İç geçiriyorum.

Hiç alakası yok, Paul. Yanılıyorsunuz. Ben bir gösteride rol alıyorum. Oyuncuyum. Bekleyin, bir gün sizi buna inandırmaktan umudu keserim. Bu işi yıllardır yapıyorum ve en baştan beri size söylüyorum, benim için herhangi bir işten farkı yok. Altında başka bir şey aramayın. Bu memlekette yazarlar sporculara nazaran çok az para kazanıyorsa, ikinci bir iş bulmak zorunda kalıyorlarsa, benim kabahatim değil. Hayır, o soysuzların istedikleri iPhone'umdu ve daha yeni almıştım, yepyeniydi.

Alacakaranlık çöküyor. Gülümsemesi, sanki öncekinden daha gülünç bir şaka yapmışım gibi genişliyor. Biz geldiğimizde, golf seyretmekteymiş. Şangay turnuvasının tam ortası. Johnson on altıncı delikte "eagle" yaptı, diye bildiriyor, ekrandan geçen görüntülere dönerek. Görünüşe göre, Tiger kilo almış, diye belirtiyorum. Olacak şey değil. Kafatasının altında ne var acaba.

Kanepede yanına oturduğum sırada, sesi açıyor ama Johnson'un konsantre olduğu, sessiz bir an söz konusu. Sunucu topun saatte iki yüz elliyle uçmasını beklerken alçak sesle konuşuyor. Kuş cıvıltıları işitiliyor. Ve "swing"in ıslığı.

Paul, diyorum, beni dinleyin, şu ara vaziyet fevkalade zor. Kitaplar satılmıyor. En azından, benimkiler. Onun için geldim size, Paul, demek istediğim, şu kira meselesinde bize biraz yardımcı olursanız, inanın çok makbule geçer, anlıyor musunuz.

Çitlerin öteki tarafında, Hannah ve annesi havuz kenarında birkaç komşu eşliğinde sohbet ediyorlar. Jakuziden dumanlar çıkıyor. Hava havuza girmek için pek sıcak değil ama su otuz derece ve gece çöküncе bazıları bir uçtan diğerine yüzüp duruyorlar. Sitede, havuz ve bahçeye doğrudan erişime sahip dört binaya dağılmış bir düzine daire, bir o kadar da stüdyo var. Genellikle

bahçede, ufak traktörlere binmiş, yeşil şortlu adamlar dört dönüyorlar; son gösterimde, deri mini şort ve Selena Gomez tarzı çiçekli bir Nasty Gal sutyene indirgediğim kıyafetlerinden yararlandım ve seyirci beğendi.

Beni yanıtlamaya karar vermesini beklerken, başımı öne eğiyorum. Durumun tadını çıkarmasına izin vermek için birkaç dakika zaman tanıyorum.

Elini omzuma koyduğunda, hiçbir şey söylemiyorum.

Denis, diyor, bunun sizin için iyi olacağından emin değilim.

Gözlerimi ona doğru kaldırmaya mecburum. Ona – midemi bulandıran– sessiz bir dua okumam lazım. Paul'ün derinliklerinde kudurmuş bir deli yatıyor, bunu bakışında açıkça görüyorum. Kuduruk bir delinin merhametine kalmış durumdayım.

Sonunda kulağıma eğilip, leş gibi sahte empati kokan bir tonda fısıldıyor, dinleyin, Denis, bunu söylemek hoşuma gitmiyor, dostum ama mantıklı olmadığınızı düşünüyorum. Hayır, hakikaten değilsiniz. Bir erkek kirasını ödemeye muktedir olmak zorunda. Hiç değilse bunu yapmalı. Tanrı aşkına, biraz daha sorumlu olabilirsiniz hani. Kızımın kocasısınız, onun için tasalanmak ve içimin titremesini istemem, söylemek istediğimi anlıyor musunuz.

Sefil nutkuna gülümsemek isterdim ama bütün suratım ateş topu gibi yanıyor. Duymamış gibi yapıyorum. Her halükârda, yardımınıza hayır demeyiz, diyorum. Ne isterseniz düşünün, Paul. Ben kendimi sizin kendinizi sıktığınızdan çok daha fazla sıkıyorum. Bir yandan da gidip para kazanmam gerekiyor. Bu size bir şey ifade ediyor mu, para kazanmak. Belki de ne olduğunu unutmuşsunuzdur, Paul, sizin için çok geride kalmış olabilir ama gökten yağmıyor. Banknotlar ağaçlarda asılı değil.

Bu ülkede ek geliri olmayan bir yazar nasıl yaşar ki. Tenis şampiyonu yerine yazar olduğum için samimiyetle üzgünüm, hoşuma gittiğini zannetmeyin.

Benden uzaklaşıyor ve hayatını kazanmanın, esas itibarıyla travestilerin takıldığı ikinci sınıf bir kabare sahnesinde file çoraplarla arzı endam etmekten başka yolları da bulunduğunu bildirmeye hazırlanıyor ama dilini tutuyor, zira tam o sırada ana kız bahçeden bize doğru geliyorlar. Adamın benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Ve umurumda değil. Mavi-mora, gripembeye dönen yaralı suratımı, şişmiş gözümü burnuna dayamaktan neredeyse zevk alıyorum. Tiksintiyle yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum.

Ee, kızlar, diye takılıyor onlara, keyifler yerinde mi.

Yanımıza varmalarından önce, mırıldanıyorum, pekâlâ, Paul, kirayı ne yapacağız, bunu kendim için istemediğimi gayet iyi biliyorsunuz ama ne yapacağız.

Asabi bir el hareketiyle cevap veriyor; bunu hemen, ödemekte geciktiğimiz kiranın, hatta belki, durum bozulmaya devam ederse, gelecek ayınkinin de üstüne sünger çekmeye yoruyorum. Kollarını kıskaç gibi açmış halde iki kadını karşılamaya gitmesinden evvel, bir homurtu ve diş gıcırtısı duyar gibi oluyorum.

Veronica bana daha çok merhamet gösteriyor. Kolumdan tutup, yeni kalktığım kanepeye doğru götürüyor. Oturup her alanda hizmet beklememi istiyor. Bir dakikadan fazla, elimi ellerinin arasında alıkoyuyor. Hiçbir şey söylemeden. Kızının ters portresi. Pek sessiz, gür saçlı bir esmer. Bu arada Paul ve Hannah ekranın karşısında dikili kaldılar. Görüntüler Şangay'dan canlı yayınlanıyor. Geçmiş hatalarımdan çok ders çıkardım ve sabretmeyi öğrendim, diye açıklıyor Dustin Johnson karşılaşmanın sonunda, otuz iki dişini sergileyerek. Hannah kuaförünün ellerinden yeni çıkmış ve haliha-

zırda babasıyla hasbihal ettiği terasta, çığ gibi omuzlarına düşen sarı saç lüleleri güneş gibi parlıyor.

Kızı için tasalanıyor, diyor annesi.

Elimi çekiyorum. Beni evlenmeye o zorladı, diye karşılık veriyorum. Ben size ne dedim, Veronica. Hata ettiğinizi, Hannah'ya aynı yaşam tarzını, aynı maddi rahatlığı asla sunamayacağımdan neredeyse emin olduğumu söylemedim mi. Lakin o beni dinledi mi, bir dakikacık dinlediniz mi beni. Şimdi durun. Size bir şey itiraf edeceğim. Başımın çaresine yeterince iyi baktığımı düşünüyorum. Şu aptalca banka açıkları veya saçma ev kirası gibi ufak tefek aksilikler oluyor elbet ama hemen hemen her ay ödemeyi başarıyorum, gündelik masrafları da keza. O yüzden kimse çıkıp, yeterince çaba göstermiyorum diye sitem etmeye kalkmasın, sadece iki elim ve iki ayağım var. Gecenin bir yarısı gelip bakın, şaşırırsınız, odamın penceresinde ışık görürsünüz. Uyumuyorum.

Yeniden elimi tutuyor. Tüm bunları biliyor. Paul'ün babalık rolünü yerine getirdiğinin üzerinde durmayı ihmal etmeksizin, beni rahatlatmaya uğraşıyor. Fakat kızının mutsuz olmadığını gayet iyi görüyor, önemli olan da bu zaten.

Acı acı gülümsüyorum. Dudağımın yeniden açılmasına sebep oluyor. Bir mendil çıkarıp, kanı siliyorum.

Paul'ün biraz katı olduğunu kabul ediyorum, diyor iç çekerek.

Biraz katı mı. Onu sadece biraz katı mı buluyorsunuz. Sözcüklerden korkmuyorsunuz. Bunu seviyorum.

Bakın, Denis, derin dondurucuda pirzola var. Kuzu pirzolasına ne dersiniz.

Hayır, teşekkürler. Eve çıkmalıyım. Yarın teslim etmem gereken bir yazı var. Bir ağrı kesici alıp, işe koyulacağım. Belki bir de sakinleştirici. Sonra, gece yarısına

doğru, gidip numaramı yapacağım ve şafakta eve döneceğim. Paul'ün alınteriyle kazanılan paraya duyduğu tiksintiyi, onun gözünde bunun ne kadar bayağı bir şey olduğunu biliyorum ama dünyanın en iyi, en harika parasıdır, altından daha iyidir. Ve ben her akşam para alıyorum, sahneden iner inmez. Banknotları cebime sokuyorum. Yürürken onları okşayabiliyorum ve dudaklarımdan tebessüm eksilmiyor.

Bitkinim, muhabbet ettiğimiz, hayvan postuyla kaplı kanepenin derinliklerinden çıkmakta zorlanıyorum ama dişlerimi sıkıyor ve kalkıp evime gidiyorum. Onların tüyler ürpertici eşliğinde iç karartıcı bir yemek yemekten kurtulduğuma öyle seviniyorum ki, asansöre bile binmeden yukarı çıkıyorum.

Kapıyı açacağım sırada, anahtarlarımın yanımda olmadığını fark ediyorum. Ama daha küfürleri mırıldanmaya bile vakit kalmadan, Hannah gelip açıyor. İçeri giriyorum ve kirişi bu denli çabuk kırdığım için babasından benim adıma özür dilemesini söylüyorum. Aslında kabul etmeliyim ki, sonuçta o kadar da sorun çıkarmadı, diye açıklıyorum. Babasının bir canavar olduğunu hâlâ anlamadığından, ona ilişkin en değersiz fikrimi dahi iyileştirmek için en ufak fırsatın üstüne atlıyor. Görüyorsun, diyor bana, kalbinin iyi olduğunu görüyorsun.

Yaralarıma rağmen, duvara bir yumruk patlatıyorum. Babanın kalbi iyi değil, Hannah. Beni iyi dinle, babanın kalbi hiç iyi değil.

Bana bir sandviç hazırladıktan sonra yeniden aşağı iniyor ve çalışmaya koyuluyorum. 14 savaşına dair onca kitap bende ağlama isteği uyandırıyor, sıkıntıdan inletiyor. Birkaç saat sonra, dehşetten bilek damarlarımı kesmeyi düşünürken, dışarı çıkıp *Ulysses*'te Christian'ı bulmaya ve neye benzediğimi göstermeye niyetleniyo-

rum, fakat gecenin bir yarısı hardal istemek için sokak kapısına vuran Paul'le karşılaşıyorum. Peşimden mutfağa geliyor. Kira meselesini iyice düşündüm, diye bildiriyor. Bakın, hediyem olsun demeyeceğim size. Hayır, bu fazla kolay olur. Böyle devam edemez. Bu size iyilik yapmak değil. Yani şu andan itibaren bana borcunuz var, anladınız mı. O parayı bana borçlusunuz. Sabırlı olacağım ama ebediyen değil. Ciddiyim, Denis. Bunu sizin için yapıyorum, dostum, sizi sorumlu kılmak için.

Ona bakıyorum. Benden yirmi beş yaş büyük. Siz benim eğitimime boş verin, Paul, diyorum. Hardalınızı alın. Orada, buzdolabında. Buyurun. Paranızı da vereceğim. Rahat uyuyabilirsiniz. Hadi, alsanıza. Mayonez de alın. Hediyem olsun.

Bir an tereddüt ettikten sonra sessizce sırıtıyor.

Arkamı dönüyorum. İyi, siz başınızın çaresine bakarsınız, Paul, yolu biliyorsunuz.

O parayı ona vermeye samimiyetle niyetliydim; hem de mümkün olduğunca çabuk. Kesinlikle samimiydim. Borcumu kuruşuna kadar ödememeyi bir an bile düşünmedim. Artık ona hiçbir borcum olmasını istemiyordum.

Christian beni bir süre bürosunun alacakaranlığında alıkoydu ve lüzumsuz gurur yaptığımı, benim yerimde olsa o daireye bir kere bile kira ödemeyeceğini bildirdi. Öz kızını sokağa atacak hali yok ya, sevgili kızını.

Beni sliple kalana değin soyundurup tetkik etti. Şimdi giyindim ve karşısında oturuyorum. Salondan Barbra Streisand'ın bir şarkısından kırıntılar işitiliyor; *Evergreen*, nispeten katledilmiş hali ama herif genç ve hayallerdeki gibi bir vücudu var, kabul ediyorum. Christian beni süzüp iç çekiyor. Bu iş bir müddet olmaz, Denis. Pek güzel görünmüyorsun.

Öne eğiliyorum. Beni kenara itme, Christian. Kendimi düzeltmeyi bilirim, kimse bir şey anlamaz. Yapma. Beni bırakmanın zamanı değil. Tenrengi çorap giyerim, hiçbir şey fark etmezler. Dirseğin üstüne kadar çıkan ipek eldivenlerim de var. Muhteşem şeyler. Hiç sorun çıkmaz, Christian.

Yüzünü buruşturuyor. Kendi seyircilerim olduğunu, mikrofona eğildiğimde, projektörün aylası üstüme vurunca; lame bir elbisenin içinde, uzun kızıl saçlar ve taze tıraş edilmiş bacaklarla, dudaklarımın ucunda *I Put a Spell on You*'yu gevelerken, birkaç hematom için bana sırt çevirmeyeceklerini biliyor.

Oralarda gezinmekle hata ediyorsun, diyor iç geçirerek. Sonunda başına ciddi bir bela alacaksın, Denis.

Hiçbir yanıt vermiyorum. Ara sıra bazı sorunlar çıktığına kuşku yok. Dünyanın bütün büyük kentlerinde bol bol olduğu gibi, fakat Caracas'ta veya Detroit'in bir banliyösünde değiliz, Christian abartıyor. Fazla özgüvenliydim, hepsi o kadar. Kabahat benim. Akşamı geri zekâlı gibi iPhone'uma asılmakla geçirdim

Gidip seni boş bir araziden toplamak istemem, diye ısrar ediyor.

Christian, Christian... diye iç çekiyorum, bu dünyada etek giydiğin anda, hayatın tehlikede. Burada, şehrin göbeğinde bile. İnsan türü bütün türlerin en vahşisi, en korkuncu. Avlar ve avcılar var. Karamsar bir yazar olmakla eleştiriliyorum ama gerçeği betimlesem, insanlar koşarak kaçarlardı, Christian, gidip yerin altına saklanır, kafalarını külle kaplarlardı, hayvanlar gibi yaşıyoruz, öyle değil mi.

Eğilip, ona İrlanda'dan özel yollanan ve benim buzla içmeye bayıldığım ballı viskiden biraz dolduruyorum.

Arkamdaki kapı açılıyor ve makyajını silmek için ıslak mendili kalmamış olmasından şikâyet eden, yarı çıp-

lak bir kız beliriyor. Arkasında, koridorun öbür tarafında, salonun bir kısmını ve delikanlıyı görüyorum, hiç utanmadan benim sahne numaralarımı ve tonlamalarımı aşırı derecede taklit eden Ramon'u. Güzelliği olmasa, bu herifte hiç yetenek yok. Kıza ya girin ya çıkın ama kapıyı örtün diyorum.

Eve döndüğümde, Hannah'nın yatmış olduğunu görüyorum. Mamafih odasının kapısının altından ışık sızıyor. Kapı açılıyor. Üzerinde pijama var, erkek pijaması. Sadece tek bir düğmesi ilikli ceketinin kenarından göğüs başı fırlamış. Christian seni öpüyor, diyorum. Geri yat. Ben biraz daha çalışacağım. Eve para girmesi lazım, biliyorsun.

Babam azami gayreti göstermediğini iddia ediyor ama yanıldığını biliyorum.

Sen bunlarla uğraşma. Sorunu çözeceğim, o parayı bulacağım, umarım onunla boğulur.

Böyle konuşma, böyle konuşmandan hoşlanmıyorum. Mesele para değil, onda yeterince var zaten.

Dinle, çok uzun zamandan beri annem ve pratik olarak babam yok. Başımın çaresine baktım. Ders alma zamanı geçti. Hazinesini donmuş tavuk satarak doldurmuş olması önemli değil, beni rahatsız etmiyor. Yeter ki bana ahlak dersi vermeye kalkmasın, benimkine değil, başka herhangi birinin hayatına karışsın.

Hannah gülümsüyor, sonra başını öne eğiyor. Bunu sık sık yapıyor.

Elbiseni tamire verdim, diyor. Temizlenecek de.

Sağ ol, Hannah. Ama ben hallederdim. Hadi git yat. Her şey oldukça yolunda. İyi uykular.

Odama gitmeden evvel, terasta birkaç adım atıyorum. İhtiyatla ilerliyorum, fakat bu saatte, gecenin soğuğunda, bahçenin ortasında gezinen Paul'e denk gelmem pek ihtimal dahilinde değil. Korkuluğa kadar yürüyor ve

aşağı göz atıyorum ama hiçbir şey yok. Doğruluyorum. Yüzüme çarpan serin hava iyi geliyor. Sıkıntımın azaldığını hissediyorum. Gelip aşağıya yerleşmelerinden önce, burada hayat nispeten hoştu. Yarasız beresiz bir yaşam, biraz kopuk ve yavan, insanın ilgisini kolayca kaybedebileceği ama en azından adamların sizin yerinize çimleri biçip havuzu temizledikleri bir hayat. Sakindi, temizdi. Sabah erkenden insanlar, yaldızlı eşofmanlar ve payetli spor ayakkabılarla, tasmalarının ucundaki köpeklerini ve her çeşit hayvanı –fareler, kertenkeleler, cüce domuzlar, gelincikler– gezdiriyor ve dışkılarını elle torbalara topluyorlardı, onlar için öyle utanıyorum ki, türümüz için utanç verici bir durum, ne soytarılık, aman neyse. Sitenin bir köy gibi olduğunun, bizimse bir nevi cemaat meydana getirdiğimizin söylendiğini duyuyorum. Ha ha. Ha ha ha. İmkânım olsa, buradan hemen çekip giderdim, İtalya'ya yerleşirdim. Onlar buraya gelip, zemin katı işgal ettiklerinden beri duyuyorum. Kayınpederim olacak hıyarın bana dayattığı bu cehennem sıkışıklığı. Şu gözetlenme, dikizlenme hissi. Holde karşılaştığı, profesyonel çevreme mensup bazı kızlara ayırdığı küçümseyici tebessüm. Şaşırmış gibi yapıyor. Gözlerini fal taşı gibi açıp, beni durduruyor. Hayır, Denis. Yok. Size inanamıyorum. Ne yani. Şu sarışın. O akıllara durgunluk veren yaratık. Size inanamıyorum.

Gözleri parlıyor, yanakları pembeleşiyor. Onu kendi lütfuma bağımlı kılıp huzura ermek ve fırsattan istifade artık kira da ödememek için, iki üç defa kız arkadaşlarımdan birini yollayıp birkaç polaroid çektirme isteğine kapıldığım oldu. Paul düzülürken.

Gece nemli ot ve orman kokuyor. Henüz bunu yapmadım. Hannah'nın hatırına yapmıyorum. Bu kış burada geçirdikleri ikinci kış olacak ve üzerime bir kavanoz zamk dökmüşler gibi bir his içindeyim.

Terasta bu düşünceyle bir an daha ürperiyorum. Yüzüm biraz acıyor ama idare eder, iyi sıyırdım, dişlerim yerinde, burnum kırılmadı, ucuz kurtuldum. Esniyorum. Christian'ın aldığı, mali açıdan batmamamı sağlayacak karardan memnunum. Bu bakımdan nefes alıyorum, zira zayıf yazarlık gelirim yeterli değil; oraya buraya yazdığım muhtelif makaleler, yuvarlak masa toplantıları ve katıldığım radyo programlarından gelen para da keza.

Christian'la maaşımı ikiye katlıyorum, bu kadar basit. Benim için –ufuk daha şimdiden kararsız bir şafakta titrese de– bu akşam gerilim böylece bir derece azaldı, nefes veriyorum. Saat neredeyse sabahın altısı. Balasta iniş yaparken, aklıma ilk gelen buydu, ne duruma düşeceğim ve paramparça olmamışsam gösterimi yapıp yapamayacağım ve işte, içim rahatladı. Gevşiyor, nefes veriyorum.

On saat aralıksız uyuyorum. Yatağı mikrofiber pamuk şilteyle desteklediğimden itibaren, uyumanın ne demek olduğunu biliyor ve gözlerimi dudaklarımda tebessümle açıyorum. Fazla gülümsemiyorum, çünkü yarıklar var ama keyfim yerinde. Hannah kahvaltımı getirdiğinde, yanıma yerleşmesine müsaade ediyorum –buz gibi ayaklarını bana değdirmemesi ve o lanet olası, pembe meme başını geri sokması şartıyla– zira yanımda kalıp, hâlâ ılık kızarmış ekmek dilimlerine tereyağı ve reçel sürüşümü seyretmekten zevk aldığını biliyorum. Hiç suçlayamayacağım biri varsa, oydu, Hannah, biraz bön gülümseyen bu hafif çatlak kadın, uzun kirpikli, masum ruhlu, aslı boyundaki bu Barbie bebek.

Bazen çaktırmadan Paul'ü incelediğimde, kafamda ona dair soru işaretleri oluşuyordu, Hannah'ya ne tür bir babalık ettiğini, nasıl davrandığını merak ediyordum, çünkü herifin deli, her halükârda tehlikeli olduğunu his-

sediyordum. Hannah bu hususta konuşmaya yanaşmıyor, ben konuyu açacak olsam, eli ayağı birbirine dolaşıyordu; Veronica'ya gelince, o sorularımı, pek iyi hatırlamadığını veya ne istediğimi pek anlamadığını ifade eden muğlak bir el hareketiyle bertaraf ediyordu. O sırada ben Paul'ün içyüzünü ortaya çıkarmak ve polise ihbar etmek için, beyaz kollarında morluklar saptamaya uğraşıyordum

Hannah, siktirici kirasını ödeyeceğim ona, dedim. Başaracağız. Christian'la görüştüm. Ama sen de budalalık etme, krizin ortasında debelendiğimizi unutma. Para basmıyorum.

Bir an başını omzuma koyuyor. Kızarmış ekmeklere tereyağı sürmeyi bırakmalıyım. Bıçağımın ağzı boyunca yavaşça süzülen ahududu reçeline bakıyorum. Ekmeklerin soğuduğunu hissediyorum. Pekâlâ, dinle, diyorum, duygusallaşmanın âlemi yok, ha, topla kendini. Yakışıklı görünmediğimin farkındayım ama iyiyim, iki üç güne kadar hepsi geçer.

Bana son bir kez daha yaslandıktan sonra yataktan kalkıyor. İçimi çekerek, pışpışlanmaya ihtiyacım olmadığını, yeterince büyüdüğümü ekliyorum. İşe yaramak istiyorsa, daha ziyade gazeteyi getirmesini öneriyorum. İstediğim kadar ona karşı son derece iğrenç davranayım, cesareti kırılmıyor. Ve bana hissettiği o duygu, içinde titrettiğim o derin tel, çocukluğun, masumiyetin o saf ürünü beni felç ediyor, içime dokunuyor. Hannah bir uzaylı galiba –bunun akla getirebileceği her bakımdan. Ona kötülük yapmak istemem. Onu terslememe, benden uzaklaşması ya da aşırı bağlanmaması için çirkin tarafımı göstermeme rağmen, azıcık bile değişmiyor, onun Canım-Cicim'iyim hep– ayrıca, sonumun nehri boylamak olmasını arzu etmiyorsam benim için başka seçenek bulunmadığını düşünen, eski ve bok kafalı babasıyla

bir anlaşmanın söz konusu olduğunu hatırlatmadım da değil.

Birçok kez Paul'ün acayip adamlarla konuştuğunu, telefona cevap vermek için, bir eliyle ağzını kapatarak, havuzun öbür tarafından koştuğunu, görmüştüm. Lakin ne karısı ne de kızı, asıl faaliyeti hakkında, etkinliklerinin kalbine dair tek bir laf etmişti. Onlarla iftihar edebilirdi, en sadık yardımcıları yanındaydı. Bazen onların elleri arasında bulunduğum, buna karar verdikleri takdirde dehşetengiz bir kıskacın üzerime kapanıp beni ezebileceği hissine kapılıyorum. Onlar çelik çekirdek, ben sonradan ilave unsurum, neticede bana karşı birleşeceklerini biliyorum.

Duş almaya gitmeden önce, biraz daha temiz hava soluyorum.

Yüzümün kızarıklığı epey azalmış. Soyunduktan sonra tuvalet masama oturuyorum. Eğilip kendime daha yakından bakıyorum. Gözlerimi kırpıştıra kırpıştıra, bayağı bir müddet suratımı inceliyorum. Şimdi olduğumdan daha tahrik edici ve az çok insan içine çıkabilir hale gelmek için beni bekleyen işi kestirmeye çalışıyorum. Yüzümü muhtelif şekillerde buruşturarak, farklı açılardan değerlendiriyorum.

Joël, editörüm, yeni kitabımın çıkışı için bu halde fotoğraf çektirmemi öneriyor. Biraz yamulmuş bir yüzün insanların hoşuna gidebileceğini düşünüyor. Kravat da takayım mı diye soruyorum.

Kadın kılığında gelme yeter, diyor. Başka bir şey istemiyorum.

Birkaç gün sonra, en iyi satanlar listesine yeniden giriyorum. Sadece bir saman alevi ama bu Joël'in yanılmadığını kanıtlıyor. Christian'ın gelip seyircilerimin mest olduklarını bildirdiği *Ulysses*'te de aynı şey; ama bunu zaten biliyordum, sağır değilim, tamamen kör değilim

ve yeni imajımı gelecek gösterimde, doğal mor gözüm ve yarık dudağımla misal *Fais-moi mal Jonny*'i* yorumlarken kullanmayı hesaplıyorum.

Ağrı kesicilerim ve şampanya kadehleri oldukça iyi uyuşuyor, en azından hoşnutsuz değilim. Eli yüzü *Ulysses*'ten daha düzgün bir kabarede, müşterilerle konsomasyon yapılmaz ama burada, Christian bize şişe başına elli avro veriyor ki bu benim durumumda hafife alınacak bir şey değil; artık yılda taş çatlasa üç bin kitaptan çok satmıyorum, yani canım istèrse, köprü altlarında uyuyabilirim. Benimkinin altında yer alan dairede, vagonlarca tavuk yolarak servet yapmış ve en ufak bir tereddüt göstermeden, kazanmayı başardığım bahtsız avroları benden sızdıran adam ikamet ediyor. Onun için önemsiz, korkunç gülünç bir meblağ söz konusu.

Ne var ki, bir hafta sonra yeniden saldırıya geçiyor. Havada Aralık soğuğu var, pek fena sayılmaz. Ağaçların hemen hiç yaprağı kalmadı, gökyüzü açık gri. Hannah ve annesi bizi nehir kenarındaki bir eskici dükkânına sürüklediler. Kadınlar yanımızdan uzaklaştıklarında, Paul dirseğimden tutup, şimdi beni iyi dinleyin, Denis, diyor. Borcunuzu ödemeniz için bir hafta daha veriyorum size. Sonra onu, kendi yöntemleriyle tahsil edecek başka şahıslara devredeceğim. Benimle alakası kalmayacak, anlıyor musunuz. Umarım iyi anlamışsınızdır.

Söylesenize, Paul, ne biçim bir oyun oynuyorsunuz diye cevap verdim. Böyle birdenbire kafanıza esiyor.

Elimde demin incelemekte olduğum bakır bir vazo var, kafasında paralamamak için kendimi zor tutuyorum. Yüzüne dik dik bakarak, kolumu elinden çekip kurtarıyorum.

Bir hafta, diyor. Bir saat daha fazla değil, sabrım tükendi.

* Canımı Yak Jonny. (ç.n.)

Öyleyse bir Xanax alın, Paul, diye yanıtladım. Hatta iki tane alın.

Hannah neler döndüğüne bakmaya geldi ve içini rahatlattık. Paul elini omzuma koydu. Bu herif araba satıcıları kadar güvenilir. Ve nikâh kıyıldıktan sonra bana kızından bahsederkenki sesi hâlâ kulaklarımda. Seçim durumunda, bu salak kızın bir tuvalet fırçası pazarlamacısından ziyade bir yazarla evlenmesini tercih ettiğini söylemişti.

Tercihini onaylıyordum, fakat aynı zamanda söz konusu olan bendim ki bu hiç de hoş değildi. Nihai sonuç bir ay sonra, Hannah çocuğu kaybettiği zaman, kelimenin tam anlamıyla tüyler ürpertici bir şekilde kendini gösterdi –ve acilen kıyılan nikâh mecburiyeti de havaya uçmuş oldu. Her şey boşuna yapılmıştı. Üç gün boyunca ayılmadım, sonra Paul'ün arkadaşları beni bir otoparkta, arabamda bulup, fikrimi sormaksızın eve götürdüler ve yine bana danışmadan buz gibi bir duş yaptırdılar– ardından Hannah omuzlarıma bir bornoz atıp, yatağa uzandırdı ve sarılarak avuttu, yanaklarımı okşadı, gözyaşlarını saçlarıma boşalttı, başımı öpücüklere boğup gülümsedi.

Maalesef o parayı nereden bulacağımı bilmiyorum. Bir vagonun penceresinden uçup planör gibi süzülerek balasta konmama şahit olan son teşebbüsüm, daha tedbirli olmadığım takdirde yaşanacaklara dair hayırlı bir alamet göstermiyor. Bilmiyorum. Babam vermeyecektir ve banka soymayı düşünmüyorum. Tıpkı aya bağırıp çağıran, hayvanat bahçesinden yeni çıkmış bir sarhoş yöneticiler çetesinin son hakaretlerine katlanmayı düşünmediğim gibi; ama para orada elbette, o özel bir şeyler arayan, siksever heriflerin cebinde, genelde aciz olmuyorlar ve geçen gün, camdan atılmadan evvel, bu yüzden dayak yedim, çünkü atletik bir modele denk gel-

dim, tam bir kâbustu. Bu tür adamlarla konuşulmuyor, beyinlerine giden yol bulunamıyor. Paralarını iade edip, prim olarak kendiminkini verdim. Özür diledim. Ama bu çeşit herifler hiçbir şeye değmiyor. Taşranın bilmem neresinin derinliklerinden geliyorlardı, sanırım, belki de eski çağlardan, maymunlar gibi güvensiz ve işkilliydiler ve ben onlardan daha kurnaz olduğumu düşünme yanlışına düştüm, o affedilmez hatayı işledim, evet, bu muazzam aptallığı yaptım ve netice, adamlar dört kişiler, ayağa kalkıp üstüme çullanıyorlar, sağlam bir sopa çektikten sonra da vagon penceresinden atıyorlar. Bunun bana hayatı öğreteceğini söylediklerini duyuyorum, sahte göğüslerimi söküp çıkarırken kahkahalarla güldüklerini işitiyorum.

Noel yaklaşıyor. Güçbela o sikik kiranın yarısını toplamayı başardım, hepsi o kadar.

Kapısını çalıp, parayı masanın üzerine bırakıyorum.

Normalde yarına kadar vaktim var, diyorum. Ama beklemek bir işe yaramaz. Önümüzdeki aydan önce para gelmesini ummuyorum. Üzgünüm, Paul, size başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.

Bir an beni dikkatle süzdükten sonra, tek kelime etmeden geri dönüp, mini barına yöneliyor. Kapısının eşiğinde kalakalıyorum. İçini çekiyor. Bana sırtını çeviriyor. Kafasını sağa sola sallıyor. Üzerinde kısa bir kimono ve paçalı don var. Çırpı gibi baldırları beyaz kıllarla kaplı. Sabırsız bir el hareketiyle, yaklaşmamı işaret ediyor. İtaat ediyorum ve omzunun üstünden, kendine çay kaşığıyla tattığı beyaz ve biraz yoğun bir içki hazırlamakta olduğunu görüyorum.

Bunu içmezsem ölürüm, diyor. Midemin çeperlerini kaplayıp, beni yanmalardan kurtarması gerekiyor.

Bir sigara yakıyorum. Yine de bu noktaya varılması sahiden korkunç, diyorum, siz ve beni kastediyorum.

Denis, diyor, gerçek bir sorun haline geliyorsunuz. Bu kadarı fazla. Kurallar var. Kesinlikle. Kurallar var. Sizin için geçerli, benim için geçerli, her birimiz için geçerli kurallar. Bunlar tartışılamaz bile, fuzuli kaçar. Aksi halde ne olur, anarşi, hiçbir şey mümkün olmaz, hiçbir iş yürümez, istediğiniz bu mu, söylesenize, böyle bir dünya mı istiyorsunuz.

Havası öfkeli bir gerilimin izini taşıyor. Bilhassa gözlerinde karanlık bir kıvılcım parlıyor. Kadın kılığında olsam, bana vururdu herhalde, bunu gayet iyi hissediyorum. Dumanımı yüzüne üflememeye gayret ediyorum, alttan alıyorum. Hiddetinin bana patlamasını görmek için can atmıyorum. Paul'ün tam olarak kim olduğunu pek bilmediğim gibi, öğrenmeye de çalışmıyorum, bildiklerim bana yeter, bildiklerim ondan veba gibi sakınmamı söylüyor. Özellikle de kafası bozuksa.

O parayı kurtarmamın kırk tane yolu var, diye bildiriyor, boğuk bir sesle. Mesele hangisini seçmekte.

Bakın, Paul, ben kumar oynamış ya da at yarışında kaybetmiş falan değilim. Tek başıma da değilim, anlıyor musunuz, neyse uzatmayalım. Ve açıkçası, hiç para harcamıyorum, Paul. Hiçbir masrafım yok.

Boş versenize, Denis, diye tıslıyor dişlerinin arasından. Lanet olasıca hesap özetlerinizi gördüm, sevgili dostum. Elbiselerinizin fiyatından haberdarım.

Evet ama orada durun, Paul, onlar benim iş araçlarım.

İş aracıymış. Ha ha. Fuck you. Fuck you.

Şakağında atan ince, mavi damara bakıyorum. Bu derece küfrettiğine, neredeyse tepindiğine nadiren tanık oldum. Bu herifte karakter bozukluğu var, uykuda bir psikopat; ve işte bir gözü açılmaya, perde sürüncemede kalmış kira gibi saçma sapan bir hikâye yüzünden yırtılmaya başlıyor.

Onlar benim sahne kıyafetlerim, Paul, diyorum. Bunu kafanıza iyice sokun ve saplantı haline getirmeyin. Bu yüzden kabalaşmayın. Pardon, ben mi kabayım. Bok yemişsin sen. Kabayım, ha. Fuck you. Fuck you.

İngilizce öğrenmeye koyulduğu için tebrik edip etmemekte ikircikleniyorum. Şaka bir yana, bana gösterdiğiniz saldırganlığa şaşırdım, Paul, diyorum. Aramızın asla çok iyi olmadığına kuşku yok, tamam, fakat birlikte balığa gittik, işler yolundaydı yani. Oysa şimdi kötüleşiyor, öyle değil mi. Kaygı verici boyutlara ulaşıyor. Farklılıklarımızın zaman içinde azalacağını düşünüyordum, lakin tam tersine, her geçen gün büyüyüp çoğalıyor ve keskinleşiyor. Bana karşı kesintisiz bir savaş halindesiniz, gıcık oluyorsunuz, biliyorum ama kabahat kimin, zincirlerimizi A'dan Z'ye kim mühürledi, bu akıl almaz planı kim tasarladı, söylesenize. Beni Hannah'yla evlenmeye kim mecbur etti. Bizi bu paha biçilmez daireye neredeyse zorla tıkan kim. Yazar olduğumdan haberiniz vardı değil mi, altın içinde yüzmeyeceğimizi biliyordunuz. Ama sizin için edebiyat faso fiso, haksız mıyım, umurunuzda bile değil. Ama durun, bir ödül aldığım zaman yüzünüzdeki ifadeyi görmek isterim. Hele bir televizyona çıkayım, suratınızın alacağı hale şahit olmak için hakikaten çok şey veririm. İnanın bana, böyle bir gösteriyi asla kaçırmam, Paul. Dünyadaki başka hiçbir şey için. Yemin ederim.

Bir süre akrilik dış cephe boyası kıvamında görünen, tamamıyla opak ve beyazımsı iksire odaklandıktan sonra, bir dikişte yutuyor.

Ardından, sakinleşiyor. Haklısınız, Denis, diyor, henüz o noktada değiliz. Gidişata bakılırsa, bir ödül koparmanız yarın mümkün olmayacak.

Omuz silkip, iğnelemesine gülümsüyorum. Lütfen yaralayıcı olmayın. Kendinizi tutmaya çalışın. Hiç bilmediğiniz bir şey hakkında konuşmayın. Ben gelip sizin

imalatınıza karışıyor muyum. İşlerinizi yönetiş tarzınıza burnumu soksam hoşunuza gider miydi. Gazeteler imzamı satın alıyor, biliyor musunuz. Eleştirilerim size bir şey ifade ediyor mu. *Vanity Fair*'deki köşe yazılarım. *France Culture*'de yaptığım şeyler. Velhasıl, benim banka hesap özetlerimle uğraşacağınıza, aktüaliteyi takip edin biraz. Neyse ki bu işler öyle, satılan kitap sayısıyla ölçülmüyor. Bu aklınıza gelmemişti, değil mi.

Yüzünde acımasız bir ifade beliriyor. Başını yana eğiyor. Kesin şunu, diye karşılık veriyor acı bir tonda, bana üstten bakmayın, Denis. Beni etkilediğinizi mi sanıyorsunuz, bir yazarla konuşmanın umurumda olduğunu mu zannediyorsunuz, daha neler, bende o göz var mı. Hele karşımdaki borcuna sadık olmayan biriyse, yazar mazar anlamam, siz taahhütlerini yerine getirmeyen bir adamsınız, hepsi o kadar, her şeyden önce busunuz, sevgili dostum. Pek parlak bir durum sayılmaz. Kızımın kocası olmasaydınız, sorun çoktan halledilirdi.

Gayet açık ve netti. Lafını eğip bükmüyordu. Bir anlamda, oldukça yıkılmıştım. Kuşkusuz, Paul'ün bana gösterdiği süfli saygısızlık, çok büyük bir kısmıma, onda dokuzuma diyelim, vız gelip tırıs gidiyordu. Bununla beraber, geri kalan onda birim fena sersemlemişti. Elbet kahrımdan ölecek değildim ama ne de olsa kayınpederimdi ve beni bayağı yakından ilgilendiriyordu, tehdit ve şiddet sektöründe, haraç ve tahsilat işlerinden para kazanan bir tip, elinde asla kitap görmediğim, ruhsuz bir herif; havuzunun kenarında on beş dakika sonra kafasını ağır ağır sallayarak bir kenara attığı kitabım hariç.

Yüzünü eli kapıya sıkışmış gibi buruşturarak bana doğru ilerleyişi gözümün önüne geliyor. Kusura bakmayın, Denis, demişti ama kitabınızı bitiremedim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Başımı ağrıttı. Ne bu. Bugünlerde böyle şeyler mi yazılıyor.

Güneşten gözlerini kırpıştırarak, bakışıyla Hannah'yı aramıştı ama onun içeride annesiyle gülüştüğünü duymuştuk ve içi rahatlayan Paul, bana eğilip sözüne devam etmişti; halihazırda mavi bir ortanca öbeğinin ardında kaldığımızdan görüş alanının dışındaydık. Bakın, yanlış anlamayın, diye açıklamıştı kırıcı bir tonda ama hikâyelerinizin para etmemesine şaşırmadım. Böyle şeyler yazarak hayatınızı nasıl kazanabilirsiniz ki.

Noktalama konusunda büyük bir emek sarf ediyorum, Paul, diye karşılık vermiştim, fark ettiniz mi.

Sanırım en iyisi sizi yanıma almam olacak, diye iç çekmişti. Bunu kızım için yapmalıyım. Bir işe başlamanıza yardım etmem lazım, yapılabilecek yegâne şey bu.

Bu taahhütte yaklaşık iki yıl önce, Veronica'yla buraya yerleşmeye geldiğinde bulunmuştu ve o zamandan beri, iş teklifini reddedişimi kendine yediremiyor. Gerçi birkaç ay sonra Sanat ve Edebiyat Nişanı'na layık bulunduğum ve bakanla şakalaştığımı gördüğü vakit, geri adım attı, ağzı açık kalakaldı. Maalesef o günden beri ilişkimizde çok şey değişti.

Şimdi bana Robert'i yolluyor, şoförünü; Robert, giriş holünde üzerimde elbise, ayaklarımda yüksek topuklularla gördü göreli, benimle konuşmaz oldu. Dolayısıyla tek kelime etmeden beni itip kakıyor ve kolumu arkaya kıvırarak, çığlık atmama yol açıyor. Merdiveni, saçımızı başımızı dağıtan grotesk ve tehlikeli bir bale halinde, dörder dörder iniyoruz.

Beni, İsveç tarzı salonunun alacakaranlığında golf oynayan kayınpederimin önüne itiyor. McİlroyAvustralya Açık turnuvasını kazanmış, diye bildiriyor, ekranın üstünden uçan sanal bir topa vurarak. Haberiniz var mı. O herifi pek beğenmiyorum. İki sene önce, Masters'ta çöktüğüne şahit oldum. Pöh.

Hiçbir şey söylemiyorum, omzumu ovuşturuyorum. Robert, ellerini önünde birleştirmiş, ses çıkarmadan geride duruyor, aklının başka yerde olduğu aşikâr.

Paul bir süre "swing" çalıştıktan sonra bana dönüp, Denis, diyor, bana bir iyilik yapacaksınız.

Biraz sonra evime çıkıyorum. Kapalı ama hoş bir gün, griler aydınlık, pamuksu, duru, morumsu. Orman ve ıslak toprak kokan, tatlı bir rüzgâr esiyor. İşin içinden iyi sıyrılıp sıyrılmadığımı bilmiyorum. Robert'in dizlerime girişmeden önce teker teker kırmaya hazır olduğu on parmağımın yerli yerinde olduğu ve eskisinden daha hasarlı olmadığım muhakkak. Fakat Paul'ün benden istediği şeyin kapsamını iyi ölçememem bir yana, önünde eğilerek ödediğim bedel hakkında da soru işaretleri taşıyorum. Kuşkusuz epey yüksek bir bedel. Borcumun silinmesi ve gelecek ayın kirasının hediye edilmesi soluk bir rahatlama sağlıyor ancak. Hasır koltuğumda, yavaşça inliyorum. Keza, alışverişten dönen Hannah omuzlarıma İskoç kaşmirinden, siyah bir hırka attığında da, nazikçe gülümsemekten başka bir şey yapmıyorum. Biliyorsun, zaman tasarruf zamanı, diye belirtiyorum alçak bir sesle. Babanın huysuzluğu üzerinde.

Bunu söylerken, terası süpüren serin havada gözlerimi kapatıp, yumuşak kumaşla yanağımı okşuyorum; bir mağazaya girip çek yazmak mevzubahis olduğunda Hannah'nın tereddüt etmediğini biliyorum ama kendi kendime, Mallarmé'nin söz ettiği o nefis, yumuşacık kaşmirlerden biri içinse, zorluklarla yüzleşmeye ve hesaplarımızın kırmızıya düşmesine değer diyorum.

Arkamda olduğu için, eğildiğini kestirebiliyorum, zira dudaklarını boynumda hissediyorum. Genelde onu geri iterim ama bu sefer kımıldamıyorum ve sonunda üstüme çıkıyor. Tamam ama rahat dur, diyorum. Gördüğün gibi, endişeliyim.

Avantajlı göğüslerine rağmen, bir çocuktan daha ağır değil. Terasta yanıma tişörtle geldi. Titriyor. Kollarımın arasında sıkıyorum onu.

Cinsel faaliyetimiz düşükten beri zayıf. Ne ki hadise bazen şurada burada, pat diye cereyan edebiliyor ve ender yaşanması olayın kendisini aşıp, sıradan bir suyu nektara dönüştürüyor. Bu kez, rahat durmasını söylemeye ancak vakit bulmuştum ki, elini pantolonumun içine kaydırdı. Bense daha inleyip, ah hayır, Hannah, hayır diye iç çekerken, kendimi üzerinde buluyorum ve ihtiyatı boş verip, külotunu çekiştiriyorum. Bu arada iki memesini suratıma dayıyor. Daha fazla beklemeden içeri giriyoruz.

Pencereyi örtüp, bakışımı köpüklü beyaz gökyüzünde gezinmeye bıraktığım sırada, beni emiyor. Bazen kendi kendime, boşuna aradığım şeyin aslında kapımın önünde bulunduğunu, kör veya deli olmam gerektiğini tekrarlamaktan helak oluyorum. Lakin bunu anlamak istemiyorum.

İşimizi bitirdikten sonraki en zor şey, Hannah'nın kollarından kurtulmak oluyor. Rahatlamış bir halde, birbirimize yapışık, ter içinde ve nefes nefese, dakikalarca kımıldamadan durduk. Ama geçen zamanın beni acelecilik, şefkat eksikliği ya da bilmem ne gibi suçlamaların hepsinden peşinen akladığına kanaat getirerek doğrulmayı denediğim anda, beni tutuyor.

Ona iki üç dakika daha veriyorum. Gülümsüyorum, zira vücutlarımız arasında ılık ve yapış yapış bir nevi film varmış gibi hissediyorum ama tam olarak niye sırıttığımı bilmiyorum. Beni öpmek istiyor. Onu öpüyorum. Teşekkürler, diyorum, gerçekten çok iyiydi, harikaydı, fakat daha köşe yazımı yazmam lazım ve çarpışmam gerektiğini biliyorsun.

Yapacak bir şey yok. Beni bırakmak istemiyor. Belli bir edebiyat anlayışını savunmak için çarpışmam onu

pek etkilemiyor, sürüyle yeni yazarın arenada cesaretsizce ilerlemesi canını hiç mi hiç sıkmıyor, ne bahsettiğim kötü kitaplar umurunda, ne de iyileri.

Hadi ama mantıklı ol, diyorum. Artık beni bırak da, savaşa gideyim. Teslim etmem gereken üç yazı var.

Bunun yerine, neredeyse istemeye istemeye yeniden içine girmeme kadar, karnıma sürtünüp kıvrılıyor. Ah, Hannah, oh, iyice abarttın artık, diyorum.

Akşam çöktüğünde, bana yemek getiriyor. Yazmakta olduğum, haklı olarak kendisine kötü muamele edildiğini düşünen bir yazarın daha benden nefret etmesine yol açacak cümleyi bitiriyorum. Ama asla yalan söylememek gerektiğini öğrendim; en azından bu tür faaliyetler yürütülüyorsa. Yoksa imzanızın hiçbir kıymeti kalmaz.

Hannah, makalemi bitirdiğimde, övgüler mi dizdiğimin, yoksa bazı sefil yazarlara sövüp saydığımın mı kitap gibi yüzümden okunduğunu iddia ediyor. Güya beğendiğim zaman yüzüm renkleniyor, canım sıkıldığındaysa tenim mermer gibi beyazlaşıyormuş. Her an ısırmaya hazır görünüyorsun, diye şaka yapıyor.

Dalga geçiyorsun herhalde, diyorum. O tür yazarlar umurumda bile değil. İnan bana, neşterli bir cerrah gibiyim. İşe asla duygu karıştırmam. O kaçıklardan birinin yazmayı bilmemesinden bana ne.

Yalan söylüyorum elbette. Dişlerimi yumuşak gırtlaklarına zevkle geçirir, hâlâ kalan azıcık kanlarını seve seve akıtırdım; zaten gerçekten zahmete değer, herhangi bir yaşam kıvılcımı içeren tek bir cümle yumurtlayacak halleri yok. Ama öfkeye kapılıyorum. Tepkimin sertlik ve ölçüsüzlüğünün kesinlikle bilincindeyim, lakin elimde değil, bazıları hakikaten içimi acıtıyor, kimileriyse hiç merhamet hak etmiyor. Kötü kitaplar yazmak, kalabalığa karışıp rastgele ateş etmek gibi bir şey.

Hannah bana bir nevi karışık tost hazırlamış. Ben oturup yerken, o başımda dikilip yiyişimi seyrediyor.

Sabahlığının altında hiçbir şey olmadığını fark ettim, fakat bu beni hiç uyarmadı. Karın altını koluma yapıştırması da keza.

Bunu bir saniye bile düşünme, diyorum peçeteyi dudaklarıma götürürken. Akıllı ol.

Dudaklarını iyi bildiğim şekilde büküyor. O işi o kadar nadir yapıyoruz ki, öğleden sonra keyfimin yerinde olduğunu hissettiğinden, tekrarlamak istiyor. Bu onda bir nevi alışkanlık. Oburluğunun çocuksu bir yanı var, masum bir açgözlülük. Koluma dayalı cinsel organının salyası akıyor; tişörtleyim.

Dediğimi duydun mu, Hannah. Saate baksana. Daha tıraş olup işe gideceğim. Hem sana şu aleti aldım ya, kullansana, bence hiç mahzuru yok. Aynı şey olmadığını elbette biliyorum ama halime baksana, daha üstümü başımı düzeltmem gerek. Sence vaktim var mı. Bana bir bak.

Başımı eğerek ondan uzaklaşıyorum.

Beni sevmiyorsun, diyor.

Ne alakası var, Hannah. Daha öğle üzeri iki defa düzüştük, hatırlasana, dün değil. Ve hemen harekete geçmezsem, geç kalacağım. Ama istersen, beni seyretmeye gel. Uzun zamandır dinlemedin. Bana eşlik et.

Babam bundan hoşlanmıyor, biliyorsun.

Baban hoşlanmıyor. Vah vah. Baban hoşlanmıyor. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu. Ah, şu vebaya yakalanasıca baban. Anlamak zorundasın, Hannah, bir şeyi anlamalısın. Başka bir dünya mevcut. Babanın sikindirik otoritesinin hiçbir kıymeti harbiyesinin bulunmadığı bir dünya. Kesinlikle hiç. Kendi istediğini yapmakta özgürsün, onun emrinde değilsin, Hannah, onun şeyi değilsin, bunu sana kaç kere tekrarlamam lazım. İsa Meryem Yusuf aşkına.

Yanakları kızarmış patates gibi pembe. Bazen, yeter ki benimle olsun, iskambil veya misket oynarken de bu

kadar mutlu olup olmayacağını merak ediyorum. Esasında neyi sevdiğini çok iyi biliyorum. İlk kez yattığımızda, ertesi gün uyandığımız zaman, bir parti domino atmamızı istemişti; zaten oynarken, biraz evvel nemli bir hava cereyanındaki kırılgan bir yaprak gibi titreyerek üstümde debelenirkenkilerle aynı iniltileri çıkarmış, aynı çığlıkları atmıştı. Onunla beraber gülmüştüm. Onu gebe bıraktığımı ve babasının çok geçmeden beni avucunun içine alacak berbat bir herif olduğunu henüz bilmiyordum.

Vardığımızda, salon tıklım tıklım. Pek büyük değil, fakat bütün masalar dolu, barda tek bir boş tabure kalmamış ve Christian memnun. Sahnede şu yeni çocuk, beni aşırı taklit eden ama yirmi yaş daha genç olan Ramon var; bakımlılığını, büyük ve hoşgörülü aynalar karşısındaki korkunç aletlere borçlu.

İyi şarkı söylediğini söyleme, sakın, Christian. Gerçekten sınırda. Sağırlaşıyorsun galiba. Mekânı batıracak.

Adam beni dinlemiyor. Hannah'yı aylardır görmedi ve uyarılarım ikisini de ilgilendirmiyor. Soyunma odasına gittiğimi bildiriyorum. Gidişim basbayağı fark edilmiyor, gözlerinin önünde kaçırılsam, ruhları duymaz. Ramon'un üstünde, dikkatleri *You are my Destiny*'nin, utanç duyması gerektiği, içler acısı yorumundan başka yöne çevirmek için kullanmayı düşündüğü, püsküllü bir slipten başka bir şey yok. Ve şimdi, projektörlerin altında, kafasız bir kertenkele gibi kıvrılıyor. Hiç bu kadar grotesk bir şey görmemiştim.

Soyunma odasına girdiğim an, Milena kollarıma atılıyor. Gözyaşları içinde, rimeli akmış. Lanet olsun, diyorum kendi kendime.

Terk et, diye fısıldıyorum kulağına, kollarımla sararak. Bırak şu herifi. Daha iyisine layıksın. Seni anlayabilen, olduğun gibi kabul etmeye hazır birini bul.

Ötekiler yardıma gelip, ona destek olurlarken, iç çekerek, göğsündeki birkaç gereksiz kılı tıraş eden Jacqueline'in yanına oturuyorum. Vay canına, diyor bana, zavallıcık, fena benzetmişler seni.

Bu hiçbir şey değil, şişler indi, diyorum mahzun bir edayla, ampullerle donatılmış aynaya eğilerek.

Ama ben sana demiştim. Söylememiş miydim diye cevap veriyor, omuzlarını silkerek. Oraya gitmemek lazım. Yalnız gitmemek gerek. Bir keresinde orada bir diş kaybettim, canımdan da olabilirdim.

O alçakların ceplerini boşaltmak istiyordum, diye iç geçirdim. Başımda şu lanet olası kira var, biliyorsun. Buradan kazandığımla ödenmez. Gelgelelim, süper bir daire, diye belirtiyor. Bana teklif edilse, hemen tutarım. Kiranın bir kısmını ayni ödemek şartıyla, bir an tereddüt etmem. Öyle bir yerde oturmak için lanetlenmeye razıyım. Havuzu yeter. Günlerimi orada geçiririm herhalde.

Evet ama her şey pembe değil, Jacqueline. Alt komşum kayınpederim.

Ha, buna imrenmiyorum tabii. O adam ödümü patlatıyor. Hakkında acayip şeyler işittim.

Sigara içiyoruz. Soyunma odası izmarit kokuyor. Jacqueline bu kadar çabuk toparlanmış olmama şaşırıyor. Çok mu çirkinim diye soruyorum. Bana makyaj yapmaya karar veriyor. Bu alanda hepimizin en iyisidir. Güzel bir hediye veriyor yani.

O bir sihirbaz. Artık kılık değiştirmek yetmiyor, ciddi ciddi cinsiyet değiştirmeyi düşünüyor ama bu arada tasarruf yapmaya başlaması gerekiyor, zira ameliyat pahalıya patlıyor. Ama o uğursuz vagona ayak bastığımı görmeyeceksin, diyor, ben deli değilim. Umarım sen de ders çıkarmışsındır.

Gönülsüzce kafa sallıyorum. Jacqueline, yüzü tamamen işine, kalemlerine, kremlerine, pudra ve ponponla-

rına odaklanmış, etrafımda dört dönüyor. Bu meselede son sözümü söylemedim. Beni bu hale getiren dört adamın portresinin hafızamda eksizsiz kayıtlı olduğuna hiç kuşku yok. Sesleri hâlâ kulağımda. Ama aklımda en ufak bir plan olsa, paylaşacağım son kişi Jacqueline olurdu. Bu kız tam bir boşboğaz. Hayır, kötü bir arkadaş olduğu ya da fenalık yapmak istediği için değil, sadece çenesini tutmaktan aciz, hastalıklı bir durum, diline hâkim olmak gücünü aşıyor, hepsi o kadar.

Hannah sahneye çıkmamdan önce beni görmeye geliyor ve Jacqueline'in üzerimde yarattığı değişimden ağzı açık kalıyor; Jacqueline her şeyi *Tootsie*'de Dustin Hoffman'ın makyajını yapan annesinden öğrenmiş. Hannah'ya göre muhteşemmişim. Maymunu bile güzelleştirir o, diye belirtiyorum, perde açılıp salon ışıkları sönerken bir elimle kenara iterek. Alkışlarla karşılanıyorum. Hayranlarıma küçük bir baş işareti yaptıktan sonra, oyalanmadan mikrofonu kavrıyorum. Tam o anda, o kısacık doyum ânında, karakterime büründüğüm her sefer kapıldığım o coşku saniyesinde hissettiğim şeyi yazarken hiç yaşamadım, yazmak bana asla iyi gelmedi, oysa vaktimin büyük bölümünü ona adıyorum.

Fais-moi mal Jonny'i en az on dakikaya uzatmayı başarıyorum. Açıkçası, oldukça memnunum. Bunca yılda, kalça kıvırmayı, mikrofon ayağını bacaklarımın arasına kıstırmayı, sahte memelerimi sallamayı öğrendim ve güzel bir gösteri sunuyorum. Mükemmel değilim, fakat güzel şarkı söylüyorum, büyüleyici bir sesim varmış, bunu ben söylemiyorum.

Her halükârda, seyirciler mest oldular. Yorumum boyunca, hayranlık dolu ıslıklar duydum ve salonun hararetli olduğunu hissettim. Sadece mini etek ve likra türü esnek kumaştan, dar bir üstlük giymiştim ve iniltiler, hırıltılar, kükremeler çıkararak –yeri gelmişken belirte-

yim, Ramon aynı sesleri çıkardığında grotesk oluyor–, sanki süzgeçten fışkıran suyu tutmaya çalışıyormuşum, ateşli kılıfımda bir patlamadan korkuyormuşum, sanki bütün vücudum alev alıyormuş gibi kalçalarımı, göğüs ve bacaklarımı okşayarak, salonun ısısını yükselttim.

Sona doğru adamlar sahneye yaklaşıp, bluzumun yakasına ve naylon çorabımın üst tarafına birkaç banknot sıkıştırmaya koyuldular ki pek hoşlanmadığım için genelde bunu teşvik etmem ama bu akşam izin veriyorum. Her şeyden evvel paraya ihtiyacım olduğu için ama

aynı zamanda onlara kendimden bir şeyler vermek ve ödemeyi arzu ettikleri gibi yapmalarına müsaade etmekten zevk aldığım için.

Bu akşam üç yüz avroyu cebe atıyorum –daha doğrusu külotumun lastiğine sıkıştırıyorum– ve derhal birkaç arkadaşla o kötü kazanılmış parayı civardaki barlarda yemeye gidiyorum.

Ve Hannah'yı kollamıyorum. Ben sorumluyum. Dikkatim dağıldı ve sabahın dördüne doğru bir nehir teknesinden karaya çıkarken, onu bir hayli sarhoş görüyorum.

Akşamdan kesinlikle memnun kalmış, rıhtıma çıktığımızda tam bir taşkınlık sergiliyor, şarkı söylüyor, havaya zıplıyor, kıkırdayıp duruyor, kahkahalar atıyor.

Hatırım için arabaya kusma, diyorum.

Gece aydınlık. Arabayı yumuşak kullanıyorum. Yan gözle onu izliyor ve sarhoşluktan yok yere güldüğünü, diğer sürücüleri selamladığını, radyoda bir şarkı aradığını görmekten epey eğleniyorum. Zincirlerini kırmak iyidir, bir süreliğine bile olsa.

Eve vardığımız sırada, atkuyruğu açılıyor ve ağır bir sarı saç demeti altınrengi lüleler halinde omuzlarına dökülüyor. Böyle bir tablo insana zevk veriyor. Geçirdiğimiz güzel akşam için ona teşekkür edebilirdim, fakat herhangi bir teşekkür kabul edecek durumda olmadığı-

nı düşünüyorum. Gece aydınlık, mehtap üstümüze çevrilmiş gerçek bir projektör. Girişin kenarındaki çiçek tarhına doğru yalpalayınca, onu yakalayıp destek oluyorum.

Az çok tropikal ormana dönüşmüş holün camlı kapısını itiyorum ve Paul orada.

Hannah kollarımda yarı baygın. Paul'ün üzerinde robdöşambr var, sinirden bembeyaz kesilmiş. Kollarını göğsünde birleştirip, kasılıyor.

Orada dikilip durmayın öyle. Yardım edin de yukarı çıkaralım. Kafası amma güzel, değil mi. Bacaklarından tutun.

Kuşkusuz içinden, daha ziyade beni gırtlağımdan yakalayıp hayatı öğretmek, hatta hemen oracıkta yüreğimi sökmek geliyor ama şu, sırrı kendinde saklı, pis sırıtmalarından birini sergilemekle yetiniyor. Sonra, zilzurna sarhoş kızına eğiliyor.

Biraz rahat bırakılmaktan çok hoşlanıyor, diye belirtiyorum asansör beklerken. Soluk almaya ihtiyacı var.

Of, düşüncelerinizi kendinize saklayın, diyor boğuk bir sesle. Çenenizi kapatın. Onu size emanet ettim, hatırlıyor musunuz. Size emanet ettim.

Bildiğim kadarıyla bir zarar da görmedi, diye yanıtlıyorum; aksi gibi Hannah tam o esnada yürek paralayıcı hırıltılar çıkarıyor.

Lanet olası asansör bir türlü gelmek bilmediği ve Paul tüylerimi ürperttiği için, çağırma düğmesini deli gibi yumrukluyorum.

Yapmayın bunu, diyor hoşnutsuz bir eda takınarak. Her şeyi kırmayın, Tanrı aşkına.

Gözüm her dakika üzerinde olamaz. Biraz düşünün. Derdiniz nedir. Sadece birkaç kadeh içki içti. Tamam, teşekkürler, Paul. Hadi gidip yatın artık. Sizsiz de idare ederim.

Zannetmiyorum, diye karşılık veriyor, dik dik bakarak. Yanılsama içindesiniz, sevgili dostum.

Pis pis sırıtıyorum. Asansör geldi. Hannah'yı kucaklayıp, aynalarla kaplı kabinin içine sürüklüyorum. Paul'e geri çekilmesini işaret ediyorum, ona ihtiyacım yok.

Onu ahlaksız mekânlarınıza sürüklediğinizi öğrenirsem, sizi temin ederim, pişman olursunuz.

Ayağıyla kapıyı tutmasından faydalanarak, kızının yetişkin, benimse kesinlikle gözetleme görevlisi değil, kocası olduğumu belirtiyorum.

Sen değilsen, onunla kim ilgilenecek, peki diye bağırıyor, suratını öfkeyle buruşturarak.

Dedim ya, herif deli. Üstüne üstlük, bir de kalkmış bana sen diye hitap ediyor.

Öyleyse, söyleyin bakalım, diye cevap veriyorum, sabahtan akşama kadar onun peşinde dolanmak zorundaysam, hayatımı nasıl kazanacağımı açıklamanız gerek. Kiramı nasıl ödeyeceğim hususunda bir fikriniz var mı. Hadi, çekin şu ayağınızı. Benim de kitaplarımı yazmak için zamana ihtiyacım var, günde yirmi dört saat arkasında olamam. Bakın, Paul, buna bir çare biliyorsanız, söyleyin ki gidip yatabileyim.

Asansör yükselirken, bana tuhaf bir tebessümü layık görüyor ve gözleriyle takip etmek için başını kaldırarak, ağzı kulaklarında, küçük ve alaycı bir el hareketiyle selamlıyor.

Geçen gün onun için yapmayı kabul ettiğim, görünüşe göre faaliyetlerinin sadece bir kısmını oluşturan iş, pervasız bahisçilere, müzmin kumarbazlara, hafıza yoksunu tatlı su kurnazlarına, kumar borçlarıyla şaka olmayacağını hatırlatmaktan ibaret. Bunların çoğu sefil kumarbazlar, ayın ilk günü maaşlarının tamamını kâğıt oyununda, at yarışında veya Tanrı bilir hangi illette kaybeden, çoluk çocuk sahibi herifler, diye belirtiyor Ro-

bert. Bu insanlara merhamet duymanın zor olduğunu ve icraat sırasında hareketlerini kısıtlamamaya özen gösterip, istenmeyen her gelişmeyi, hesap görme işleminin doğru düzgün yürümesine mani olabilecek her olayı kendisine bildirmem gerektiğini açıklıyor.

Robert özelikle gaddar biri değil. Bununla beraber, çoğu zaman kan çıkıyor. Zaten hemen fışkırıverdi. Çaldığım ilk kapıda, adam burnunun ucunu gösterir göstermez, Robert bir sağ patlattı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, füze gibi fışkıran kan koridora kadar ulaştı. Şaşkınlıktan ağzım açık kalakaldım. Vay canına, Robert, dedim ama cümlemi bitiremeden, adam çoktan cüzdanını çıkarmış, mırın kırın etmeksizin, banknotları uzatıyordu. Sahneyi tamamen gerçeküstü bulmuştum.

Arabaya döndüğümüzde, söylesenize Robert, ne oldu orada diye sordum. Her şey yolunda, diye yanıtlıyor, sen de çok iyiydin, ayakaltında dolaşmamayı unutma. Görüyor musun, burnuna vurduğum o yumruk bize zaman kazandırdı. Daha kötüsü de olabilirdi, anlıyor musun. İyi bir bedel biçtim ona. Ne bir sandalye kırdık, ne de bütün tabakları. Herkes için, harbiden çok iyi geçti, öyle değil mi. Bence öyle.

O an ne diyeceğimi bilemedim. Eve dönünce, bütün sahneyi yazıya döktüm ve sanırım iyi iş çıkardım: On sayfa. Sonradan tekrar düşününce, kendi tepkisizliğime hayret ettim. Gözlerimi kaçırmadım, olayı baştan sona izledim, Robert'in yumruğunun ötekinin –beyaz tenli, yağlı ve sarı saçlı herifin– suratının ortasında patlayışına ve yüzünün kana bulanışına şahit oldum ve kayıtsız kaldım. Şüphesiz adamın ağlayıp sızlamaları, gözyaşları, tir tir titremesi, lehinde rol oynamadı ve bir anda gözümde sevimsizleşiverdi. Robert, ilk seferim olmasına rağmen operasyon boyunca tam bir soğukkanlılık örneği verdiğimi ve beni, kandan etkilenmeyen, muhtemel bir ortak

olarak gördüğünü beyan etti. Paul beni gülümseyerek süzdü. Sonra yanıma gelip, bir nevi kucaklamada bulundu.

Böylesi daha iyi değil mi diye fısıldadı.

Neyse, gecenin bir yarısı, alçak babası, uğursuz kehanetlerle dolu, holde aydınlanmış küçük el hareketiyle bana meydan okurken, Hannah'yı odasına çıkardığım akşama dönelim.

Hannah'yı sırtıma alıp, sendeleye sendeleye, anahtarlarını ancak uzun bir dakikanın sonunda bulabildiğim kapımıza kadar taşıdım; ben de biraz çakır keyif olduğumdan, bacaklarım titremeye başlıyor, belim ağrıyordu, Hannah'nın boynuma kusmasından ya da arkaüstü devrilerek, parlak mermerden zemini boylamamızdan korkuyordum.

O dakika bitmek bilmedi. Ellerim her bir cebimi defalarca karıştırmayı sürdürürken, içimde bir şeyler donmuş gibiydi. Baştan kaybedilmiş bir savaşın lüzumsuz ve bütünüyle etkisiz telaşına benzer bir görüntü sunuyordum. Hayatımın hangi istikamete yöneldiğini pek iyi bilmiyordum, fakat Paul ya da bir başkasının akış yönünü –birkaç sene önce beni kızıyla evlenmeye zorlayarak yaptığı gibi– değiştirmesine izin vermeye hazır olmadığımın bilincindeydim. Hannah omuzlarımı çökerten ağırlığı hissetmeme yardımcı oluyor, titreyen bacaklarım er ya da geç her zaman gücümüzün sonuna geldiğimizi ve zamanın bana karşı rol oynadığını hatırlatıyordu. Uyumamalıydım. Paul ciddi bir tehdit teşkil ediyordu. İçimde geceyi orada, sahanlıkta, Veronica'yla birlikte alt kata taşınır taşınmaz el attığı ve manyakça bir özenle ilgilendiği kalın yapraklı bitkilerin ortasında geçirecekmişim gibi bir his vardı; bazen, sabaha karşı eve döndüğümde, onu ıslak süngerle kauçuk yapraklarını silerken buluyordum ve bana gecemin iyi geçip geçme-

diğini soruyor ya da yüzünü buruşturarak, makyajımın aktığını işaret ediyordu.

Şimdi de bu. Paul için, sık sık kan fışkıran turlarında Robert'e eşlik ederek yapmak zorunda olduğum iş. Bundan özellikle müteessir olduğumdan değil –bazıları öyle iğrençler ki, birkaçını bizzat dövebilirdim neredeyse– ama onun fedaisi, eşyası haline gelmekteydim, bunu kendimden uzun süre saklayamazdım, huzurumu her geçen gün daha çok kaçıran, parlak ve uğursuz bir eğimde kayıyordum.

Yukarıda işler yolunda mı diye bağırdı.

Hiç değildi ama cevap vermedim. Artık para sıkıntısından kurtulduğumu ve günde yaklaşık bin kelime yazdığım, üretken ve tatminkâr bir dönemden geçtiğimi kabul etmem lazım. Birkaç sayfa sızdırmayı başaran Joël beni ciddiyetle tebrik etmişti. Bundan memnun olmamalı mıydım. Şu lanet anahtarları ararken, ihtiyatsızca, halihazırda ağrıyan omzuma yerleştirdiğim Hannah'nın ağırlığı altında inlemek yerine, aydınlanmakta olan bir ufka sevinmem gerekmez miydi.

Komaya girdiğini sandığım Hannah aniden kolunu uzatarak, anahtarları önümde salladı. Bir saniye apışıp kaldıktan sonra, teşekkür homurdanıp, onları elinden kaptım.

Yukarıda işler yolunda mı diye tekrarladı Paul. Anahtarı çabucak kilide sokup, ayağımla kapıyı ittim. Sendeleyerek içeri girdim. Hannah mırıldanarak, geldik mi diye sordu. Kapıyı örttüm ve bir saniye mola vererek, alacakaranlıkta soluklandım. Hannah boynumdan öptü. Saçmalıyordu.

Onu odasına taşıdım, yatağına uzattım, kollarını boynumdan çözüp baktım, doğruldum, onunla ilgilenmem gerektiğini düşünerek, başucu lambasının yumuşak ışığında bir dakika sessizce inceledim; bluzunun tek

bir düğmesini bile çözmekten, eteğinin fermuarını açmaktan, çorabını ve bir parça olsun iç çamaşırını çıkarmaktan aciz durumda olduğundan, soyup yatırmak lazımdı.

Öylesi daha makul olduğu için, az kalsın geri dönüp gidecektim ama gece kuru soğuk, gök açıktı ve odanın içine kadar parlayan mehtap onu nadir rastlanan, soluk mavi ışıltılı, ince bir toz örtüsüyle sarmalıyordu; cin beni halüsinasyonun sınırlarına sürükler bazen.

Hemen hemen her akşam sahneye çıkıp, kadın gibi görünmek, kadın kılığına girmek, ipek kombinezon, saten külot, naylon çoraplar giymek, peruk ve sutyen takmak, makyaj yapmak, yüksek topuklar, vs... Kulağınızı iyi açın, bende bulanık bir zevk yaratıyor, yeri doldurulmaz, derin bir zevk ama bu öbür tarafa geçtiğim anlamına gelmiyor. Bir adam bana sarıldığı veya elini kalçalarıma attığı zaman bir şey demiyorum, fakat daha öteye gitmiyor. Bu beni hiçbir zaman gerçekten çekmedi, ilginç gelmiyor.

Yani orada kalıyorum, tereddüt içinde, zihnimin bulandığını hissederek. Oysa Hannah'nın her cinsel birleşmemizde bunu kendisine yönelik duygularımın teminatı olarak görerek mest olduğunu gayet iyi biliyorum. Asla başka bir şey, onunla evlenmem için şakağıma dayanan tabancaya dair hiçbir şey duymak istemiyor. Sadece ben üstündeyken ve yüzüm zevkle dolup taşarken gördüklerine inandığını söylüyor. Gerisi onu ilgilendirmiyor. Saç lülelerini sallaya sallaya gülüyor; o küçük, salak gülüşüyle. Velhasıl, yatağa geri dönüyorum. Ayakkabı ve çoraplarını çıkarıyorum, gerisiyle vakit kaybetmeden üstüne çıkıp, düzüyorum, sutyeninden kurtuluyorum, yüzümü göğsüne sürtüyorum, meme başlarını emiyorum. Bağlanmasını istemiyorum ama ne yapayım, benim de onu gerektiği kadar itecek gücüm yok.

Nihayet Robert'i yaptığım işin homo olmadan da yapılabileceğine ikna ettim ve o zamandan beri ilişkimiz düzeldi. Borcuna sadık olmayanlarla ilgilenirken, ayakaltında dolaşmıyorum, hesapları tutuyorum, iş planını örgütlüyorum. Benden beklediği tam da bu zaten. Bayramdan istifade, onu bir akşam *Ulysses*'e davet ettim, salonda beraber birkaç kadeh içerek, kendini güvende hissetmesini sağladım ve çabucak gevşedi. Buna pek şaşırdım. Şehirdeki kumarbaz arkadaşlara yaptığımız ziyaretler arasındaki yolculuklar esnasında geçen sohbetlerden sonra, bu kadarını ummuyordum. Homolardan tiksindiğini beyan etmişti ve içlerinden biri eline düştüğünde, başkalarından daha sert cezalandırdığını fark etmiştim. Hakkımda daha iyi düşünmesini sağlamak vakit almıştı. Sessiz, oldukça inatçı bir herifti, duygusal değildi, öyle katıydı ki, bir gün ona ilişkin hedefime ulaşacağımdan kuşkuya düşüyor, onu daha hoşgörülü kılmayı, hele yozlaşmışların ini olarak gördüğü *Ulysses*'e getirmeyi asla başaramayacağımı düşünüyordum. Mamafih, onunla zaman geçire geçire, sokak köşelerinde sandviç atıştıra atıştıra, Taunus'unun içinde sigara içe içe, ellerimizi bar tuvaletlerinde yıkaya yıkaya ve fışkıran kanın lekelediği gömleğini değiştirte değiştirte, sonunda başarmıştım.

Şaşkınlığım berdevam. Keyfi gayet yerinde, önünde işletmenin ikramı bir duble Screwdriver, derin bir koltukta, mutluluktan dört köşe. Jacqueline davet edilmeden masamıza gelerek, muzipçe ona doğru eğilip, solucan gibi kıvrılmaya koyulduğu ve kötü çocuk bu demek, seni gidi yaramaz dediği zaman, endişelendim. Kötü şeyler olacağından korkarak, bir saniye gözlerimi yumdum ama hiçbir şey olmadı, ne yersiz bir patırtı, ne de yaygara, akşam çatışmasız devam ediyordu ve gözlerimi açınca, Robert'in gülümsediğini gördüm. Robert bir travestiye gülümsüyordu.

Şayet bu onun için bir ifşaatsa, benim için de öyleydi ve kadehimi ona doğru kaldırarak, katettiği muazzam mesafenin şerefine tokuşturdum.

Jacqueline bir Tina Turner pleybeki için mümkün olan en mini eteğiyle sahneye çıktığında, Robert'in kulağına eğildim.

Umarım güzel bir akşam geçiriyorsundur, dedim. Burada olduğuna memnunum, biliyor musun.

Yanıt vermedi. Jacqueline son derece ilgisini çekmişe benziyordu ve yarattığı etkinin bilincinde, mikrofonun ayağını uylukları arasında sıkarak, tahrik edici numarasını sırf ona yönelik sürdürüyordu; olabilecek en kaba şehvet tarzında. Grubun en güzeli değildi ama genelde gösterisi boyunca salondaki bütün gözler inatla ona dikiliyor, konuşmalar fısıltı halini alıp azalıyordu. Christian bazı insanların başkalarında olmayan güçlere sahip bulunduklarını ve bunun açıklanamadığını iddia ediyordu. Yirmi yılda buna dört veya beş kez şahit oldum, diyordu başını uzun uzun sallayarak. Her şeyi ele geçiriyorlar, bakışları, ışığı. Sihirli bir dalga.

Robert seyre öyle dalmıştı ki, olayı kısaltmak için koluna dokundum. Hadi gidip soyunma odasında bekleyelim onu, dedim. Gel, içkini al ve beni takip et, sizi tanıştırayım.

Onun geleceğini herkese haber vermiş, en iyi şekilde karşılanmasını istemiştim ve mükemmel davrandılar. Yarı çıplak kızlar, kokular –parfüm, kozmetik, ter karışımı–, ortam, kahkahalar, payetler onu boyunduruk altına almıştı. Koltuğunun arkasında dikilip, omzunu dostça sıkarak, ampullerle çerçevelenmiş aynada göz kırpmakla yetindim. Sonra onu, bilahare gayet sempatik bulduğunu söyleyeceği üç çıplak memeli yaratığın ellerine bıraktım. Özellikle Jacqueline'den hoşlanmıştı.

Ne zannediyordun ki diye sordum. Biraz dışarı çıkmalısın. Gördüğün gibi, kimse seni ısırmadı.

Sessizce sırıtıyor. Issız bulvarda ilerliyoruz, gece buz gibi. Hava almak iyi geliyor.

Uzun müddettir böyle güzel bir akşam geçirmemiştim, diyor. Hava almak iyi geliyor.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum, diyorum. İnsanı uyandırıyor, iyi hissettiriyor, değişiklik oluyor.

Arabasını nereye park ettiğini hatırlamıyor. Arıyoruz. Robert sarhoş. Ben değilim. İki defa sendeliyor ve her iki sefer de onu yakalıyorum.

Paul'e bahsetme bundan, diyor giysi koluma asılarak.

Elbette, diye cevap veriyorum. Niye bahsedeyim ki.

Paul benim patronum, Denis. İyice mutabık mıyız.

Göz göze geldik ve ilk kavşakta ondan ayrıldım. Arkama bakmadım. Sokakların üstünde hâlâ Noel süsleri dalgalanıyordu, çimler kırağı kaplıydı, çıplak dallar buzun altında kristal gibi parlıyordu. Bana seslendiğini duydum, uzaklaşmaya devam ettim.

Robert beni bundan fazla ilgilendirmiyordu, fakat bize kapıyı açanlar ya da şu veya bu şekilde kaçmayı deneyenlerden birini cezalandırırken sergilediği duyarsızlık ve hoyratlıktan büyülenmiştim. Bu mizaçta bir adam tarafından takdir edilmenin daha hayırlı olduğunu düşünüyordum; daha önce kolumu arkaya bükerek canımı yaktığını ve kayınpederimin tek bir işaretiyle parmaklarımı birer birer kırmaya hazır olduğunu unutmamıştım.

Arkaya göz attım ama arayı bayağı açmıştım ve gözden kaybolmuştu.

Birkaç gün sonra kitabımı bitirdim. Bir an, başım büronun üstünde, baygınlığa yakın bir halde, kımıldamadan durdum; her seferinde böyle oluyordu, son nokta bende, baştan ayağa yıldırım gibi çarpan ve ancak birkaç dakika sonra, zar zor ve sersemlemiş vaziyette kendime geldiğim bir tür elektrik akımı tetikliyordu.

Şafak sökmek üzereydi.

Sarınıp, koltuğumun altında el yazmamla, terasa çıktım. Bir an ona bakıp, ilk tebessümümü sundum. Pek hoşuma gidiyordu, kalınlığını, ağırlığını, polisini –yazarların gözdesi, meşhur *New York corps 12*– seviyordum. Bunca ay boyunca iyi bir yoldaş gibi davranmış, bana eşlik etmiş, zor zamanlarda destek olmuş, şüpheye düştüğümde cesaret vermiş, coşkun evrelerime ve kibir nöbetlerime göz yummuş, hayatlarımızı değiş tokuş edip, kanlarımızı karıştırmıştı. Onu bağrıma basarak, şafağın titrek ışıklarında yüzmeye başlayan bir şezlonga uzandım. Anorağımın altına, sıcağa yerleştirdim.

Christian'ı arayıp, alev alev yandığımı söylemiş –sindirim sorunundan kaynaklandığını temin etmişti– ve büroma kapanarak, uyumadan, yemeden, sadece yeşil çay, Long Jin ve sarma sigara içerek, kırk sekiz saat boyunca durmadan yazmıştım. Hannah kapımda nöbet tutmuş, kimsenin girmesine izin vermemiş, hiç telefon bağlamamıştı. Bu gibi durumlarda ona güvenebiliyordum, zira bende gördüğü yazarı da seviyordu; kitaplarımdan tek bir sözcük okumuş muydu acaba.

Kitaplarımı okuduğunu sanıyordu ama başka birçokları gibi, gerçekten okumuyordu. Bir an gözlerimi yumup, gün doğumunun ılıklığını yüzümde hissederken, vaktiyle tırmaladığım –bazıları için bu kelimenin hafif kaldığını biliyorum– ve şimdi intikam almak için kendi bahçelerinde tepinen, hakkımdan gelmek için yanıp tutuşan onca yazarı düşündüm.

Uyuklamış olmalıyım. Hâlâ utangaç sabah güneşinin tatlılığında hırıldıyorum. Esniyorum. Henüz çok kar yağmadı, fakat gökyüzü sütümsü bir hal alıyor. Merhametini kesin bir şekilde kazanmamış olabiliriz ama artık bunun pek önemi yok. İsterse, başımıza Sibirya yağabilir. Ben işin içinden sağ salim sıyrıldım.

Bir süre sonra, elektrikli meyve sıkacağım sayesinde kolayca sıktığım portakal suyunu sessizce yudumlarken,

Hannah, üzerinde pijama, hâlâ uykulu, salondaki kanepede yanıma geliyor –yumuşak kumaştan yapılmış, mavi pijaması minik, pembe kalpler ve beyaz yıldızlarla kaplı. Rahat durması şartıyla, üstüme çıkmasını kabul ediyorum– ama kim bilir kaç kere, laf dinleyeceğine yemin edip, sonra asla sözünü tutmayarak, şu ya da bu şekilde canımı sıkmıştır.

Ne olursa olsun, o canlı bedeni üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor. Sıcacık. Üstelik sakin duruyor, bacaklarını altına toplayıp, kocaman, üşümüş bir kedi gibi kollarımın arasına çörekleniyor. Bacaklarının daima tüysüz olması da hoşuma gidiyor. Sorumluluğu üstlenip, uyluklarının iç kısmına giden bu yalız ve ipeksi yolu kullanmayı âdet edinmiş dudaklarımın safında yer alıyorum. Bitirdin, değil mi diye mırıldanıyor.

İçimden gülümsüyorum. Elimi başına koyuyorum.

İnsan yaşlandıkça kendini daha genç hissedebilir mi, Hannah. Sor bana, sor ki evet diye yanıtlayabileyim.

Boynumu öpüyor. Ama asıl soru, diye devam ediyorum, asıl soru: Gerekeni yaptım mı. Her seferinde, Tanrı'nın her günü kendi kendime sorduğum soru bu. Elimden gelen her şeyi yaptım mı. Tüm varlığımı verdim mi.

Hannah bundan bir saniye bile şüphe etmiyor. Bu kadının benden kuşku duyduğu gün, dünya yıkılır. Güzel kokuyor. Saçları mis gibi kokuyor. Güneş pencerede tüm görkemiyle ışıldıyor; bir kitabı bitirmek beni tuhaf bir şekilde empatik kılıyor ve aylarca özenle uzak tuttuğum bu nefretlik söz kuruluşlarını doğuruyor. Kıpırdamıyorum. Hannah uyudu galiba.

Joël beni öğle yemeğine davet ediyor. Çok iyi bir lokantaya. Bu durum içimi rahatlatıyor, heyecanının azalmadığını, bana yeniden güvendiğini düşünüyorum. Beyazlığı kömür karası teniyle güçlü bir kontrast oluştu-

ran otuz iki dişini sergileyerek gülümsüyor. Joël aşırı hassas bir okuyucudur, görüşü benim için değerlidir ve bazen bana yapılan avansı yükseltmesi için kavga etmeyi bırakıyorsam, zayıf olduğum, bana asla yalan söylemediği ve iyi anlaştığımız içindir.

Ulysses'e ilk ziyaretinde –kadın kılığında sahneye çıktığıma inanmayı reddediyordu–, beni görünce, gözlerinden yaş gelene kadar güldü. Bunu tercih ederdim. Zaten sanki vebalıymışım ya da bir kilisenin kutsallığını bozmuşum gibi kaçan bir sürü arkadaş kaybetmiştim ve onu yitirmek istemiyordum. Öbürleri gülmemişlerdi.

Bu derece mi geri kafalısın, diye sordum ona, bir mendil uzatarak.

Christian, karanlık masalar ve içip flört eden müşteriler arasından kendine yol açarak, her şeyin yolunda olup olmadığına bakmaya geldi, zira artık salondaki gözler bize dönmüştü; Joël hâlâ tam bir gülme kriziyle sarsılıyor, gözyaşları içinde özür diliyordu.

Onları tanıştırdım. Joël öyle hıçkırıyordu ki, siyah olmasaydı kıpkırmızı kesilirdi. Hâlâ çocuk, diye belirttim Christian'a. Hayatta hiçbir şey görmemiş. Ama aynı zamanda benim editörüm, hem de bütün editörlerin en iyisi.

Daha sonra soyunma odasında, yan gözle sahte memelerimi çıkarışımı seyrederken, bunun iyi bir yazar olmamı engellemediğini söyledi.

Bu alanda burnum iyi koku alır, demişti.

Bugün, mırıltılı sohbetlerin ortasında –biraz uçuyorum–, mezgitli suflenin karşısında, o hadiseyi hatırlatıyor bana. Yanılmadığını, her kitapta daha da iyileştiğimi söylüyor. Bıçağımın ucuyla, suflemle oynuyorum.

Yazmak bir yandan da kendinle mücadele etmektir, diyorum. Satışların iyi olması istenir.

Gülüyor. Zamanla gülüşünü sever oldum –ilk başta kulaklarımı tırmalıyordu–, sonunda alıştım ve artık ho-

şuma gidiyor; bazen, başımı kaldırmadan çalıştığım sırada, o gülüşü özlüyorum, mesafeyi korumama, bu âlemde eğlenmekten başka bir şey yapmadığımıza, tüm seçeneklerimizin sonsuz bir maskaralık, bütün minik girişimlerimizin, eylemlerimizin, muhteşem zımbırtılarımızın saçma sapan, küçücük, gülünç olduğuna inanmama yardımcı oluyor. Mamafih çekicilikleri de buradan ileri geliyor, öyle değil mi.

Günümüzde Joël'in şakakları kırlaşmış durumda ve bakışı daha kara, keskin ve aydınlık. Tam bir centilmen gibi giyiniyor, tüvit, kaşmir, vesaire, çerçevesi kaplumbağa kabuğundan yapılmış zarif bir gözlük takıyor, ayakkabıları Weston ama o bir katil, anlaşmazlıklarını seher vakti kılıçla çözecek türden bir adam, en azından ilk kan çıkana kadar.

Beni dinle, Denis, diye açıklıyor elini koluma koyarak, bileklerimi keserim. Bu defa da ödül almazsan, keserim. Okuduğum şeye bayıldım.

Bir tatlı yiyeceğim, diyorum.

Şaka yapmıyorum, Denis. Mükemmel bir ustalığa eriştin.

Şişmanladığımı düşünmüyor musun, diye soruyorum, kalçalarımı çimdikleyerek. Bu krem puflara el sürmektense intihar etmem daha iyi olmaz mı, ha, söylesene.

Hannah tüm vücudumu tıraş etmeme yardımcı oluyor. Aynanın karşısında çırılçıplak, kendimi tetkik ediyorum. Pek yakında yaşım kırk olacak, sanırım artık ev bisikletim yetmeyecek ve halterlerimi satabileceğim. Hannah bunun kendisini rahatsız etmediğini iddia ediyor, fakat ona güvenemem. Kendimi bırakmaya cesaret edemem. İnsanın formunu koruması imkânsız değil – Tonetta'ya baksanıza–, iyi de neden Tanrı bu işi toptan halletmemiş ki, niye hepimizi güzel, güçlü ve ebediyen genç yaratmamış, herkesi Cennet'e yollamamış. Kim bi-

lir bizi kaç savaş ve acıdan, kendini de dertten kurtarırdı.

Hannah, kalçalarımı tıraş etmek için, eğilmemi istiyor.

Fazla jel sürme, diyorum. O korkunç biberli nane kokusunu buradan alıyorum.

Ansızın bahçeden bir kavganın yankıları bize kadar ulaşıyor. Üzerime bir bornoz geçirip, karımın peşinden fırlıyorum ve onu terasın ortasında yakalayıp, elimle ağzını kapatarak durduruyorum. Gürültü aşağıda, kayınpederimin evinde devam ederken, saksıdaki birkaç ağaççığın gölgesinde kalıyoruz.

Hannah bana direnmiyor. Süs bitkilerimizin ardına sığınarak, onu dudaklarından öpe öpe, kenara doğru sürüklüyorum; akşam çöküyor, dalların arasından, havuzun öbür tarafında birkaç pencere ışıldıyor.

Öpüşmemize son verip, sessizliğini bozmaması için işaretparmağımı ağzına dayıyorum. Gözlerini kırpıştırıyor ve alacakaranlıktan istifade, temkinli bir şekilde, Paul'ün aşağıdaki bahçesine doğru eğiliyoruz.

Paul sitenin en büyük ve en güzel özel bahçesine sahip; gerçi ben, kenarları siyah mermer kaplı havuzuyla boğucu buluyorum, çalı çitler cangılın göbeği gibi yoğun, diğer taraftan ferforje parmaklıklarla takviye edilmiş, girilmesi imkânsız bir yeşillik kalesi.

Çığlıklar kesildi, artık sadece boğuk darbeler işitiliyor. Ufukta soluk bir hilal yükselirken, aşağı göz atıyoruz. Bir baykuş ötüyor. Robert, bahçenin dip kısmında, yere uzanmış bir adama sistemli bir şekilde saldırmakta. Adam kımıldamıyor. O sırada görüş alanımıza Paul giriyor, bedenini aynalı dolap gibi gösteren, koyun postundan yapılmış, altın sarısı bir mont giymiş.

Hareketsiz yatan adama doğru ilerleyip, suratının ortasına şiddetli bir tekme patlatıyor. Kemiğin çatırtısı du-

yuluyor. Şahsen ben Robert'le bu tür şeylere neredeyse her gün şahit oluyorum, lakin Hannah benim deneyimime sahip değil ve kaskatı kesildiğini hissediyor, varlığımızı belli edeceğini seziyorum. Yeniden elimle ağzını kapatarak, onu derhal görüş alanı dışına çekiyorum ve öfkeden delirmişe benzeyen Paul Robert'e, dışarı at bu salağı, bagajına tıkıp götür, çıkar şunu buradan, diye bağırdığı esnada, yüz geri ediyorum.

İçeri giriyoruz. Hannah'yı neredeyse taşıyorum.

İşte, bu kadar. Sana bir bardak su vereyim, diyorum.

Onu karşıma ilk çıkan koltuğa bırakıyor ve camlı kapıya geri dönüp, gayet ihtiyatlı bir şekilde kapıyorum. Bu aydınlatıcı sahneye tanık olmasından hoşlanmadım değil. Hep kendi kendime onun kör ya da akıl almaz derecede naif olup olmadığını, yahut bunu iyi bilip de, ikisinden birini geçmişe dair sorguladığımda hafızasını kaybetmişe benzeyen annesi gibi saklayıp saklamadığını sorarak, babasının hasta olduğunu anlatmak istemişimdir. Bir bardak suyla yanına geri geliyorum. Artık hava iyice kararmış.

Yüzünden düşen bin parça, diyorum. Hortlak filan mı gördün.

Bundan böyle abarttığımı iddia edemez. Babasının vahşiliği kanını dondurdu; ellerini sanki kar yağıyormuş gibi birbirine sürtüyor. Ya da fevkalade bir oyuncu.

Gözlerini kaçırıyor. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıyor, cılız bacakları üstünde sakar bir hali var, solgun yüzüne düşen kâkülünü arkaya atıyor ve kendisiyle ilgilenmememi işaret ediyor.

Ben yatıyorum, diye mırıldanıyor.

Hadi yahu diyorum. Yemek yemeyecek miyiz yani.

Hannah ortadan yok olur olmaz, elimde dürbünle terasa dönüyorum.

Kitabımın düzeltisi birçok günümü ve gecelerimin önemli bir kısmını alıyor, zira *Ulysses*'ten dönünce de birkaç saat uğraşıyorum, bazen büronun lambası gün doğana kadar yanıyor.

Paul'e yorulduğumu, ayakta zor durduğumu ve kitabımı bitirene kadar Robert'le birlikte çalışmamın imkânsız olduğunu açıklıyorum ama gözlerini bana çevirip, pis pis sırıtıyor.

Ne dediğini duyamadım, diyor. Böylesi senin için daha iyi, Denis. İnan bana.

Bir an suskun kalıp, salondaki ekrana göz atıyorum; Pebble Beach'in havadan çekilmiş görüntüleri, Paul'ün besbelli üzülerek sırt çevirdiği, efsanevi bir 18 delik.

Bakın, Paul, diyorum, anlamıyorsunuz. O düzeltilere odaklanmalıyım. Bu kitapla kellemi riske atıyorum. Biliyorum. Ama elimden bir şey gelmez. Araştırın. Bu iş böyle. Her kitapta. Bir yazar her yeni kitabında varını yoğunu oyuna sürer. Bütün ruhunu. Siz hiçbir şey değiştiremezsiniz. Anlıyor musunuz.

Yüzünü buruşturuyor. Hayır, diyor bana, korkarım hayır. Kendine başka bir meşgale bul ve bir daha bana gelip şu dandik yazarlık muhabbetini açma, lütfen. Umurumda bile değil, inan. Kitap yazmakmış. İyi. Buna gülmeyi tercih ederim. Fakat uzun süre güldürmüyor. O yüzden beni iyi dinle. Yarın Robert seni bekleyecek. Gelmezsen, getirmeye onu yolacağım. Anladın mı.

Hiçbir cevap vermiyorum. Onu tanıdım tanıyalı bana bundan daha kötü bir şey söyledi veya yaptı mı, bilmiyorum. Belki. Şüphesiz. Ama bu koşullarda değil, yeniden okumanın ortasında, her satır önümde baş döndürücü bir uçurum gibi açılırken, her parçayı, her bağlantıyı kontrol etmek, yapının en ufak cıvatasını bile inceleyip, bu deli saçması, sanrılı karınca işini doğru düzgün yürütmek bütün enerjimi gerektirirken olmaz.

Yaşama nedenlerimden birini basit bir hobiye, ihmal edilebilir, beyhude bir meşgaleye indirgeyerek bende açtığı yara beni olduğum yere kelimenin tam anlamıyla çiviliyor. Sanırım, canım onu öldürmek istiyor.

Eskiden, Hannah ve kayın ana babamla bu can sıkıcı hikâyeye bulaşmadan evvel, Palahniuk okumak beni biraz boks dersi ve anlamak için birkaç darbe almaya yöneltmiş, fakat Christian devam etmekten caydırmıştı, şiş burnuma, yarıklara, patlak kaşlarıma, canavarca dolgun dudaklarıma katlanamıyordu; o dönemde Botoks bilinmiyordu, karşılaştırma yapamam.

Gerçeği söylemek gerekirse, eksikliğini çekmedim, o gelip geçici yol geride hemen hemen hiç iz bırakmadı; başka erkeklerin vücuduyla bulanık ve şaşırtıcı temas dışında, daha önce hiç bu denli doğrudan, bu kadar hoyrat ve yakıcı bir şekilde incelemediğim bir şey. Uzatmayalım, pişmanlık duymadan eldivenlerimi ve diğer malzemeleri bir çöp torbasına tıkıp, dondurmayla beslenerek ve sigaraya yeniden başlayarak, Stephen Dixon'un birkaç muhteşem romanını peş peşe yuttum. Sonra annem öldü ve babamla ben fiilen kendimizi konuşmaktan muaf tuttuk.

İşte o zaman yazmaya başladım. Henüz gençtim. Makyaj yapıp kadın kılığında dışarı çıktığım fark edildiğinde –dişlerini tedavi ettirmek için Roma seyahatinden bir gün erken döndükleri bir akşam babama yakalanmıştım–, annem beni sevmeyi bırakmamıştı. Çileden çıkan babam eliyle komodinin üstündeki malzemelerimi süpürünce –bazıları duvarda ve yatağımda patlayarak, kuştüyü yorganımda yağlı lekeler bıraktı– aramıza girdi. Payetli bir "body", , siyah transparan çoraplar ve cilalı, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, peruğumu takmıştım ve rujumu henüz yerine koymuştum ki, babam aniden odama dalmıştı.

Öfkeden grileşmiş benziyle üstüme yürüdüğünde, annem bedeniyle siper oldu. Bizden bir baş kısa olduğu için babamla aramızda öyle ufak kalıyordu ki, görünüşümüz gülünç olmalıydı; ve kuşkusuz, diş ve yumruklarını sıkıp, nefes nefese, karanlık gözlerini uzun süre yüzüme diken babamı bana el kaldırmaktan caydırdı.

Öyle ki, babamın zaten tamamen tükettiği annemi kaybederek, beni seven insandan ayrı düşmüş ve artık beni oğlu gibi görmeyen kişinin yanında kalmış oldum.

O zaman, yitirdiğim kadına yazmaya, onunla konuşmaya koyuldum, her şey böyle, soğuk ve keder içinde, yalnızlığımın derinliklerinin zorlu keşfiyle başladı, sonra kendim için, ikinci ben için yazdım; ve çok az kişinin bir şey anladığı değişik türden bir mücadele vermek üzere, başkalarıyla savaşmayı bıraktım.

Bu bakımdan, Paul hayranlarımın başında gelmiyor ve bugün, bir gün yoluma çıkmış bütün hıyarların toplamını kristalize etse de, kim ona acıyıp el uzatır ki. Ben değil. Gelip ondan nefret etmem ve bir kere değil mümkün olduğunca çok kez ölümünü dilemem için nihai sebebi de vermedi mi. Benim için bu mesele bitmiştir.

Bana sırtını dönüp, yeniden turnuvayla ilgileniyor ve Dubuisson'un topu bir dala çarpıp civardaki ağaçların ortasında kaybolduğu sırada, dikkatimi Monterey Peninsula parkurunu bozan nefret edilesi iklim koşullarına çekmeye çalışıyor. Omuz silkip, tek kelime etmeden, onu terk ediyorum.

Ertesi gün Robert'le buluştuğumda, ayakta uyuyorum. Taunus'unun koltuğuna yığılıyorum. Akşama kadar içtiğim litrelerce kahve dahi durumumu düzeltmiyor. Zor bir gün geçiriyoruz. Yedinci müşterideyiz ve Robert'in yedek gömlek ve kazağı olmadığı gibi, yumrukları da kırmızı, yara bere içinde, kurumuş kanla kaplı. O da yorgun. Gece gözümü bile kırpmadım –onları

şu lanet olası düzeltilerde açık tutmak için ha bire ovuşturdum, gözkapaklarımın kızarıklığı bundan– ve gün doğumuna doğru o kadar çok esnedim ki, ağzım kocaman açık vaziyette pencereden, duru şafakta fıstıkçamından baş aşağı inen bir sincabı gözlerken, aniden korkuya kapıldım, açık ağzım kilitlenmişti, çenemin çıktığını sandım, nefes alamıyordum, koltuğumu devirerek ayağa fırladım ve koşup imdat çağırmaya hazırlandığım esnada, adeta mucize eseri, her şey düzeldi, nihayet dişlerimi takırdatabiliyordum. Robert'in fark etmemiş gibi yaptığı bir yarı bilinçsizlik halinde yüzüyorum, uyurgezer gibi, rölantide yürüyorum, bitkinim.

Günün sonunda, kocasını itip kaktığımız bir kadının isterik çığlıklarının yankılandığı bir kulenin merdivenlerinden dörder dörder inerken, olmayacak bir uyanıklık ânında, hesapları yazdığım defteri mutfak masasında unuttuğumu fark ediyorum.

Ben giderim, diyor Robert, sitem yüklü, bezgin bir ses tonuyla ama benden hiçbir halt olmayacağını görüyor. Başımı sağa sola sallıyorum, karşı koyacak gücüm yok. Kendimi perdahlı beton basamaklara bırakıyorum. Bir müddet sonra kadın aniden haykırmayı bırakıyor. Boğuk bir ses ve yere düşüp zıplayan madeni bir nesnenin çınlamasını duyuyorum. Sonra da bir koşturma gürültüsü.

Robert yaralanmış. Bir eli tırabzanda, diğeriyle karnını tutuyor. Ayağa kalkıp, ne olduğunu soruyorum ama beni aydınlatmakla vakit kaybetmiyor ve homurdanarak, koşusunda beni de zemin kata kadar sürüklüyor. Giriş holünde, omzuma asılmış halde sendeliyor ve arkasında kan izleri bırakıyor. Kazağı da kandan sırılsıklam. Ben onu 76 model, havalı, hardal sarısı arabasına kadar iyi kötü taşımaya uğraşırken, bana yönelik olduğunu sandığım bir sürü küfür mırıldanıyor. Neredeyse gece oluyor.

Arabayı kimin kullanacağına dair kısa bir teatide bulunuyoruz, zira ben ancak günümüzün ABS fren ve hidrolik direksiyonla donatılmış otomatik aletlerini göze alabiliyorum, fakat çok kanaması var, alnı ter içinde, öyle ki sonunda direksiyona geçiyorum, yorgunluktan sarhoş ve gözlerim kum dolu vaziyette.

Hastaneye gitmek istemiyor. Yapma, Robert, diyorum, kafanı mı çarptın. Haline bir baksana. Bir eczanenin önünde duracak değilim. Aman Tanrım.

Ayak diriyor. Sol eliyle –öbürü torpido gözünden çıkardığı kulaklıklı bir kasketi yarasına bastırmakla meşgul– Houellebecq 2010 tarzı, zeytin yeşili anorağımın yakasını tutup, gaza basmamı buyuruyor.

Zamanlama kötü, büroların boşalma vakti, çatı katlarına dönüşün, son dakika alışverişlerinin, aceleci kucaklaşmaların ve Robert'in yarasında parlayan sokak aydınlatmasının devreye giriş saati. Acıdan dudaklarını ısırıyor. Nafile zahmet olmasına rağmen, korna çalıp duruyorum. Adam haklı, hepsi benim suçum. Dikkati elden bıraktım. Robert herifi büfeye yapıştırırken, kendime bir sandalye çekmek için o lanet defteri masaya koydum ve orada unuttum. Herhangi bir salak daha iyisini yapamazdı. Mazeretim yoktu. Dolaşmaya çıktığımızda Robert'in bana güvenebilmesi gerekiyordu, o kendi işiyle meşgulken, ben etrafa göz kulak olmalı, her an baş gösterebilecek, önceden kestirilemez sıkıntı ve taşkınları haber vermeliydim. Ve işte, benim yüzümden bıçaklanmıştı, benim şapşallığım, dikkat eksikliğim yüzünden; asil bir amacın ve Paul'ün uzlaşmaz tavrının dayattığı hiç uyunmamış bir gecenin acıklı ürünleri.

Saat akşamın sekizi, *Ulysses*'in kapıları daha açılmamış ama herkes orada, yeni gelmişler ve bazılarının bir kolu hâlâ mantolarından çıkmamış. Yanımda bayılmanın eşiğindeki yaralımla beraber, sanatçılar kapısından

içeri pat diye dalıyorum. Kızlar çığlık atıyorlar, oğlanların ağızları açık kalıyor. Robert'i koridordan soyunma odasına sürüklüyor ve biraz soluklanmak için kanepeye bırakıyorum. Kötü ellerde değil. Milena ve birkaç kişi daha onunla ilgilenmeye başladılar bile.

Hastaneye gitmeyi reddediyor, diye açıklıyorum, ceplerimde açgözlü Christian'ın bedava makineye dönüştürmeye yanaşmadığı kahve otomatiği için bozuk para ararken. Şekersiz kahve elde etmek için parmaklarımı dokunmatik ekranda gezdirirken, Robert'in doğru düzgün bir kimliği bulunduğundan şüpheli olduğumu ekliyorum.

Milena'nın kocaman bir makasla kazağını ikiye kestiği Robert'in yüzü hepten buruşuyor –sonra kasaplarınki gibi kana boğulmuş polosuna da aynı işlem uygulanıyor. Robert bir küfür patlatıyor– giysilerine özen gösterdiğini fark etmiştim, hatta delikanlının biri güçlük çıkardığı veya Fransızca anlamadığında, bazen ceketini çıkarıp, bir sandalyenin arkalığına asıyordu.

Bu sırada çıkagelen Christian'a, şehir merkezinde bir kavgaya karıştığımızı ve basit bir çarpışma, çökmüş bir çamurluk uğruna varılan bu akıl almaz şiddet derecesinde, bugün orada bulunmamızın bile olağanüstü olduğunu belirtiyorum ama insanlar deliriyorlar, öyle değil mi.

Kanepenin temizleyici faturasını sana yollarım, diyor.

Milena yaranın dikilmesi gerektiğini ve elinde pansuman malzemesi ve ilaç bulunmadığını bildiriyor. Eczaneye koşuyorum.

Bu akşam sahnede kendimden pek emin değilim. Ayakta kalmak için biraz fazla şey aldım ve bedelini ödüyorum, yorgunluktan geberiyorum ama içimde beni oldukça acı verici, suni bir uyanıklık durumunda tutan, kontrol dışı bir elektrik akımı dolanıyor. Eczaneye kadar

koşmak iyi geldi; okurlarımdan biri olan ve taleplerimi karşılamaktan asla imtina etmeyen eczacıyı tanıyor ve bana yönelttiği saygılı bakıştan hoşlanıyorum. Onunla, ortak noktası üslup aşkı, yeni bir sesin keşfi, dürüstlüğü ve gücü olan karşılıklı okumalarımıza dair birkaç kelime konuşmakta tereddüt etmiyorum. Lakin dönüşte, işimin aciliyetine rağmen, titrek adımlarla yürüdüm, güçbela ilerledim. Artık dayanamıyordum. Jacqueline makyaj masasının gizli bölmesinde birkaç uyarıcı hap bulmamış olsa, oracıkta yığılıp kalırdım.

Ama yardımıma koşan Ramon öyle harika bir iş çıkarıyor ki, minnettar kalıyorum. Hafızamda boşluk oluştuğunu, aslında yüz kere prova ettiğim, sık sık gözlerimi yaşartmış ve çaresizlikten çakma memelerime bastırıp, karnımı okşayarak inlediğimde vs birkaç başarı kazanmama yol açmış *Surabaya Johnny*'in sözlerini birdenbire unuttuğumu görünce, yanıma gelip, mikrofonu kapıyor ve dalgın bir edayla kalçamdan yakalayıp, şehvetli bir ikili yaratmamız planlanmış gibi bedenini benimkine yapıştırıyor –azgın bir solucan gibi kıvranıyor, uyluğuma sürtünüyor– ve itiraf ediyorum, ben ne düşünürsem düşüneyim, yavaş ama şüphe götürmez bir şekilde hayatımı kurtarıyor.

Kırmızı kadife perdenin arkasına geçtiğimiz esnada, birlikte bir şeyler yapmalıyız, diye belirtiyor coşkuyla. Kendimi gülümsemeye zorluyorum, fakat suratım zamkla katılaştırılmış gibi, her lifi kasılmış, ateşli ve gergin.

Dilimdeki pamuk topağına rağmen, bakarız, sonra konuşuruz, diye hecelemeyi başarıyorum.

Gülüyor ve kalçama bir şaplak attıktan sonra, tuvaletlere doğru gözden kayboluyor. Uzaklaşmasını seyrediyorum. Acayip sıkı bir vücudu var ama içler acısı zihinsel güzelliği düz bir beyin elektrosuna yakın. Her

şeyden önce, yaşı iki kat büyük bir adamın kalçasına şaplak atılmaz. Hafifçe gülümsüyorum. Tebessüm etmek benim için neredeyse başa çıkılmaz bir sınav.

Gücümü toplayıp, bir şişe alkolü boşaltmış, sarhoşluğunun dibinden homurdanan, karnı sarılı Robert'in yanına gidiyorum. Bir sandalye çekip oturuyorum. Orada, hiçbir şey düşünmeden, sarsak ve gözlerim kocaman açık vaziyette uyuyarak, Milena'nın bana çok uzun gelen bir süre sonra dönüp, kutusunu uzattığı antibiyotikleri –kutuyu kavramak bir ton ağırlık kaldırmaktan farksız– Robert'in mutlaka alması gerektiğini açıkladığı âna kadar, öylece kalıyorum. İyi anladın mı, Denise diye üsteliyor. Başımı sallıyorum. Peruğum bacaklarıma düşüyor. Şimdi de bir kutu ağrı kesici uzatıyor. İyi, diyorum gözlerimi bile kaldırmadan. Masaya bırak.

Teşekkürler denir.

Teşekkürler.

Sahiden çok yorgunum. Yürek paralayıcı bir şekilde esneyip duruyor ve ha bire gözlerimi kırpıştırıyorum. Yüzümün muhtelif yerlerinde, ağzımın kenarında, sağ gözümün altında ve biraz daha aşağıda, elmacık kemiğimin yanında, iki üç küçük kas geriliyor ve doğru anladıysam, pek yakında bütün vücudum beni uyanık tutmak için tutuşmaya hazır olacak, yok, görünen o ki, kuşkusuz bunu beklemeliyim.

Kapitone duvarlara rağmen müziği duyuyorum, eski çağlardan kalma, korkunç bir disko müziği. Sandalyede dengemi korumak kolay değil. Hücrelerimin her birinin içine işleyen bu katılık ve cansızlık karışımı beni yan yatırıyor. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok artık, gece mi, gündüz mü bilmiyorum. Sadece uyumak düşüncesi bile gözüme dünyanın tüm cennetlerine bedel göründüğü, beni çekici bir kadın tarafından söylenen tatlı ve hüzünlü bir şarkı gibi duygulandırdığı için,

yanaklarımda birkaç damla gözyaşı utangaçça süzülüyor.

Robert'in kanaması durdu galiba. Milena'nın yarayı dezenfekte edip diktikten sonra yaptığı pansuman pek az kızarmış; Milena gündüzleri hastabakıcılık yapıyor, adı Milos ve bazı hastalar görünüşünden, yumuşak teninden, tüysüz yanaklarının parlaklığından tedirgin oluyorlar ve tabii, tüm bunlar bir sürü soruna yol açıyor. Pansumanda hale meydana getiren leke, daire oluşturacak biçimde birleştirilmiş baş ve işaretparmaklarının arasındaki, eskiden ninelerimizin kullandıkları teneke yüz paralara denk alan büyüklüğünde kalıyor. Robert'i hareket ettirecek ya da bana sonsuza kadar çivilenmişim gibi gelen bu sandalyeden kendi başıma ayrılacak gücüm olup olmayacağını bilmiyorum ama onu burada bırakamam ve işte, dişlerimi bir lanetli gibi sıkıp, sebepsiz yere, kıs kıs gülüyorum.

Şans eseri, tam o anda Jacqueline çıkageliyor. Yapabilsem, ellerimi ovuştururdum. Sebebini öğrenmek bile istemediğim karamsar görünüşünü umursamadan, ondan yardım istemeye hazırlanıyorum ama karşıma dikilip, benimkilerin salonda olduklarını haber veriyor.

Ne. Hangi benimkiler diye soruyorum, uyuşuk bir sesle. Nasıl yani.

Biliyorsun, işte. Şu maganda grubu.

Derhal ağrıdan inleyerek doğruluyor, sıkıntılı bir çığlık atıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Göster onları bana, diyorum boğuk bir sesle. Bir elimle sandalyenin arkalığını sanki uçacakmış gibi kavrıyorum, yorgunluktan bacaklarım titriyor, zihnime kötü anılar hücum ediyor, elektrik yüklüyüm.

Dur biraz, Denise, ne yapacaksın diye soruyor, yumrukları belinde, yolumu keserek. Şu haline bir bak. Tam olarak ne yapacaksın.

Emin olmak istiyorum, diyorum.

Tereddüt ediyor, gözlerini benimkilere dikiyor. Boş ver, diyor. Ucuz kurtuldun. Boş ver.

Sorunlarımı çözmeme yardım et, Jacqueline. Birkaç dalga daha ver.

Hayatta olmaz. Hiçbir şeyden sorumlu olmak istemiyorum, anlıyor musun. Onlarla burun buruna kalmayasın diye uyarmaya geldim. Arkadaşınla beraber arka kapıdan kaçın diye. Riske girmemen için, Denise, seni hastaneye götürmek istemiyorum. Bu hikâyeyi unut.

O iş zor, Jacqueline. O sahne zihnimde gayet net canlanıyor. Her yumruğu, her tekmeyi, beni yakalayıp vagonun penceresinden taş yığınının üstüne atan her eli hatırlıyorum.

Oraya gitmemeni söylemiştim.

Sahte memelerini çekip koparışlarını ve beni aşağı atmadan önce üzerime işeyişlerini anımsıyorum. Unutayım, ha. Daha neler. Her gün bunu düşünüyorum. Tüm bunları içime kazıdılar. Hayatlarını eski Nazilerin peşine düşmeye adayan şu adamlar aklıma geliyor. Ne hissettiklerini biliyorum.

Jacqueline bir an düşündükten sonra, pekâlâ, diyor, tamam, beni takip et ama salona ayak basmayacaksın.

Bürosunun önünden zombi gibi geçerken, Christian beni durdurup, *Ulysses*'in soyunma odasında kesici silahla yaralanmış bir adamın can çekişmekte olduğu öğrenilmeden evvel can sıkıcı arkadaşıma bir şey yapmayı düşünüp düşünmediğimi soruyor.

Çünkü bu işin içine eder, diye bildiriyor. Başımız derde girebilir, değil mi, bana öyle geliyor, yoksa yanılıyor muyum. O yüzden o herifi buradan çıkar, Denis, ikiniz de gidip hava alın biraz. Hem sana iyi gelecektir. Yorgun görünüyorsun. Ben de eve dönmelerini söylüyordum, diye müdahale etti Jacqueline.

Düzeltilerim yüzünden, diye açıklıyorum. Joël baskı yapıyor. Pek uyumuyorum. Her halükârda. Her halükârda, Ramon'la yaptığım numaranın iyi olduğunu söyleyebilirdin. Yorgun, morgun. Her halükârda. Her halükârda, fazla uyumuyorum, orası kesin.

Uyuşuk bir halde, pencerenin pervazına dayanıyorum. Bir an her şeyi unutuyorum, orada, o koridorda varoluş nedenimi, bulunduğum yeri unutuyorum, günün olaylarını, düzeltilerimi, ağrılarımı, kim olduğumu unutuyorum, içim boşalıyor ve birden bacaklarımdan yoksun kalıp, tepki göstermeden ama beyaz bulutlar ve taçyapraklarından oluşan yumuşacık bir döşeğe konmak üzere yere doğru süzüldüğümü hissediyorum, dudaklarımda beliren güven ve huzur dolu tebessüm bundan kaynaklanıyor.

Christian beni son anda yakalayıp, yeniden ayağa dikiyor.

Vagus sinirimden, diyorum. Her şey yolunda. Bir parça şeker veya çikolataya hayır demem, doğrusu.

Christian söz konusu şekerlemeyi getirmek için bürosuna döndüğünde, Jacqueline'e devam etmesini işaret ediyor ve bizi sahnenin arkasına götüren duvara tutuna tutuna, güzel kokulu izinden yürüyorum. Yanına vardığım sırada, kalın perdeyi hafifçe aralayarak, işte şuradalar, dip tarafta, barın yakınında, üç kişiler.

Bana bakışına bakıyorum. Nefesimi tutup, eğiliyorum ve bir anda, haşlanmış gibi oluyorum. Ürperiyorum. Doğruluyorum. Tamamen uyandım. Tekrar Jacqueline'e bakıyorum.

Bu hıyarların kim olduklarını öğrenmeye çalış, lütfen. Nerede bulunabileceklerini söyle bana.

Soyunma odasına döndüğümde, vücudumdaki her sinir yay gibi gerilmişken, telefonum çalıyor. Onu arıyor ve yerinde, yani sutyen askılarımdan birine sıkıştırılmış halde buluyorum.

Evet, Hannah, her şey yolunda, diye cevap veriyorum. Evet, iyiyim, hayır, sinirli değilim. Ama şu an o sikindirik televizyonun nasıl ayarlanacağını sorma bana. Şimdi bununla uğraşamam, anlıyor musun. Hayır, baby, sinirli değilim. Aklımdasın. Elbette düşünüyorum seni. Kapat artık.

Robert'in yüzü balmumurenginde, yavaş yavaş kendine geliyor. Ben paltosunun cebinden –birkaç gün önce soğuk yeniden bastırdı, her an kar yağabilir– kimliğini çıkarıp adresini not ederken, oturmayı başarıyor ve gözlerini pansumanına indiriyor.

İçin rahat olsun, fazla ciddi değil ama epey kan kaybettin, bilesin. Zayıf düştün. Yürüyebilir misin.

Fırsattan istifade, üstümü değiştiriyorum. Zevkine pek uymayan tuhaf bir hayvanı inceler gibi, gözlerini kısarak, sahneyi izliyor.

Fotoğrafımı ister misin, diye soruyorum, fakat sessiz kalıyor ve asık suratında hiçbir ifade değişikliği olmuyor.

Vücudunu bütünüyle tıraş ettiğini bilmiyordum, diyor aniden.

Artık biliyorsun, diye karşılık veriyorum, daracık, elastan külotumu, desenli, pamuklu bir paçalı donla değiştirirken.

Annem uzun değildi ve çocukken elbiselerini dikerken ona modellik ederdim. Onları dener, çıplak sırtımda fermuarları çeker, aynanın karşısında yürüyüp pozlar verirdim. Dudakları arasına sıkıştırdığı bir sıra topluiğneyle, başını sallardı, daha gerçekçi olsun diye çorap ve ayakkabılarını ödünç alırdım, daha sonraları da, kendisine söylemeksizin, iç çamaşırlarını. Bundan hoşlanıyordum, daha önce tatmadığım, güzel, tanımlanması imkânsız, iç gıcıklayıcı duygular keşfediyordum, sanırım her şey böyle başladı, diye açtım içimi

Robert'e, beni dinleyip dinlemediğini bile bilmeden, hayatımın ironik dolambaçlarında sürüklenerek, düş görerek ama uyumamak için mücadele ederek, onu şehrin öbür ucuna götürürken. Sanki iki bedene, iki farklı ve birbirinden ayrılmaz hissiyata sahip olduğumun bilincine varmıştım. Yerimde olsan, sen ne yapardın, Robert. Böyle bir şeyi yok saymaya mı karar verirdin acaba. Kendini bu derece sakatlar mıydın, söylesene. Bu fedakârlık ve kendilerine duydukları utanç ve dehşet hissinin delirtip, ebediyen huysuz ve perişan ettiği adamların sayısı hakkında herhangi bir fikrin var mı. Gönüllü mahpusların, karanlığın o zalim kabilelerinin sonsuz kalabalığı hakkında, Robert, karanlık ve acımasız kabileler.

Apartmanının asansörü bozuk. Beşinci kattaki kapısının önüne vardığımızda, ter içindeyim. Zira fiilen onu ben taşıdım, ayakları yere pek değmedi; iniltiler benden geliyordu, göğsümdeki ateşten, her adımın, her lanet basamağın yol açtığı o dayanılmaz yırtılma hissinden. Bir tırabzana, bir duvara tosluyor, sarhoş denizciler gibi yalpa vuruyor –Robert yaklaşık doksan kiloluk bir at ölüsüydü–, yükümü taşlı dağ patikalarına tırmanan geri zekâlı katırlar gibi üst seviyelere çekiyordum.

Yüzünü buruşturarak anahtarlarını bulamadığını bildirince, yelkenleri suya indiriyorum. Bitkin bir halde, sonunda onu duvara yapıştırıp, ceplerini kendim arıyorum. Nafile. Bir öfke çığlığı atıyorum. Bir an içimden onu oracıkta, yemek ve temizlik malzemesi karışımı bir kokunun dalgalandığı o cimrice aydınlatılmış koridorda, alay eder gibi zambak çiçekleriyle süslü, bir hayli pis, lacivert halının üstünde bırakıp gitmek geliyor.

İniş daha az zahmetli değil, ağzımdan çıkanların artık nalbant hırıltıları değil bir dizi boğuk ve ıslıklı küfür olması dışında, her bakımdan çıkışa benziyor.

Ama ben alışığım. Yazarken de sık sık kapalı kapılarla karşılaşıyorum, engel çıkarmalarına alışığım, onları birbiri ardına kırmak mecburiyetindeyim ve bu çocuk oyuncağı olmaktan uzak bir şey, ancak titiz bir çalışma neticesinde, zorlu ve katmerli gayretler pahasına devriliyorlar; üstelik bu çabaların ödüllendirilip ödüllendirilmeyeceği meçhul ve insanın gücü tükenmez değil, direnci zamanla un ufak oluyor, keder yolunu gözlüyor, vs Bu durum birçok iyi yazarda rastlanan çökmüş ve marazi hali, pişmiş hindiba görüntüsünü açıklıyor. Ötekiler daha ziyade yanık tenli ve iyi beslenmiş oluyorlar, fakat iyiler ağır bedel ödüyor, kepekli pirinç, esmer ekmek, ginseng ve imkân bulduklarında, yani avansların asgari edep çerçevesinde olduğu ve baş belası ahmaklar kalabalığı sesini nispeten kıstığı zaman –böylece biraz satış gerçekleşebiliyor–, güç toplamak için arısütüyle işliyorlar.

Bu durumda Robert'in kalabileceği yerleri gözden geçirmek sadece yarım saniye alıyor.

Eve dönüyorum.

Dikkatimin, her ne kadar yalpalasa da, dudaklarımı ısırdığım takdirde hepten dağılmadığını ve ağzımdaki kan tadının mükemmel bir dürtükleyici olduğunu fark ediyorum. Bölünmüş yoldan ayrılıp hipodromun yanındaki ormanı geçtiğimiz sırada, birkaç beklenmedik kar tanesi ön camı şaşırtıcı bir şekilde yıldızlarla süslüyor. Lakin bu olağanüstü takımyıldızlar arasında sadece bir an geziniyor, içinde seyrettiğimiz unutulmaz göğün haritasını yalnızca bir an çıkarıyorum, o ışıl ışıl, fraktal, gelip geçici ama beni eğlendiren meteorit yağmuru altında ancak çok kısa bir süre büyüleniyorum. Kan tadı beni gerçekliğe geri döndürüyor. Silkiniyorum. Ve kendimi iyi toparlıyorum, zira karşımda kırmızı bir trafik ışığı dikiliyor. Frene basıyorum. Öne savrulan Robert'in başı ön cama çarpıyor.

Kemerini tak, diyorum.

Eve vardığımızda, arabada beklemesini söylüyorum. Bana bakmadan kafasını iki yana sallıyor, sersemlemiş vaziyette, nazik eczacının kendine yakışan anlayışlı tebessümüyle birkaç kutu vermeye razı olduğu Fentanyl komprimelerini çiğnemekle meşgul.

Gözlerimi karanlık gökyüzüne kaldırıyorum ve kar taneleri kirpiklerime takılıyor, alnımda, yanaklarımda eriyor, bundan çocukken de hoşlanırdım, bugün de gürültülere, kargaşaya, çürümüşlüğe ve karanlıklara rağmen, bir o kadar seviyorum. Dudaklarıma konup eriyişlerini hissetmek çok hoş. Orada, ziyaretçilere ayrılmış otoparkın ortasında, ayakta uyuyabilirim ama bu zorlu günü daha bitirmedim.

Paul'ün kapısına vuruyorum. Veronica açıyor. Üzerinde saydam bir gecelik var. Hello, Veronica, diyorum, rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, iyi misiniz, Paul'le bir dakika konuşmak istiyordum.

Yanıt verecek zamanı olmuyor. Paul geliyor ve ona bakıyor. Elbette çıplak değil ama ne farkı var. Bundan emin olmaya pek cüret edemiyorum. Paul'ün yüzü soluyor ve derhal ortadan yok olmasını söylüyor. Veronica bir saniye duraksadıktan sonra, gözlerini yere çevirip, hışırtılar eşliğinde itaat ediyor.

Paul beni içeri davet ediyor ama daha ileri gitmiyoruz, holde kalıyoruz. Beni sert bakışlarla süzüp, kendimi iyi hissedip hissetmediğimi soruyor. Evet diye yanıtlıyorum. Güzergâhımızı renklendiren olayları özetliyorum. Ve sizi temin ederim, o kadın öldü, diye bağlıyorum, Paul, kollarını göğsünde birleştirmiş, tek kelime etmeden beni dinlerken. Anlıyor musunuz, Paul, tabloyu hayal edebiliyor musunuz.

Cevap vermiyor. Bekliyorum. Dudaklarını ısırarak, derin bir soluk alıyor, akciğerlerine girmeden önce bu-

run deliklerinde ıslık çalan havayı işitiyorum. Dışarıda seyrek kar taneleri döne döne uçuşuyor ama tutmuyor, ıslak çimlerin üzerinde bir an parlayıp yok oluyor. Gidip uyumak için geri kalan ömrümün yarısını verirdim.

Paul şimdi, uzun bir nefes vererek, biraz evvel depoladığı oksijeni geri üflüyor.

Sen de gelip bunu bana anlatıyorsun, diyor gülümsemeden.

Bilmem. Başka kime anlatayım ki. Bu işler, üzerinde anlaştığımız her şeyi aşıyor, Paul. Yeteneklerim arasında yer almıyor. Robert otoparkta, arabasında, yaralı ve kar başladı.

Evet, kış tabii.

Kış, evet. Her şeyden önce, bu gece kalacak bir yere ihtiyacı var.

Elbette. Bu hususta bir fikrin var mı.

Hayır, yok.

Öyleyse iyi akşamlar.

Bana kapıyı açıyor.

Düş görüyorum galiba, Paul, diyorum, bu bir düş olmalı. Şaka mı yapıyorsunuz.

Herif midemi bulandırıyor. Kanım donuyor. Ne kepazeler, ne alçaklar, zalimler, akbabalar, vicdansız ve rezil adamlar tanıdım ama Paul hepsine fark atıyor. Şaşkınlığımdan faydalanıp, beni çıkışa yönlendiriyor ve kapısını ardımdan kapıyor. Kapılardan nefret ediyorum, ömrümü tüketiyorlar. Üstelik bu defaki zırhlı. Bir müddet kımıldamadan durup, kısmetime neyin düştüğünü anlamaya çalıştıktan sonra, alacakaranlığa geri dönüyorum.

Hannah misafir geldiğine pek seviniyor. Asabi hareketlerle, Robert'i salondaki kanepeye bırakıp kurtuluyorum.

Baban kafamı bozuyor, biliyorsun. Kelimelerimi tartıyorum. Bir dereceye kadar. Ama artık gına geldi.

Robert bir bardak su istiyor.

Karımı kenara çekip, alçak sesle, durumdan haberdar ediyor ve yanlış anladığını açıklıyorum. Saat gece yarısını çaldığında, beni kolları arasında sıkıyor.

Robert yine su istiyor.

Ah, merhamet et, Joël, diye iç çekiyorum, maganda gibi yazan heriflerin söz sahibi olmalarına izin verilemez. Onlar artık var olmayan bir dünyaya aitler. Fren işlevi görüyorlar.

Ama belkemiğini kırabilirler, Denis. Hafife alma onları.

Bir şey demiyorum. Adamların ateş güçlerinin ve girişimimdeki zorluğun bilincindeyim. Seçtiğim yolun engellerle dolu olduğu doğrulanıyor ve elbette, onları kendim arıyormuşum gibi görünüyor. İyi de, işini yapmayan, eğilip bükülen, silah bırakan, tiksindiği kılıklara bürünen bir insanın ne kıymeti kalır ki. En çok satanlar listelerinde yer almayı samimiyetle isterdim, lakin her şeyi yapmaya hazır değilim, aşağılık vazgeçişlere teslim olduğum takdirde beni mahvedecek üstün bir varlığın eline bakıyorum.

Tüm bunlar hakkında düşündüklerimi yazarak bol miktarda düşman edindim, dergiler sütunlarını bana kapattılar, çamurlarda yuvarladılar ama elimden bir şey gelmez. Joël beni tanır. O bilir. Verdiğim savaşın hayırhah bir seyircisidir. Ben bir terziyim. Dünyayı giydiriyorum. Onu dinliyor, izliyor ve inceliyorum. Ona hizmet ediyorum, hesap vermek zorundayım. Sevgimin kanıtlarını sunmalıyım. Her cümle, adil olma, onları ters bir parıltıyla süslememe taahhüdümü yansıtmalı.

Düşsüz bir uyku kuyusuna bir taş gibi gömülmemin hemen ertesi günü Joël'in bürosunda cereyan eden bu kısa sohbetin konusu, bir internet gazetesinin hafta sonu ekinde beni hedef alan, gece faaliyetlerim özel bir şekil-

de söz konusu edilmemiş olsa ruh yüceliği icabı pek dert etmeyeceğim saldırı. Makalenin yazarı buna hâlâ gülerek, üretimimdeki başıboşluğa artık şaşırmadığını belirtiyor. Özel hayatımın bu çok ihtiyat gösterdiğim veçhesinin kulağına nasıl çalındığını bilmiyorum ama dili uzun ve beni, bana hiçbir kötülüğü dokunmamış bir yazı makinesinin kumandasından ziyade hafif giysilerle görmeyi yeğlediğine yemin ediyor.

Defterimi çıkarıp, adamın adını listeme ekliyorum. Ama beni asıl üzen, kaygılandıran şey, gökyüzünü kararan, fırtına ve felaketlerin habercisi, alçak bulutlar. Dijital teknolojiden, kitabın somutluğunu yitirmesinden, gelecekteki devasa elektrik kesintilerinden, trajik karanlıktan bahsediyorum.

Sahi, Denis, bana bir başlık vermeye hazır mısın artık diye soruyor, elini düzelti destemin üstüne koyarak. Çok işime yarar, anlıyor musun.

Yakında gelecek, diyorum. Geliyor.

İyi de şu sıra, günlük hayatın hışmı tüm vaktimi gasp ederken, şafaktan günbatımına kadar, kıçıma neft yağı sürülmüş gibi, yatağımdan büroma, şehirdeki muhtelif işlerimden, eve bitkin ve kafam kazan gibi döndüğüm *Ulysses*'e koşarken, bunu bir dakika bile nasıl düşünebilirdim ki.

Öğleden sonra, babamı ziyaret ediyorum. Görünüşe göre, ağır bir bronşitten yavaş yavaş kurtuluyor. Onu aylardır görmedim, korkunç zayıflamış, ihtiyar bir adam olmuş ama hâlâ bana müthiş bir hınç, uzun ömürlü bir husumet besliyor.

Sana borç para vermem, diyor. O gangsterle başının çaresine kendin bak, canım. Ne de olsa kayınpederin.

Dairesi ufak bir parka bakıyor. Hareket kabiliyeti kısıtlı olduğundan –beni odamda "body" ile şişelerimin arasında yakaladıktan kısa bir süre sonra merdivenden

kötü bir şekilde düşmüştü– o park, gezintileri için ideal mesafede ve dünyası ondan ibaret ama kış kartlarını açtığında, pek dışarı çıkmaz oluyor ve huysuzluğu geçmiyor.

Onu duymamış gibi yaparak, şaşkın bir sessizlik içinde, alnım cama yapışık halde kalıyorum. İlkbahara kadar dayanamam, tomurcukların çiçek açmasını bekleyemem. Artık Paul hesabına çalışmak istemiyorum ve bu durumda kiram için paraya ihtiyacım var.

Bana bir kere bile iyilikte bulunduğunu hatırlamıyorum, diye belirtiyorum sonunda. Ömründe bir kez olsun yapmadın.

Rüzgâr esiyor, park boş, gri, cılız.

Bu hüzünlü tabloyu, onunla ilgilenen kadın tamamlıyor, soluk mavi gözlü, sessiz sedasız bir dul.

Kötü bir kitap yazmanın bin bir çeşit yolu vardır ama kuşkusuz en beteri, işe başlığından başlamaktır. Bunu, akşam çökerken, havanın serin ve temiz, göğün hâlâ mor olduğu sırada, terasta yanıma gelen Robert'e açıklıyorum. Ne halt ettiğimi öğrenmek istiyordu ve sırtımda iyi bir örtüyle, hiçbir halt etmediğim, yalnızca havada, bu müsait atmosferde dalgalanan şeyleri yakalamaya uğraştığım cevabını verdim. Tanışmamıza kadar, kitapları hiç düşünmemişti. Fakat şimdi ilgili görünüyor.

Bir başlık bulmaya çalışıyorum, diyorum. Fazla konuşamam. Yaran nasıl. Otur biraz, istersen. Ama benimle konuşma. Odaklanmama izin ver. Buradalar. Sözcükler uzakta değil. Neredeyse duyuyorum onları. Ve duyuyorum derken, her şeyi kastediyorum, anlıyor musun. Çoğu zaman müzik söz konusu. Rüzgârı işitiyor musun. Benimle konuşuyor. Soğuğu hissediyor musun. Benimle konuşuyor. Gerçekten güveniyorum, benim için kaygılanma. Paul meseleleriniz için gelip beni zorlamamış olsa, o başlığı çoktan bulurdum. İki üç güne ihti-

yacım vardı, daha fazla değil ama bana hiç imkân tanımadı. Biliyor musun, Robert, işlerinize karışmak istemem, fakat onunla birçok noktada hemfikir değilim ve her şeyden evvel, sana davranış tarzı hoşuma gitmiyor, yakışık almıyor, yaralı olmana rağmen dışarda yatmanı umursamadı, yuh yani, bence bu yapılmaz. En kötülerimizin bile içinde benzerleri için biraz merhamet kalmamış olması enderdir, insan doğası böyledir, büyüklüğü buradan gelir ama Paul'de, bak bunu sana söylüyorum, başka hiç kimseye söylemem, Paul'de henüz hiç merhamete rastlamadım. Bu insanlık kıvılcımının onda mevcut olduğundan emin değilim. Halbuki neredeyse babam sayılır, ona kalbimin kapılarını açmaya hazırım, lakin bunu yapmak için tek bir neden aramam nafile. Kötü niyetimden böyle konuşmuyorum, sadece gerçeği olduğu gibi görmekle yetiniyorum. Onun gibi bir adamdan ne kadar az şey beklenirse, sağlık açısından o kadar iyi olur. Aç mısın. Yemek saatine az kaldı. Artık beni yalnız bırak, lütfen, Tanrı'nın belası başlığı yakalamalıyım. Sana söylediklerimi düşün.

İki üç gün sonra, lapa lapa kar yağıyor. Paul burnundan soluyor, zira bütün gece kesik olan elektrik hoyratça geri gelince, motorlu çanak anteni bozulmuş. Tam yatacağım anda, gidip bir şeyler yapıp yapamayacağıma bakmam için beni aramış ve ancak Çince kadar aşina olduğum kablo ve tellerinin karşısında diz çöktüğümde, omzumu dostça okşamıştı. Hep yanında olan, her zaman yardım ve tamire hazır, hayırlı damat intibaı vermek istiyordum, çünkü kira meselesi havada kalmıştı, bir daha konuşmamıştık, adı konulmamış olsa da oybirliğiyle, konuyu Robert düzelene kadar ötelemiştik.

Geçen akşam, elektrik kesildiği esnada –bir yerlerde bir direk devrilmiş ve kentin batısının tamamı bundan etkilenmişti– dördümüz sofradaydık; Paul sanki Robert

etrafta değilmiş gibi yaptığından, onu bizim dairede, açık televizyonun karşısında, dünden kalma jambonlu spagettiyle baş başa bırakmıştık. Ansızın karanlığa gömüldüğümüz sırada, Paul kuzu budunu doğramak üzere ayağa kalkmıştı.

Bu sabah Paul'ün siniri, sırf Masters'ta bilmem hangi önemli karşılaşmayı seyredemeyeceğini bildiği için tepesinde değil, hayır, heyheylerinin başka bir sebebi daha var. Veronica'nın saçmaladığını düşünüyor. Bu hususu benimle açık açık konuşmadı ama az çok ima etti. Hafif giysilerle kapı açtığı tek kişi ben değilmişim, daha önce iki üç teslimatçının da aynı deneyimi yaşadığını sanıyor. Sonra çabucak konuyu değiştiriyor.

Bu vesileyle, pek ilgimi çekmediği için cinsel yaşamlarını asla gerçekten merak etmediğimi fark ediyorum ve bu bilgiyi icabında bilahare yeniden ele almak niyetiyle kayda geçiyorum.

Sigortalar attığında, Paul elindeki bıçağı bırakıp, bu bok da ne böyle, diye homurdandı. Avcılık hatıralarından biri olan bıçağın sapı genç bir geyiğin ayağından yapılmıştı, küçük toynağı vernikli, tüyleri karamelrengiydi.

Gece kapkaraydı ve daha bir saniye evvel kocaman, kristal bir avizenin parladığı salon ansızın kesif bir karanlık içinde yüzer olmuştu. Kahkahalarla gülen Veronica herkesin ilk önce eliyle kadehini tutması gerektiğini bildirdi. Aperatif zamanı Paul'ün o yaşta bir kadın için eteğinin kısalığına dair yaptığı incitici bir uyarıyı –Hannah'nın gözlerini boşuna aramıştım– müteakip biraz içmişti. Bardağımı yakalayıp, ayağa kalktım ve bir yerlerde ufak da olsa bir ışık parlayıp parlamadığına bakmak üzere, el yordamıyla pencereye doğru ilerledim ama ışıldayan bir yıldız dahi yoktu. Paul mumların nerede olduğunu sordu. Sağ tarafımda gülmekten katılarak, beklemeden ve hiçbir şeye takılmadan bara yönelen –şişelerin çınlamasından

anlaşılıyordu– Veronica bu konuda bir şey bilmediği ve umurunda bile olmadığı cevabını verdi.

O an Paul'ün suratını göremediğime üzüldüm. Gözümün önündeki elimi ayırt edemiyordum.

Mutfak çekmecelerini yoklayacağım, dedim. Yerinizden kımıldamayın.

Yolda Veronica'ya denk geldim. Hiçbir şey görünmüyordu, fakat Hannah'nın vücudunu karşımdakinin onunki olmadığını derhal fark etmeme yetecek kadar tanıyordum. Kılavuz işlevi gören ellerim yanlışlıkla göğsüne dokunduktan sonra, Veronica'nın bana gerektiğinden bir saniye fazla yapışık kaldığı izlenime kapıldım. Ardından yüzümde hafif bir nefes, alkollü de olsa hoş bir ılıklık dolaştığını hissettim. Lakin zihnim hemen alarma geçti ve tek kelime etmeden geri çekilip, masanın yanından parlayan bir çakmak alevi tam sahneyi vitrin gibi aydınlattığı esnada, çevresinden dolaştım.

Bu olay hakkında herhangi bir şey düşünmeyi reddediyordum. Birkaç mum buldum ve salona yerleşip, ortasına ahududu doldurulmuş bir romlu babatatlısını paylaştık.

Sohbet pek ilginç olmasa da, Veronica katılmaya hiç gayret etmedi. Benimkinin karşısında, geride kalan bir koltuğa gömülmüş, her dakika eteğini çekiştiriyor ve bakışlarımız kesişiyordu; mesele kimin gözlerini daha çabuk kaçıracağındaydı. Bir dağ tatili kararlaştırmakla meşgul Paul ve Hannah'nın varlığı yanı sıra, cimri ve istikrarsız aydınlatma da, aramıza yerleşen tedirginliği, yasak heyecanı, günahkârın gözünde düşüşün dayanılmaz çekiciliğini dağıtmaya elverişli değildi.

Mamafih kendimi daha çok riske atacak kadar deli değildim. Gözlerimi Paul'e çevirmek, ne kadar çılgınca olursa olsun maceraya yeltenmek için en ufak arzumu bile yok etmeye yetiyordu.

Paul burnundan soluyor, zira bir şeyi kaçırıyor. Bir sürü yazar kadın cinselliğine eğildiler, hatta en iyileri, anlamaya çalışmamak gerektiğinde hemfikirler.

Hayır, Paul, bromürün kadınlara uygun olup olmadığını bilmiyorum. Niye soruyorsunuz ki bunu bana.

Veronica alışverişe çıkmış. Paul gri gökyüzünü dikkatle inceliyor. Bir gece şehirdeki bir randevudan geç vakitte döndüğünde, odasının kapısının altında ışık görünce, gözünü anahtar deliğine dayadığını ve onu yatağında çırılçıplak, bir eli bacak arasında, ot üflerken gördüğünü anlatıyor.

Hannah da aynı şeyi yapıyor, diye belirtiyorum.

Mizah yeteneğinden yoksun olduğunu unuttum. Bir şey demedim, dikkate almayın, diye ekliyorum ama yüz ifadesini değiştirmekte zorlanıyor ve beni, antenini onarmak üzere acilen yollanmış teknisyenlerin gelişine kadar kuşkulu bir edayla süzüyor. Sonra beni bırakıyor. Bu adamın geçmişini, yapmış olması gereken kötülüğün kapsamını öğrenmek için her geçen gün daha çok yanıp tutuşuyorum. Bir şeye yaramak isteyen her yazar, ruhların gizli güzelliklerini ve saklı korkunçluklarını eşeleyebilmeli.

Robert'in durumunun bize dayattığı boş zamandan biraz yazmak için faydalanıyorum. Robert salonumuzun bir köşesinde antrenmanına yeni yeni başlarken, polis kesici silahla yaralanmış, elli yaşlarında, beyaz bir adamı arıyor, yoksa kurbanın, Paul'ün kısaca konuştuğu, hiçbir şey bilmeyen, hiçbir şey hatırlamayan ve hiçbir şey görmemiş kocası için meçhul biri. Umarım bizde fazla uzun süre kalmayıp, sert adımlarla, dikkat çekmeksizin, asansörde bayılmadan veya çok kan kaybetmiş bir karayılan gibi tırabzana yapışmadan evine dönebilir.

Dediğine göre, paslanıyormuş, canı sıkılıyormuş ve küçük işimize kaldığı yerden devam etmek için sabırsızlanıyormuş.

Ben etmemeyi yeğlerim, diyorum.

Ne etmemeyi, Denis.

Hiçbir cevap vermiyorum. Koltuğumu ekseni çevresinde döndürüp, pencerenin karşısında duruyorum. Orman karla kaplı ve boş gökyüzünden bir yabankazı sürüsü geçip, siyah dalları düne kadar bir çift sincap barındıran fıstıkçamının ardında gözden kayboluyor. Yem atarak onları çekmeye çalışan Hannah'nın tüm gayretlerine rağmen, bir süredir sincapları göremez olduk. Paul'ün bir toplantıda sitenin hayvan bahçesi açmaya müsait olmadığını bildirdiğini duymuştum. Aksi halde neden tavşan, tavuk ve hindi beslemeyelim ki diye ekleyerek, gülmek için bahane arayanları ve soğuk nevaleleri yanına çekmişti.

Kimseyi suçlamak istemem, Hannah ama bunu o yapmış olabilir. Baban olduğu için üzgünüm. Bazen kuşlara ateş ediyor ya.

Babam sadece her yeri pisleten şu güvercinlere sıkıyor.

Onlar kuş değil mi yani. Baban olacak hıyar üzerlerine ateş ediyor diye güvercinler kuş olmaktan çıkıyorlar mı. Saçmalama, lütfen.

İki üç gündür devam eden huysuzluğumu Robert'in duvarlarımız arasındaki mevcudiyetine borçluyum. Yazarken aynı hava ve alanı paylaşmaya tahammül edebildiğim tek kişi Hannah. Odama kapanmam ve Robert'in dairenin öbür ucunda bulunması hiçbir şey değiştirmiyor.

Evin içinde gidip gelişini duyuyorum.

Salakça karın egzersizlerini yapmayı yeniden başardığını fark edince, beni bir an önce ondan kurtarması için, gösterdiği ilerlemeyi Paul'e haber vermeye iniyorum.

Lakin kara kara istifa ettiğimi söylerken kullanacağım sözcükleri düşünerek zemin kata vardığım sırada,

evinden son hızla çıkıyor, paltosunun bir kolu hâlâ boşta, öfkeden kızarmış, beni gözden geçiriyor, hiç duraklamadan ve ben daha ağzımı bile açamadan, şimdi olmaz, diyor, duyuyor musun, şimdi olmaz. Ve füze gibi dışarı fırlıyor.

Bir saniye sonra, arabanın yola koyulduğunu işitiyorum. Çok geçmeden arka lambaları topluiğne başı kadar kalıyor ve yeniden sessizlik balta gibi iniyor.

Paul'ün kapısı aralık kalmış. Bir ayağım daha şimdiden merdivenin ilk basamağında, tırabzanı çoktan tuttum ve vücudumun ağırlığı bacaklarıma bindi bile, ilerlemek üzereyim, görünmez bir kuvvet dışında beni alıkoyan hiçbir şey yok ama hareketsiz kalıyorum. Düşüncelerim birbirine karışıyor. Umarım bir gün tüm bunlara hükmedeceğim, karanlık tarafımın muğlak davetiyle ahlaksız bir eyleme girişmeden evvel, sükûnet ve serinkanlılık içinde, lehte ve aleyhteki noktaları özenle tartıp, durumu düzene sokmayı bileceğim.

Buzlanmış kardan parlayan bahçenin ışıkları salonu hafifçe aydınlatıyor. Veronica bir bar taburesine oturmuş. Sessiz sessiz ağlıyor. Tahmin etmiştim. Yazar içgüdüm beni nadiren yanıltır. Paul'le aralarında geçenleri hiç görmedim ama sahneyi yanlışsız betimleyebilirim. Yanağına bakmaya ihtiyacım yok, oradan Paul'ün elindeki her parmağın sayılabileceğini biliyorum. Devrilmiş bir sandalye ve kuşkusuz halının üzerinde birkaç bardak kırığı görmek için salona doğru dönmem de gerekmiyor. Paul'ün tokat attığı ve Veronica'nın darbenin etkisiyle sendeleyip dengesini yitirerek geriye devrildiği ve kelimenin tam anlamıyla kanepeye uçtuğu yer orası. Her şeyi görüyorum.

Paul'ün ona ettiği hakaretlerin pek kıymeti yok. Adam hasta ve şüphesiz, müthiş kıskanç. Bu tür herifler böyle oluyorlar. Kendime bir bardak içki dolduruyo-

rum. Gözlerimi Veronica'ya çevirmiyorum, dilsizliğine saygı gösteriyorum ve mendilimi uzatmak gibi bir yapmacıklıktan imtina ediyorum. Sonunda Paul'ü Hendrick's cine döndürmeyi başardım ve buzdolabının sebzeliğinde salatalık bulunduğundan hemen hemen eminim ama boş vermeyi tercih ediyor ve havuz aydınlatmasının mavimsi yansımalar yarattığı kadehimi bir dikişte yutuyorum.

Sonunda kafasını kaldırmaya karar veriyor, siyah saçları yüzünden açılıyor ve bir şey söylemeden, tezgâhın üstünden elini uzatıyor. Bense başımı daha da eğip, gözlerimi yere dikerek, alacakaranlık yüzünden boş yere terliklerimin ucunu arıyorum. Adeta esef duyarak, elini tutuyorum. Oysa hiçbir suç işliyor değilim, Veronica benim kayınvalidem. Teselli mahiyetinde elini tutmaktan ne çıkar, az çok normal hangi damat böyle yapmaz ki. Veronica artık sahip olmadığım öz annem değil ama yabancı da sayılmaz, istesem de istemesem de o ve Paul benim yegâne ailem; beni yadsımış olan ve maddi yardımda bulunmayı reddeden kişinin artık dahil olmadığı ailem, halbuki sevgili anneciğimin cenaze masraflarının tamamını ben karşıladım, o artık annemi sevmediği bahanesiyle bir kuruş ödemedi, az kalsın ağzını burnunu kırıyordum.

Elimden biraz çekip, kendisini izlememi işaret ediyor. Ve beni bırakmak istemediği açıkça belli olduğundan -az önce başından geçen kötü tecrübeden sonra, onu gayet iyi anlıyorum, mizaç itibarıyla duygusal değilim, fakat duygusuz da sayılmam-, tezgâhın üstünden atlayıp, öbür tarafa geçiyorum, sonra bizi kanepeye götürüyor. Ama itiraflarını dinlemeye hazırım. Ara sıra içini dökmenin insana iyi geldiğini biliyorum. Gidip günah çıkarma yerindeki gibi bir ortamda, herkesin elleri kendi kucağında, yan yana, omuz omuza, sakince otura-

cağız, kötü bir şey olmayacak, kadın haklı, böylesinin daha iyi olduğu kesin, elverişsiz bir şekilde yerleşmek için hiçbir neden yok, öyle istiyorsa ve bunun daha kolay olduğunu düşünüyorsa, kulak kabartırsam, rahatça fısıldayabilir.

Oturuyoruz ve bunları düşünüyorum. Kapının eşiğini aştım aşalı, tek bir kelime telaffuz edilmediğini idrak ediyorum. Bu gibi durumlar bazen saatlerce sürebilir.

Elimi bırakmadı. Yoğurup duruyor. Öbürüyle ağzımı kapatıyor ve kısa kısa öksürüyorum. Yeninden bir mendil çıkarıp, gözlerini siliyor. Başımı sallıyorum. Elimi yeniden tutup, karnının üzerinde sıkıyor. Arkama yaslanıyorum. Yerimde olsa, kaç erkek kalkıp giderdi acaba. Ve kalanlardan kaçı aşağılanmayı, kaçı cezayı hak ederdi. Bir an, dumanı tüten havuza atlamayı ve mümkün olduğunca uzun müddet suyun altında kalmayı düşünüyorum. Bu arada Veronica sakinleşiyor ve başını omzuma dayıyor. Paul denen andavallı şimdi içeri girip bizi böyle çapraşık bir vaziyette bulsa, bir damadı kaynanasıyla birleştiren duygusal ve gayet doğal bağı anlamaktan aciz olduğundan, bunu bir hastalık haline getirip boğulurdu herhalde. Beni, bir elimin Veronica'nın uyluğunda olması hariç hiçbir şeyle suçlayamazdı ama ben her şeyi açıklayabilirdim, zincirleme gelişimi, entropiyi.

Bir dakika evvel, elimi karnına bastırıyordu. Kayıp gitti galiba. Bu tür terslikler kendiliğinden oluveriyordu. Sorumlu aramak bir işe yaramazdı. Geç olmuştu. İkazda bulunmaksızın, bana doğru döndü ve inleyerek kollarının arasına aldı.

Kim belli bir gün, dünyada olmanın sıkıntısıyla ve bütün şehir uyurken, etrafta sonsuz bir ıssızlık hüküm sürerken, birine sarılmanın saplantılı ihtiyacını duymamıştır. Bana gelince, ben ellerimi ondan uzak tutuyor ve

onu ürkütme korkusundan, tek bir hareket yapmıyordum. Omzumdaki yanağı ılıktı. Üzerimde, kuma gömülmeye çalışan bir yengeç gibi, yavaşça kımıldatıyordu.

Geçen akşam kesif karanlık sayesinde yaşadığımız muğlak temasın ve onu izleyen hislerin çılgınca saydamsızlığının anısı hâlâ canlıydı. Veronica ve ben, işleri karmaşıklaştırmamak için, uzun zamandır ve bence farklı nedenlerle de olsa oybirliğiyle, birbirimize libidodan yoksun aseksüel gözüyle bakmaya özen göstermiştik. Ama laftan ibaret iç kuvvetimiz, sözde sarsılmaz kararlarımız, özdenetimimiz, demirden mantığımız ve su verilmiş çelik irademiz gibi saçmalıklara bel bağlamak, işlenmemiş bronzdan bir koçbaşının karşısına kristal bir sur dikmek ve kendini güvende sanmaktan farksız.

Şüphesiz fırsat düştüğünde bacak arasına ve fasulye şeklindeki yirmi beş metrelik havuzda güneşlenirken sitenin gümüşi çizgili şiltesinde döndüğünde veya sadece özel bahçelerindeki jakuzinin kenarında mayoyla ayak tırnaklarına mor oje sürerken ya da duştan sonra ikisinden biri havlunun kıvrımında belirdiği zaman, elbette göğüslerine göz attığım oluyordu, bornoz yahut yakası açık bir gömleğin oyuğunda, onları sutyenden kurtulmuş halde görüyor ama üzerinde durmuyordum. Hiçbir şeyi kayda geçmiyordum. O görüntüleri derhal zihnimden kovuyordum.

Bu arada Veronica kıpırdamıyor. Ona dokunmamak için ellerimi havada tutuyorum. Uyuyor gibi görünse de, beni giderek daha çok sıktığı hissine kapılıyorum. Sanırım her şeye rağmen iyi iş çıkardım. Bazen insanın kendine saygı bakımından birkaç puan kazanması için az bir şey yetiyor, iyi bir davranış sergilemekten kıvanç duymak için, ödülden mahrum ve hevesi kursağında kalması kâfi. Veronica'yla cinsel ilişkiye girmek bir ölçüde hoşuma gitmez değil aslında ama bazı durumlarda

uygarca davranarak, eski ve güzel âdetlerimizi kabul etmeyi bilmek icap eder.

Bir çocuk gibi kollarının arasından kayıp, iç çektiğinde taş kesilerek, temkinlice sıyrılıyorum, aklımda daha şimdiden bacakları ve yukarı toplanmış kısa eteğinin artık saklamadığı uylukları üşümesin diye bir örtü bulmak var.

Bu görüşmemiz onu en azından rahatlatıp yatıştırmış olmalı ve ben onun bir anlık bezginlik ve gafletinden faydalanmamayı bildim, bilahare pişman olabilirdik. Ayağa kalktığımda, onu ilgiyle süzüyorum. Zevklerimin başka yönde olduğunu, kötü arkadaşlarımın etkisinde kalıp, daha ziyade erkekleri tercih ettiğimi düşünür herhalde. Oysa onu bu yanılgıdan bir saniyede kurtarıp susturabilirdim. Çekip gittiğim sırada bende sıkıntı yaratan ve dünyanın bütün yadsıma ve açıklamalarına denk olan ereksiyonu elletebilirdim. Ölçülülüğüme şaşırması durumunda yani.

Bunu anlatmakta her zaman zorlandım. Hannah'ya göre, kendimi önemsiz bir oyuna, amacına ulaştığı ve onun için tasalandığım sürece onu kaygılandırmıyor gibi görünen bir yazar kaprisine kaptırmaktan başka bir şey yapmıyorum. Ama başkalarının gözünde öyle değil. Ergenlik dönemimde, kadın kıyafetlerine düşkünlüğüm sonunda öğrenci ebeveynleri tarafından kötü gözle görülmeme yol açmış ve öğle sonrasını çatılarının altında geçirmeye, çocuklarının oyunlarını paylaşmaya pek davet edilmez olmuştum. O zamanlar annelerinin eşyalarını karıştırmama şaşıran ve bir türlü büyümeyen o sersemler, müstakbel katil, cani ve tecavüzcüler, üçkâğıtçılar, hayırsız babalar, vs beni hep, kadın iç çamaşırı giyen ve daima kuşku içinde, penceremin altına dikip dikmemekte tereddüt ettikleri teşhir tahtasından kurtulmak için normal görünmeye razı olup kızlara gönülsüzce atlayan tuhaf bir tip addettiler.

Sonraki günlerde Veronica benden uzak durdu ve Paul'ün birkaç geceyi otelde geçirdiğini öğrendim. Bense Ramon'la beraber, vasat ama hayran olunası bir fiziğe sahip bir şarkıcıyla ortaklığımı iyi gözle gören Christian'ın ha bire tekrarladığı tavsiyeleri üzerine sonunda istemeye istemeye ikna olduğum şu ikiliyi planlamakla meşguldüm; işin vasat şarkıcı tarafı Christian'ı hiç rahatsız etmiyordu. Ne olursa olsun epey iyi anlaştığım Ramon'la birkaç gün geçirmiştim. En azından ağzını açmadığı zaman iyi anlaşıyorduk, zira geri kalanı tam bir Yunan heykeliydi ve ikimiz de kadın kılığındayken, bana sarılıp sürtündüğünde, bir saniye için ayağımın yerden kesildiği oluyordu ve hemen, kusura bakma, Ramon ama duralım, yoruldum, diyordum, biraz dinlenmem lazım. Kafayı da fazla takma, bizi seyreden yok.

Yapışkandı, fakat keyfi daima yerindeydi. Bu herifin, doğru düzgün şarkı söylese, ortalığı kasıp kavuracağını, bütün salonun ayaklarına serileceğini düşünüyordum. İki set arasında, nasılım, yeniden saldırmaya hazır mıyım diye bakmaya geliyordu. Odada onunla yalnız kalmamak için kalkıyordum ve sahneye geri dönüyorduk ve beni belimden kavrıyordu ve bu saatlerce sürüyordu ve her şeye rağmen güzeldi, gevşemeye, başka bir şeye dalmaya ihtiyacım vardı. Sabah eve döndüğümde, formda oluyordum. Otoparkın donmuş zeminine atılıp, girişe kadar kayıyordum. Kuru soğuk vardı, kar kesilmişti, gökyüzü aydınlık ve yıldızlarla kaplıydı.

Robert yuvasına dönmüştü. Kendimi daha iyi hissediyordum ama görünüşe göre onun için aynı şey geçerli değildi. Yalnızlık. Aile ortamının zevklerini tattıktan sonra evine dönünce, attan inip eşeğe binmiş gibi olmuştu ve bir türlü kendine gelemiyordu. Her gün bizi görmeye uğruyordu, sabah, akşam, kapıyı çalıyor ve dosdoğru mutfağa koşup, kendine kahve yapıyor, gaze-

tesini okuyor yahut rozbif getiriyor veya masaya meyveler bırakıyordu.

İşbirliğimize son verme kararım birçok açıdan kafasını meşgul ediyor ama özellikle benim için endişeleniyordu. Artık beni seviyor ve Paul'e işten çekileceğimi haber vereceğim zaman yardımıma gelmenin bir yolunu arıyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmediğini tekrarlayıp duruyordu.

Ardından, bir sabah bana doğru ilerliyor ve bulduğunu beyan ediyor. Ne yapılması gerektiğini biliyor. Ben telefonda kitaplarımdan birinin körler alfabesiyle yayımlanmak üzere olduğunu haber veren Joël'le konuşuyorum; ve bir yazar için körler tarafından okunmak coşku verici bir şey, coşku verici, gülünç ve insanı zincirleme düşüncelere sürükleyen bir şey. Üzerinde hâlâ birkaç kar tanesinin yuvarlandığı anorağını çıkarma zahmetine girmeden, yüzünü hafifçe buruşturarak karşıma yerleşen Robert'i sadece tek kulağımla dinliyorum. Joël'e prensip icabı avans ödemelerini soruyor ve hattın öbür ucundan şen bir kahkaha duyuyorum.

Robert bir elini dizime koyuyor; Jacqueline'le yaşadığı kaotik ilişki davranışlarını açıkça değiştirdi. Diğer hatta karısı bekleyen ve beni öptüğünü söyleyen Joël'le konuşmama son veriyorum.

Ben de onu öpüp, Robert'e dönüyor ve elini dizimden itiyorum.

Bilmiyorum, diyorum. Düşünmem lazım. Ama teşekkür ederim, çok iyisin.

İyi olacak, Denis. Bence bir sakıncası yok. Aramızda kalacak. Neden olmasın, arabada yazabilirsin.

Olmaz, çalışmak için özel bir ortama gereksinimim var. Çevremde sokağın hayhuyuyla yazmayı hayal bile edemiyorum. Bir terasta yazmayı dahi beceremem.

Bir şey yapman gerekmiyor. Hiçbir şey yapma. Paul'e bir şey söyleme. Hepsi o kadar. Farkına varmayacaktır. Onunla kavga arama, Denis. Tavsiyeme uy. Lafımı dinle.

Bir an konuşmadan birbirimizi süzüyoruz.

Ahlaki bakımdan sınırı zorluyor, diye iç geçiriyorum, ayağa kalkarken.

Öğleden sonra, yalnız başıma, az önce penceremin altından geçen Paul'ün dönüşü hakkında derin düşüncelere dalmışken, Robert'in teklifini tekrar düşündüm. Sanırım kararımı çoktan vermiştim ama kendisini görmek, o herifin öfkesini üstüme çekebilecek herhangi bir şey yapma isteğini ânında öldürdü. Hazır değildim. Henüz yeterince güçlü değildim. Başımı öne eğdim. Robert'i arayıp, tamam dedim. Ona karşı kendimi mahcup hissettiğimi, fakat önerisini kabul ettiğimi söyledim, bu yüzden kendime kızdığımı falan filan. Mutluluğumdan biraz utanıyordum. Okumaya ve yazmaya, uzun yola adanmış o uzun ve serbest öğleden sonralara yeniden kavuşmak gerçek olamayacak kadar güzel değil miydi, bütün isteğim bundan ibaret değil miydi. Kirasını ödeyen bir adamın iç huzuruyla çalışmaktan başka ne istiyordum ki.

Bir mağazada, Milena'nın yaraya erişmek için makasla kestiği kazağın aynısını buldum ve ertesi gün, minnettarlığımın ifadesi olarak, Robert'e hediye ettim. Ve o zaman, sonunda beni kaygılandıracak kadar uzun bir sessizliği müteakip, hayattaki gelmiş geçmiş tek dostu olduğumu belirtiyor.

Saçmalıyorsun, Robert. Şaka yapıyorsun, değil mi.

Hayır. Hiç de değil. Buna ilk şaşıran benim.

Bedenini kontrol etmek için, kazağı göğsüne tutuyorum. Mükemmel, iyi göz varmış bende, diyorum.

Onunla görüşmeyi sürdüren Jacqueline'e bakılırsa, durumu gerçek olamayacak kadar acıklı. Ama onun

mesleğinde bu olumlu bir özellik, diye ekliyor. Bağları olmaması daha iyi, hatta tavsiye ediliyor.

Yarası vicdanımı sızlatıyor. Hâlâ fazla çırpındığında, bazen yeniden açılıyor ve akşam, hesapları defterime kaydetmem ve onu toplayabildiği nakit para ya da mücevherlerden kurtarmam için hasılatı bana devretmeye geldiğinde yaptığım ilk pansuman bu olmuyor.

Kapımın eşiğini sanki günü taş kırarak veya fundalıkta çalıların içinde dolaşarak geçirmiş gibi aştığında, vicdan azabı duyuyorum. Benim yokluğum yüzünden işin daha zahmetli olduğunu, yalnız bir adam karşısında bazılarının şanslarını deneyip kafa tuttuklarını, dolayısıyla amaca ulaşmak için iki misli gayret sarf etmeye mecbur kaldığını biliyorum, hem artık güçlü kuvvetli olmak için pek genç sayılmaz ve hızı her darbeyi savuşturmaya yetmemeye başlıyor.

Sen bunlarla ilgilenme, diyor ceplerini masaya boşalttıktan sonra, doğruca bir sandalyeye doğru yürürken. Spor yapmaya ihtiyacım var. Fırsattan istifade, otur yaz. Bir işe yarasın. Her halükârda, fikir olarak hoşuma gidiyor. Hikâyelerinden birinde yer almaktan memnuniyet duyarım, olduğum alçak halinde değil tabii, umarım bu çabayı gösterirsin.

Bilmiyorum. Hiçbir söz veremem. Sipariş üzerine yazamıyorum. Dikkat. Makine değilim ben. Esin gelmezse, gelmez. Kendimi zorlamam mümkün değil. Ama sana hakkaniyetli bir kader ayıracağıma emin ol, sana yüklenirsem, bir nankörle uğraşmayacağını bil. Ne olursa olsun, teklifin beni onurlandırıyor. Senin gibi, edebi yaratıcılığı destekleyenlerin sayısı çok değil.

Buna mukabil, beni ve ruh hallerimi Paul'ün dengesiz tepkilerinden korumak için acıyla ödediği fidyeye layık görünmeye gayret ediyorum. Robert'in kuşkusuz aynı anda kısmen benim için, bilmem nerede, bilmem

kimi kustururken kendinden bedel ödediğini bildiğimde, yatakta oyalanmıyor, gezmeye çıkmıyor, sinemaya gitmiyor, çalışma masamda uykuya bile dalmıyorum. Akşam, hesap gördükten sonra, ona günümü doldurmuş olan işlerden, birileriyle yaptığım yazışmadan, bir konuda yazdığım makaleden, araştırmalarımdan, karaladığım ve henüz istikametine vakıf olmadığım sayfalardan bahsediyorum, o ise gelecek romanımın sayfalarının söz konusu olduğundan ve içlerinde kendisinin de bulunacağından emin, bu düşünceyi aklından uzaklaştırmak için yapacak bir şey yok, gülümsemekle yetiniyorum.

Sen gül, diyor. Ama ben, kitabındaki bir karakter olursam, kendimden bir şey yapmış gibi olacağım. Benden geriye bir şey baki kalacak, öyle değil mi.

O kadar çok satmıyorum, diye belirtiyorum. Biliyorsun, Balzac değilim. Ne de Proust'um tabii.

İçten içe oburca gülümseyerek, bardağını almak üzere sehpaya eğiliyor.

İşe şoförü olarak başladım, diyor, sana anlatmadım. Koca bir bölüm yazacak malzeme çıkar.

Hannah Robert'in bu işlere burnunu sokmasını iyi gözle görmüyor. Aralarında her şeyin gerçekten açık olmadığını, kendilerini zorladıklarını hissediyorum. Ustaca, elbette. Elimde bir açıklama, ileri sürebileceğim ciddi bir şey yok, zira ne sorun olduğuna dair sorular sorduğum zaman, ayrı ayrı her ikisi de, şaşakalmış kusursuz avanak ayaklarına yatıyorlar; ve galiba sonra dünyanın en sıkı dostları gibi görünmek için iki kat çaba sarf ediyor, dairenin içinde karşılaştıklarında gülümsüyor, sofrada birbirlerine iltifat edip duruyorlar. Öyle ki kafalarını karıştırıp birbirlerinden pek haz etmediklerini açık edecek, kesin hiçbir şey yakalayamıyorum, ne bir hareket, ne de izlenimimi teyit eden ters bir bakış. Yanılmadığımı biliyorum. Ruhumun karanlıklarını eşelesem,

saklanmış iki üç ufak ve sefil, hatta iğrenç sır hayal etmekte güçlük çekmem. Ben her daim burada değildim. Ve Robert'in birkaç yıl evvel, yani bana bakışındaki bu beklenmedik ve isabetli değişikliği benimsemesinden çok önce, aileye katılışımdan pek hoşlanmamış olduğunu hatırlıyorum. Gözü hep üzerimdeydi. Ama sevdiğinden değil.

Gayet iyi bir adam, fakat canını sıkmasını istemiyorum, diyor Hannah.

İçini rahatlatıyorum. Sanırım Paul, şoförünün kızına göz koyduğunu öğrenmiş olsa, onu kıtır kıtır keserdi ve Robert bunu biliyordu. Kendisini bekleyen belayı. Bu senaryo belki doğru değildi, fakat makuldü. Robert'in içi içini yiyor, uşaklığın, ayakçılığın acımasız şartlara hakkında düşünüyor ve öfkeyle aklına, bir yıldıza âşık olan kurbağa masalı geliyor olmalıydı; her ne kadar fiziği kabul edilebilir ve Hannah bağlamında yıldız kavramı son derece seksi, koca memeli bir Barbie bebek için biraz fazla olsa da.

Beni yıldırım gibi çarparak, hayvana dönüştürmüştü. O dönemi anımsayınca, hâlâ duygulanıyorum. Yine hafızamda, salona girmek üzere koridorda önümden ilerlerken gördüğüm vakit olduğum yerde taş kesilişim canlanıyor. Ve o kızın hiçbir şey dinlemediğini, hiç not almadığını ve kursun büyük bir bölümünü gayet özenli bir şekilde tırnaklarını kesip törpülemek ve oje sürmekle geçirdiğini fark edince, şaşırmaya devam ediyorum. Apışmış vaziyetteyim. Diğerleri çalışırlarken, gülümseyerek ve alçak sesle, benim yazı atölyemde ne aradığını soruyorum. Tebessümüme karşılık vererek, hiç, diye yanıtlıyor, neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum, sesinizi seviyorum, hepsi o kadar.

Ona kapıyı göstermek yerine, aptal aptal sırıtıyorum. Eh, o da bir şey, diyorum sonunda. Ve tek kelime daha

ekleyemiyorum, çünkü daha şimdiden onun emrine amade, en kör arzuların esiriyim, karşısında dağılmamak, yeniden gülümsemek ve arkamı dönüp bir uyurgezer, ayakta nakavt olmuş bir boksör gibi büroma doğru yürümek için gereken kudreti nereden bulduğumu bilmiyorum.

Birkaç dakika sonra, az çok kendime geliyor ve ödevlerini bitirip çıkanların kâğıtlarını topluyorum ama içim ürpererek, göz ucuyla onu izliyorum. Halbuki cinsel açlık çekiyor değilim. Saplantılarıma rağmen, eş bulmakta fazla zorlanmıyorum, hakikaten güzel kızlarla, mesela İtalyanlarla yatma şansım oldu, lakin hiçbirinin üzerimde öyle bir tesiri olmadı, hiçbiri bana öyle bir darbe indirmedi, hiçbiri beni daha ilk akşam yatağa atmakla övünemez. Velhasıl salon boşalıyor, herkesin gözü önünde, nefes nefese, Bay Hyde'a dönüşmeden kapıyı örtüp, duvara yaslanıyor ve bir an gözlerimi yere, muşamba döşemenin kabuk bağlamış damarlarına dikiyorum. Ardından bakışım boş salona kalkıyor ve biraz evvel genç kadının işgal ettiği sandalyeye konuyor.

Hayvana çevirdi beni. Gerçeği söylemeliyim, sandalyesinin önüne diz çöküp, artık orada bulunmadığına kahrolarak, ilkin yanağımı dayadım. Sandalyenin kontrplaktan yapılmış oturma yeri hâlâ ılıktı. O an sevinçten ağlayabilirdim. Ve o ılıklık, aman Tanrım, ben dolaylı üslubun yetkinlik ve kusurlarını anlatırken etekliğinin altında hüküm sürmüş olan o nemli hava yoğunlaşması, seher vakti bir dağ gölünün üzerine yayılan ve bilmem hangi mucize eseri orada kısılıp kalan sisin pamuksu örtüsü gibi verniğin üstüne çökmüştü. O kızın kokusu, az kalsın arkaya devriliyordum, zihnimde çıplak uylukları canlanıyor, eteği çevresinde çiçekten bir taç gibi, kokusundan sarhoş oluyorum, içime çekip, ciğerlerime dolduruyorum, değerli ve inanılmaz vücut ıtırlarını

kapsayan o görünmez şeyi avuçlarımda toplayıp, derin derin soluyorum, beynimi istila ediyor, sendeliyorum.

Bir süre sonra, hap tribinden çıkar gibi kendime geldiğimde, onu tekrar görmezsem öleceğimi düşünüyorum. Hemen kayıt bürosuna koşup, öğrenci formlarına bakıyor ve adres bilgilerini not ediyorum. Bunu asla yapmam, başka stratejilerim vardır, beklemeyi, oyunu, yakınlaşma çabalarını severim, lakin Hannah –demin önadını buldum– her şeyi süpürüp geçti. Onu arıyorum ve ilk akşam yatıyoruz. Ebeveynlerinin büyük bir evi var. Kitaplarınızdan hiçbirini okumadım, diyor özür dileyerek, fakat sesiniz içimde bir şeyleri titretiyor. En önemlisi bu.

Bilahare okursunuz, diyorum, peşinden üst kata çıkarken, daha gençsiniz, vaktiniz var.

Ama bu size hayran olmama mani değil. Yazarlara bayılırım. Onları okumaya ihtiyacım yok.

Evet, diyorum, değişik bir yaklaşım.

Beni odasına buyur ediyor. Kapıyı örtüyor. Ebeveynler evde yoklar. İşte, diyor, artık rahatız. Evet.

Evet, Hannah, diyorum başımı giyotinin karşısındaki bir adam gibi eğerek, Hannah, sizinle konuşmam lazım. Midem yanıyor. Bir şey yapmazsam, buracıkta alev alacağım, hayır, böyle bir şey var sahiden, kendiliğinden yanma vakaları biliniyor.

Onunla konuşuyor, yanıtlar veriyorum ama tüm bunları yapan ben değilim. Aslında bana söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum, oraya, o akıl almaz şeker kutusuna nasıl geldiğimi, basit bir telefonu müteakip kendimi evine davet ettirmeyi ne gibi bir taktikle başardığımı bilmiyorum; iyi de, başka hiçbir seçenek mevcut değilse, alternatifim yoksa, onu nasıl ikna edemez, kendimi nasıl evine davet ettiremez, bu zorlu durumda büyülü sözcükleri nasıl bulamazdım ki.

Tamamıyla zirzopça bir oyuncak bebek odası, her şey çiçekli saten, fırfırlı abajur, ponponlu yastıklar, pembe halı ve organdi kurdelelerden oluşmuş gibi. Bu ayrıntıları belli belirsiz bir kaygıyla hafızama kaydediyorum. Karşımdaki ince belli, muhteşem göğüslü, kıvır kıvır ve sarı saçlı genç kadın, yumrukları kalçalarında, başı hafifçe yana eğik, beni yarı ciddiyet yarı keyifle gözlemleyip dikkatle incelerken, kalbim küt küt atıyor. Hem derhal geri dönüp gitmek, hem de o odaya kök salıp bir daha hiç kımıldamamak istiyorum. Beni affetmesini, normal halimde olmadığımı, kumandayı karanlık bir gücün ele geçirdiğini anlamasını istiyorum, açıklamak zor. En azından üzerimde yarattığı etkinin, kendisi civarda belirir belirmez maruz kaldığım feromon ve diğer Cehennem moleküllerinin bilincinde mi acaba.

O an kendime soru sormuyorum tabii. Zaten bundan acizim, artık tek ve önüne geçilmez bir kılavuz tarafından sersemletilmiş bir hayvanım, onun kim olduğunu merak etmiyor, henüz kimin kızı olduğunu bilmiyorum ve şüphesiz bu durumdaki yegâne kişiyim.

Ne olursa olsun, amacıma ulaşıyorum. Ayaklarım yere basıyor, soluk alıyorum, gevşiyorum. İş bittikten sonra yana yuvarlanırken duyulan şu mutlak boşluk hissinden hep hazzetmişimdir. Yüreğim hafiflemiş halde gözlerimi tavana dikince, bir an nerede olduğumu unutuyorum. Sonra dehşetle, onun iç çamaşırlarını giydiğimi, çoraplarının ayak bileklerimde olduğunu ve ruj sürdüğümü fark ediyorum. Ama kendimi daha fazla sorgulayacak vaktim olmuyor, çünkü çok geçmeden Hannah, açık somonrengi, dantelli mini slipinin artık zapt edemediği, karanlık görevini ifa ettikten sonra kenarından sallanan sikimi yakalıyor.

O ilk seferden ateşli bir anı muhafaza ediyorum. Öyle ki, bugün ödediğim bedelin bilincinde olarak geriye

dönsem, onu yatağa devirip üstüne çıkmadan önce iki kez düşünür müyüm, bilmem. Bazı büyük zevkler silinemez, sonsuz bir ışığın uzaklığında parlar.

Ona yönelik arzum zamanla erimiş veya alışkanlık yüzünden parıltısı solmuş değil ama artık bildik arazideyiz. Halbuki o akşam, anne ve babası dönünce pencereden yok olmamdan evvel, suların üzerinde yürümüş, ağaçların bana yol açmak için teker teker kenara çekildiği büyülü bir ormana dalarak, bir rüya yaşamış ve cinsel açıdan bana isimlerinden başka hiçbir yenilik arz etmeyen can sıkıcı kadınlarla geçen son kasvetli ayları birdenbire silmiştim; aynı memeler, aynı kalçalar, aynı okşayışlar, aynı pozisyonlar, aynı organlar, vs. O ilkbahar iki kilo almıştım ve atölyelerimde tek bir kadın bile ilgimi çekmiyor, merakımı cezbetmiyordu. O yüzden, umudumu yitirmemek için fazlasıyla şekerleme yiyordum, özellikle de çikolata. Hannah tüm bunları silmişti, daha önce tanıdığım hiçbir şeye benzemiyordu. Her halükârda, hiçbir kadın beni bu kadar çekmemiş, dileklerim asla böyle, teker teker kabul görmemişti.

Annem ölmüştü ve kuşkusuz, kitaplarımı okumamış olsa da beni gözde yazarı addederek her isteğime boyun eğen, biraz kırık ve seksi bir kıza ihtiyacım vardı. Hannah bütün şartları haizdi. Bilhassa, zavallı kuş beyinlilerin tersine, bana Denis ya da Denise denmesi umurunda bile değildi, ben onun Canım-Cicimiydim. Yegâne sorun babasıydı. Kızcağızın canını acıtmak istemiyordum.

Paul turlarında Robert'e refakat ettiğimi zannediyor, o yüzden hemen üzerindeki varlığımdan şüphelenmemeli ki bu beni, foyamın meydana çıkmaması için, günün büyük bölümünde yalınayak yürümek zorunda bırakıyor. Bazen Paul'ün bağırdığını işitiyor ve ziyaretçi otoparkında hiç araba bulunmadığından, Veronica'ya

saldırdığı sonucunu çıkarıyorum. Bir kapı veya mobilyaya vurulan bir yumruk ya da ne idüğü belirsiz başka darbeler duyuluyor. Hannah evdeyse, bunları dinlemesi, anne ve babası arasında şiddetli bir kavga yaşandığını bilmesi için gidip çağırıyor ve yüzünün solduğunu görüyorum, kolundan tutup orada kalmaya zorluyorum, babasının kim olduğunu göstermekte inat ediyorum, çığlıkları, boğuk ağlama seslerini duyup, o kuduz köpeği savunmaktan vazgeçmesini istiyorum ama nadiren hedef olduğum karanlık bakışlarından birini atarak, öfkeyle kolunu kurtarıyor, biz karışmayalım, diyor, kendi işimize bakalım, televizyonu aç.

Ve birkaç dakika sonra, dairenin kuş cıvıltılarından başka bir şey duyulmayan öbür ucunda yeniden hücuma geçtiğimde, onu mütebessim buluyorum, doğal haline geri dönmüş. Pekâlâ, anladım, aramızdaki duvarı görüyorum, saldırsam, onu siperlerine itmeye çalışsam, en ufak bir çatlak bile açamayacağım duvara toslayacağım, boş yere.

Aslında bu duvar ilk günden beri mevcut ve kimse, hiçbir şey onu yıkamaz. Sanırım Hannah'nın bana yönelik duyguları samimi, fakat bu bir şey değiştirmiyor. Birkaç kere, beyaz bir taşla işaretlemeye değer sevişmeleri müteakip, bana bedeninden sonra ruhunu da açmak üzere olduğu hissine kapıldım ama son anda dudaklarını ısırıp, hiçbir şey anlatmamıştı; ki bu benim aileyle tam anlamıyla bütünleşmediğimi, itiraf edilemez sırlardan hâlâ uzak tutulduğumu bir kez daha teyit ediyordu.

Hannah'nın bana fazla bağlanmadığı düşüncesi buradan ileri geliyordu. Beni bir kenarda tutmak, hepsine boş verip, onları sorunlarıyla baş başa bırakmama imkân tanımak gibi bir sonuç da doğuruyordu; karıma, bavulumu toplayıp birkaç damla gözyaşını silme ve hesap vakti geldiğinde, bence sözde izzetinefsi yüzünden bana tüm

kapıları açmadığına göre, insanın, aslolan kurtarıldığı ve her şeyden çok önem taşıyan korunduğu zaman, kaderine hayıflanmaması, hatta kendini mutlu addetmesi gerektiğini belirtecek gücü kendimde görüyordum.

Kavgalarından biri; tek başıma, yalınayak, dilbilgisi kurallarının ağırlığı ve bu konuda hiçbir halt bilmediği halde bildiğini sananlar tarafından ezelden beri nesilden nesle taşınan, okuyucunun kendini karakterle bağdaştırmasının mutlak gerekliliğine yönelik şu eski ve sefil inanç hakkında bir makale yazmaya uğraştığım masama eğildiğim; öğleden sonramın huzurunu kaçırdıktan sonraki akşam, meseleyi Robert'e açıyorum. Kaynata ve kaynanamın evlerinde neredeyse her gün yaşanan kavga sahnelerine tanık olmaktan duyduğum şaşkınlığı paylaşıyorum, fakat o da suratını asıp, müzik çalmamı ve başka yere bakmamı tavsiye ediyor.

Bu işe burnunu sokman için harbiden salak olman lazım, diye belirtiyor. Veronica'yı günlerce takip ettim, dışarı adım attığı andan eve dönene kadar. Ve hiçbir şey bulamadım. Paul'e karısının âşığı olmadığını söyledim ve günlük programını dakikası dakikasına bildirdim ama takmış bir kere kafayı, ne yapalım, herkesin kaprisi oluyor. Her halükârda sen bu işin dışında kal. Dalga çıkarmanın zamanı değil, anlıyor musun.

Ona sağlam tokatlar atıyor galiba.

Ne yaptığından sana ne. Salla gitsin. Hem senin burada bulunmaman gerekiyor zaten. Güya benimlesin, unutma.

O herif rahatsız, Robert. Tam bir manyak. Sen de biliyorsun. Şu an yalnızız, Robert, dalga mı geçiyorsun. Ne dediğini duymadım. Hiçbir şey duymadım. Ha ha, diyorum.

Sonra pek iyi görünmeyen ve epey hoyrat bir açıklamayı müteakip müşteriyle masanın üstüne düştüğün-

den beri yeniden kanamaya başlayıp canını yakan yarasına bakıyorum. Jacqueline'in onunla düzenli olarak ilgilenip ilgilenmediğini soruyorum. Evet, antibiyotik de alıyorum, diye cevap veriyor ama doğru düzgün kapanmıyor.

Dinle, tabancanı burunlarına daya. Elini sürme. İcabında kabzayla vur ama dokunma. Yara tamamen kapanmadıkça, dövüşme onlarla. Biraz daha mantıklı ol.

Şehir turu sırasında topladığı parayı cebe atıp, pansumanını yeniliyorum ve çekip gidiyor. Telefon eden Hannah, kendisiyle bir eğlencede buluşmamı istiyor ama hiç ilgimi çekmiyor, eğlencelerde can sıkıcı biriyle karşılaşmamak zor, sen dönmeden yatmayacağım, diyorum. Sahanda yumurta pişirirken, televizyonda dizi seyrediyorum, Bryan Cranston'ın hâlâ saçlı ve henüz kötü yola düşmemiş olduğu bir bölüm. Ansızın boğuk gürültüler işitiyorum. Sesi kısıp, yumurtaların altını kapatıyorum.

Saat akşamın sekizine geliyor. Yine ses kırıntıları, çığlıklar. Örtüye sarınarak, yumurtalarımı terasa taşıyorum. Hava yumuşadı. Gerçi en soğuk kışın göbeğinde bile olsak, kapalı gökyüzü kararırken ve artık aşağıda cereyan eden ateşli sohbetten hiçbir ses sızmazken, dairenin ılıklığında kulaklarımı tıkamak zorunda kalmaktansa, sakin bir yemek yemek için orada oturmayı tercih ederdim; Fêtes Meydanı'ndaki bir eskicide bulduğum, hayranlık verici bir antika olan, kulüp tarzı, gözde koltuğumda.

Ne olursa olsun, iştahımı kesmeyi başardılar. Paul'ün kuşkuları manasız. Veronica bir âşık edinse, birkaç saat içinde şehrin yarısının haberi olurdu. Aşağıdaki havuzdan mavi bir ışık yayılıyor ama daha açılmadı ve bu mevsimde, bahçeyi ağ gibi sararak, sitenin bitki örtüsüne gömülü muhtelif binalara ulaşım sağlayan patikalarda, sükûnet ve akşam havasına düşkün yürüyüşçülerden

ziyade, köpek terbiyecileri ve güvenlik görevlilerine rastlanıyor. Mehtap eşofmanımın sentetik kumaşında parlıyor ve Veronica'yı düşünmüyormuş gibi yapıyorum. Kalktığım âna kadar, ufka doğru kayan ışıklı bir noktayı seyre dalıyorum.

İçeri döndüğümde, ayaklarımın altında sükûnetin geri gelip gelmediğini tespit edebiliyorum, hızla çarpılan ya da homurtular eşliğinde yumruklanan kapılar duyuyorum. Louise Paris marka kuzu derisi pantolonumu giyip, çantama temiz bir "body" atıyorum.

Kapılarının önünden geçerken, biraz karışıklık çıkarıp ikili sohbetlerini bozmaya hazırlanıyor ama vazgeçiyorum. Dışarı çıkıp, başım öne eğik vaziyette, otoparka sıvışıyorum.

Ramon'la kazandığımız başarının kurbanı olduğumuz ve kapanıştan sonra Christian ve diğerleriyle kutlama yaptığımız için, *Ulysses*'ten eve geç dönüyorum, çok geç. Ramon'un o kadar da kötü şarkı söylemediğine ilişkin umumi kanaate katılmak zorunda kaldım ve bana fazla yakından sarılıp, kasığını dayaması ve fırsattan istifade yanağımı yalayarak, seyircilerin keyfi uğruna elini kalçalarımda gezdirmesi dışında, ondan oldukça memnundum. Christian'sa mutluluktan uçuyor, tencere gibi sesler çıkaran birinin ortalama bir şarkıcıya dönüşmesini sağlamak için bu kadar kısa sürede gerçekleştirdiğim işin bilincinde görünüyordu, yoksa niye beni sağına oturtup, zam talep etmeyeceğimi umarak gün doğana kadar pohpohlasındı ki.

Eve vardığımda, şafak yeni söküyor. Hannah yanımda. Yolculuğumuz bir hayli süratli geçti, çünkü arabayı ancak dördüncü viteste kullanmayı biliyor, onun için araba sürmek bir oyun, çok risk alıyor ve ben, içimden sırıtarak, kemerime yapışıp kalıyorum ama yine de gözlerimi yumup, sake-rom-portakal likörü-nar şurubuyla

noktaladığımız kutlamadan sonra direksiyona geçecek halim olmadığından, söylenmeksizin, istediğini yapmasına izin veriyorum.

Şimdiye kadar makyajlı ve kadın kılığında kaldım. Naylon ve saten ürpertileri içinde, utanıp sıkılmadan asılan adamların bakışları üzerimde geçen onca saat beni kesinlikle hoşnut etti, kendimi hafiflemiş bir kadın gibi hissediyorum, asla erkek gibi değil; ki bu durum son derece rahatsız edici, zor açıklanabilir, fakat buyurgan ve güçlü, ayrıca değişik bir algılama düzeyinde, cinsteki geçici bir sapmayı yansıtıyor.

Hannah gülüyor. Bir şey sormuyor. Deli gibi araba kullanıyor, zira dudaklarımda bu muğlak tebessümün dalgalandığını görmek onu neşelendiriyor ve gazı kökleme isteği uyandırıyor; emniyet şeridinden giderek arabaları sağdan geçerken veya bir viraja sert girerken birçok kez polis tarafından durdurulduğumuzu ve bir aynasızın el feneriyle aracın içini taradığını hayal ettim, dosdoğru karakolu boylar, kolay kolay da çıkamazdık. Lakin kazasız belasız varıyoruz ve Hannah ayağını gazdan çekip, otoparkı rölantide katediyor ve üzerimizde bir karga sürüsü şafağın ilk çapaklarında belasını ararken, dehşet dolu yüzlerle, Paul'ün Audi A8'inin korkunç, kömürleşmiş iskeletinin önünden geçiyoruz.

İlk ses çıkaran Hannah oluyor. Akciğerlerini iyice doldurup, tiz bir çığlık attıktan sonra, şaşkınlığını ifade etmek için iki elini ağzına götürüyor. Dolayısıyla, direksiyonu bırakarak, doğruca beton çiçekliklere yöneliyor, sessizliğim bu yüzden, zira çoktan dalıp direksiyonu yakaladım ve el frenini çektim. Ben aracı durdururken, Hannah ikinci bir çığlık atıyor. İçinde bulunduğum halde ve ilkinden daha keskin ve şiddetli çığlıktan sonra bir müddet tamamen sağır vaziyette bu işi yapmak gerçek bir marifet.

Arabadan iniyoruz, ben kapıları kilitlerken, kollarını göğsünde kavuşturan Hannah müteredditadımlarla babasının hurda yığınına doğru yürüyor, hava güzel ve biraz serin. Olamaz, olamaz, diye tekrarlarken, ben arkasında esnememek için kendimi zor tutuyorum. Enkazdan artık duman çıkmıyor, fakat bir yanmış kauçuk kokusu ayak diriyor. Vay canına, diyorum.

Bana dönmesi ihtimaline karşı, hemen ürkmüş bir havaya bürünmeye özen gösteriyorum ama o bir zamanlar akla gelebilecek bütün donanımlara sahip, harika bir araba olan şeyin hüzün verici görüntüsüne takılıp kalıyor.

Her şeyin sessiz ve donmuş göründüğü bu andan yararlanıp, işaretparmağımı içine sokarak, tıkanmış kulağımı açmaya çalışıyorum ama boşuna. Kısa devre mi yapmış, sence, diyorum.

Saat hemen hemen sabahın altısı, yorgun ve yarı sarhoşum ama ebeveynlerinin kapısını çalmak istiyor. Ah baby, yapma, halime bir baksana, diye iç çekiyorum. Baban bundan hiç hoşlanmayacaktır. Kollarımı açarak naylon çoraplarımı, mini eteğimi, kadın ayakkabılarımı, sahte memelerimi, peruğumu ve şüphesiz küçük şenliğimiz sırasında akmış olan makyajımı gösteriyorum. Sanırım birdenbire midem kalkıyor, zira her şeye rağmen zile basıyor. İç geçirerek, peruğumu çıkarıyorum. Sıcakladım.

Paul'ün üstünde pijama var, yüzünden düşen bin parça, bana bir göz attıktan sonra, isteksizce kenara çekiliyor. Vaziyeti az önce gördük, diyorum. Ne oldu ki. Lafımı bitiremiyorum, çünkü beni eşikte cevapsız bırakıp, içeri giriyor. Yüksek topuklu ayakkabılarım elimde, peruğum koltuğumun altında, yanlarına gidiyorum. Bunu bana yapanların yerinde olmak istemezdim, diye bildiriyor. Kahve servisi yapmayı öneriyorum ama ikisi

de oralı olmuyorlar. Salonda bulunan ama geldiğimden beri gözlerini bana çevirmeyen Veronica da keza.

Spor haline geldi bu, diyorum. Zaman geçirecek bir spor. İnsanlar araba yakarak eğleniyorlar.

Bu arzularını yok edeceğim, onların, diyor birkaç saniyelik ağır bir sessizlikten sonra, boğuk bir sesle, bana bakma zahmetine bile girmeden.

Gökyüzü bulutlarla kaplansa da, şafak söküyor. Paul sehpayı yumrukluyor. Hannah onun ellerini tutup, sinirlenmek hiçbir şeye yaramaz, baba, diyor. Adam kafasını, duvarla karşılaşıp biraz sersemlemiş bir katır gibi sallıyor.

Aklım başıma gelip tezgâhın arkasına geçtiğim ve bir yandan kahve çekirdeklerini dökerken, öbür yandan fincanı doldurduğum sırada, katıksız bir mucize, Paul ve kızının sohbet konusu hâlâ değişmiyor; Hannah babasının yaralarına merhem sürmeye çalışırken, intikam açlığını hemen gideremediği için köpüren, kahrolan, içi içini yiyen Paul, dişlerini sıkarak, ellerini büküyor.

Veronica'nın birkaç adım ötede olduğunu fark ederek irkiliyorum. Yaslanıp beni incelediği bir sıra lake dolap sayesinde, diğer ikisinin görüş alanı dışında kalıyor. Bir kadının başka bir kadın üzerindeki bakışını hissetme deneyimini çok az erkek yaşamıştır. O an gördüğünün Denise olduğunu biliyorum ve Denise onu heyecanlandırıyor. Keskin gözlerle beni süzüyor.

Ona gülümsüyorum zira yüzünde iz bulunmadığını saptayarak rahatladım; gerçi gök daha da ağırlaştı ve henüz kimse bir şey yakmayı akıl etmedi.

İyi misin, diye soruyorum. Kafasını toplayıp beni hafif bir omuz silkişle ödüllendirmesi birkaç saniye alıyor. Sonra tek kelime etmeden yanıma gelip, tabaklara şeker ve küçük kaşıklar dağıtarak, kahve hazırlığıma yardımcı oluyor. Kalçasını benimkinde hissediyorum, iş esnasında parmaklarımız iki üç kere birbirine değiyor.

Önce Veronica'ya, sonra da şu hepten kafayı yemiş, kızgınlığını yatıştırmak için şehrin yarısını boğazlamaya hazır herifle, karım olacak yarı çatlak kıza bakıyorum, annesi balata sıyırıyor ve ben mini etekli ve sahte memeliyim.

Kim şeker ister, diye soruyorum ve daha fazla beklemeksizin, kurt kapanından sıyrılıyorum. İki fincan kapıyor ve düz yürümek için tüm gücümü toplayarak, diğer ikisine götürüyorum. Gökyüzü iyice alçaldı, hava neredeyse karanlık. Fincanları bırakıp, bir lamba yakıyorum ve ilk damlalar düşmeye başlıyor.

Baksanıza, benim ayakta duracak halim kalmadı artık, diye bildiriyorum, fakat bu ötekilerde en ufak bir ilgi uyandırmıyor. Vay canına, diye devam ediyorum, tufanı görüyor musunuz. Fırtınanın gece patlamamış olması ne yazık. A8'iniz hâlâ burada olurdu.

Bu sözleri duyunca, ayağa kalkıyor ve suratıma böğürüyor. Tükürük içinde kalıyorum. Kerevit gibi kızarıyor, boynunda kalın damarlar şişiyor ve bu ne hal, diye haykırıyor, karnaval mı var bugün. Ha. Bu kılıkta evimde ne arıyorsun, dalga mı geçiyorsun benimle.

Baba, diye çıkışıyor Hannah.

Bahis konusu babanın, tasmasının ucunda boğulan, kuduz bir köpekten farkı yok. Senden tiksiniyorum, diye havlıyor. Karı kılığına girmiş bir erkek görmekten iğreniyorum.

Haklısınız, diyorum. Ben de. Sadece bana kalsa, hepsini tek tek yakardım. Şimdi, söyleyin bakalım, esrar falan mı içtiniz. Sizi bu hale getiren şu araba meselesi mi. Ara sıra uygarca davrandığınız, kabalık etmediğiniz oluyor mu. Oysa ben, yarın, istediğiniz saatte, sizi şehre bırakmayı teklif edecektim. Hem de kıyafetim canınızı bu derece sıktığına ve her şeyi pek ciddiye aldığınıza göre, pantolonla.

Burada böyle bir şey görmek istemiyorum, diye tıslıyor dişlerinin arasından Bir daha asla görmek istemiyorum. Palyaçoluğunu başka yerde yap.

Dolu fırtınası başladı. Bir göktaşının gelip bu uyuz köpeğin kafasında patlamamasını anlamıyorum.

Cevap vermiyorum. Kadınlar dillerini yutmuş gibiler. Bir an gözlerimi Paul'e dikiyorum. Bekliyorum. Ama beni yakamdan tutup dışarı atma fikrinden vazgeçmiş göründüğü için, iğne topuklu ayakkabılarımı acele etmeden ayaklarıma geçirip, hane mevcuduna son bir bakış attıktan sonra, kalçalarımı fütursuzca kıvırarak, çıkışa yöneliyorum. Ve kimse tek sözcük etmeksizin, kapıyı ardımdan çarpıyorum.

Joël kitabımın düzeltiden geçmemiş prova baskısından birkaç nüsha yolladı ve yayınevinin bürolarında içkili bir ilk yoklama partisi düzenliyor. Bundan hoşlanmam, muhtemelen kimse hoşlanmaz, lakin bu çevrenin kendine özgü alışkanlıkları var ve Joël'e göre, onlara uymak, âdetlerine boyun eğmek en basit çözüm. Senin çocuğun bu, diyor, doğumunda azami şans verelim, Denis. Devrimi başka bir sefer yaparız. Şimdi, gel hadi, yanlarına gidelim.

Kustuktan sonra ağzımı siliyorum. Buna alışığım, Joël de öyle. Yeni bir kitabım çıkarken, hep aynı şey başıma geliyor. Her ne kadar hazırlıklı olsam, bir gün önceden itibaren hiçbir şey yemesem de, lanet gibi bir şey mevzubahis, hiçbir tıp beni iyileştiremiyor. Eleştirmen olarak acımasız ve sivri dilli olmakla ünlüyüm ama arenaya çıkma sırası bana gelince –mutlak yalnızlık içinde geçen o uzun ve karanlık aylardan sonra, perdenin açılıp ışıkların üzerime çevrildiği an–, bir insan enkazına, tam bir sümsüğe dönüşüyorum ve tuvalete kapanıp kusuyorum. Joël dişlerimi fırçalamam için bana bir kit uzatıyor.

Bu tür toplantılarda, çoğu zaman, az çok yaşanabilir yegâne yer olan barın yanında bulunurum –erkek garsonlara birkaç gönül alıcı söz, kadınlara sevecen bir tebessüm etmeye daima özen gösterir, her zaman iyi anlaşırım, öncelikli hizmet görmekte nadiren sorun yaşarım–, normal insanlar, geçerken kollarından çekilip sarhoş edildikten sonra, bir tek oraya sığınabilirler.

Bir müddet sonra, bir İrlandalıya rastgeliyorum, harika bir yazara, günümüzün en iyilerinden birine. Romanımı kıskandığını söylüyor. Arkamı dönüp, gözyaşımı siliyorum. Bir yazar için bundan daha güzel bir iltifat olamaz. Çiçek ve bir kutu çikolata yollamam için bana adresini vermeye razı olup olmadığını soruyorum. Gayet ciddiyim, diye ekliyorum.

Her şey orada son bulabilirdi, az önceki itirafı benim için yeterliydi. Kendini toparlayıp fikir değiştirmesinden öyle korkuyorum ki, bilgilerini telefonuma kaydedip, ıslak gözlerle elini uzun uzun sıktıktan sonra, onu terk etmeyi yeğliyorum. O andan beri kendimi çok daha iyi hissediyorum, sırıtarak katıldığım sohbetlerden tek kelime anlamıyorum, aklım başka yerde. Öyle ki, Joël ve Michel Houellebecq'in Japon editörüyle fotoğrafımın çekilmesine bile itiraz etmiyorum.

Biri koluma dokunuyor. Onunla bir otel odasına kapanarak bir hafta geçirmeye ne dersiniz.

Pardon, kiminle.

Michel Houellebecq'le. Ve Maurice Dantec'le. Üçünüz birlikte. Bir hafta boyunca aynı odaya kapatılmış halde. Dışarıyla iletişim kurmadan. Her isteğiniz karşılanır. Kızlar, uyuşturucu, filmler, ne olursa. Biz de çekeriz, üç sabit kamerayla, hiç durmadan kaydederiz. Yapımcıyım ben. Ne dersiniz.

Ne konuda.

Böyle bir deneyim yaşamak konusunda. Bu lanet olası tecrübeyi. Kadın kılığına girebilirsiniz, harika olur.

Kadın kılığına girmek ne demek. Ben kadın kılığına girmiyorum. Yarı zamanlı bir kadınım.

Ondan önceki birçokları gibi bön bön sırıtıyor, ahmakların favori tebessümü. İşlerin gidişatını erken fark eden annem beni uyarmıştı. Kuşku ve anlayışsızlık senin kötülük perilerin olacak, demişti, savaşacağın ebedi düşmanlar. Kadıncağız haklıydı. Sadece listesi eksikti. Zamanla uzamıştı.

O herif beni porno filmde oynatmaya hazırdı, diye aktarıyorum Joël'e. Şu hıyar. Ama bunun bir anlamı var yine de. Açık konuşalım. Söylenti yayılıyor.

Arkamızdan büroları, karanlığa gömülmüş kitap yığınlarının üzerine kapatıyor.

Abartma, diyor. Ben bir şey duymadım. Bu ülkede özel yaşama belli bir saygı gösteriliyor hâlâ. Anglosakson diyarında değiliz.

Akşam çökerken, hava serinliyor.

Hem sen bunu kaldıracak ebattasın, diye devam ediyor, nehre doğru indiğimiz sırada. Güvenim sonsuz.

İyi de Joël, bu insanların kötü kalpliliği malum. Başkalığa olan hürmetsizlikleri. Kötü kitap beğenileri. Bunları biliyorsun. Kabarede dans etmek utanç verici değil, bildiğim kadarıyla. İçin rahat olsun. Çok daha beteri var. Sadece biraz müstehcen, öyle değil mi.

Bu sözlerin üzerine, meşhur kahkahasını patlatıyor ve birdenbire kendimi çok daha iyi hissediyorum, aklıma yeniden İrlandalı yazar geliyor, onu yaşlılık günlerim için kaydetmediğime üzülüyorum.

Ulysses'e vardığımda, Robert'i gri bir beniz ve endişeli bir edayla, soyunma odasında buluyorum. Arkadaşların burada, diyor, Jacqueline haber verdi.

Paltomun düğmelerini çözmekle meşgulken duruyorum. Sonra, sırtım Robert'e dönük, kaldığım yerden devam edip, paltoyu asıyorum.

Ee, ne olacak, diyorum.

Bundan bana niye söz etmedin.

Dinle, Robert, her işimi bu şekilde halledemem. Patronun değilim, adım Paul değil.

Biliyorum. Ama salonda kalıp, neler olacağına bakacağım. Kitabını bitirmeni istiyorum, anlıyor musun.

Her şey yolunda. Birkaç sayfa karaladım bile. Bana bir şey olmaz. O herifleri dolandırdım ve bedelini ödettiler, *end of the story*.

Daha neler, saçmalama Denis, dayak yediğim zaman haklı olup olmadığımı anlamaya çalışmam. Tek bir şey düşünürüm: Öç almak. Kusura bakma ama o herifler seni trenden atmışlar.

Duran bir trenden.

Biliyorum, gittim oraya. Bela arıyordun, öyle mi. Daha ziyade kiramı ödemeye çalışıyordum. Önemsiz bir mesele. Ödemesem, Paul sana başvururdu ve muhtemelen işin içinden daha iyi çıkamazdım.

Bu doğru. Ama bir şeyi anladım. İnsanların derse ihtiyaçları var. Hangi türden olursa olsun, ders gerekiyor. Duruma uygun bir dalga.

Senden bir melek yaratamam, diyorum takma kirpiklerimi düzeltirken. Lakin dünyanın en iyi niyetiyle söz veriyorum, ilginç bir karakter olacaksın.

Yüzümü pudralarken ona birkaç kaçamak göz atıp kendini iyi hissedip etmediğini soruyorum.

Üşütmüşüm, diye belirtiyor ayağa kalkarken. Birazdan görüşürüz, moruk.

Bir öksürük nöbeti eşliğinde dışarı çıkışını müteakip, ferahlatıcı oda spreyini kapıp sıkıyorum. Bana ilk defa moruk diye hitap ediyor ve bundan hoşlandığımdan,

müşfik tarafının hoşuma gittiğinden emin değilim. Robert tam anlamıyla dostum sayılmaz, her ne kadar benim için yaptıklarını takdir etsem ve makul sınırlar dahilinde arkadaşlığından kaçınmasam da, dostum değil. O bunun tersini düşünüyorsa, benimle ille de sıkı yoldaş düzeyinde takılıyorsa, elimden bir şey gelmez.

Acayip bir adam ama seviyorum, diye açıklıyor yanıma yerleşip, rendelenmiş havuç ve hıyar salatasını yerken bir yandan da benimle konuşan Jacqueline. Hâlâ yatakta pek rahat değil. Ama yavaş yavaş gevşiyor. Hâlâ oldukça korkuyor aslında. Sokakta arkamdan yürüyor. Gerçi umurumda değil. Onu her gün görmüyorum.

Hakikaten iyi mesafe katetti, Jacqueline. Kredi hanesine işleyelim, onun için kolay olmasa gerek. Neticede karanlık bir serseri. Beni hayrete düşürdü.

Bu tür adamları zapt etmeyi bilmek lazım. Ama zahmete değerler. Şaşıracaksın. Seni pek seviyor, biliyor musun. Hemen geldi.

Madem öyle, şimdi de rahat durmasını sağla bakalım. Gidip adamlara bulaşmasın.

Üç kişiler. Aynıları. Genç yönetici havalarında, bir hayli azgın, âlemci tipler. Haklarında fazla hızlı hüküm vermiş, karşımda sıradan enayiler var zannetmiş, fakat yolmayı beceremeyiştim, sandığımdan daha kurnaz çıkmışlardı. Ve daha sert. Christian'ın odasındaki monitörden bir süre onları inceliyorum, görüntü muhteşem değil ama görünüyorlar, bardalar, sakin bir halleri var, hiç tehditkâr değiller, Christian omuz silkiyor, bilmiyorum, diyor, pek endişelenmiyorum, fakat uyarmakla iyi ettin, bir gözümüz üstlerinde olacak. En ufak yamuklarında, dışarı atarım.

Hazırlığımı bitirmeliyim. Mevcudiyetleri asabımı biraz bozuyor ama geçen seferki kadar değil. Darbelerindeki şiddetin anısı gölgeleniyor sanki, acı soyutlaşıyor.

Halbuki camdan atmadan evvel pestilimi çıkardılar, fena sopa yedim, bedenimin hatırlıyor olması lazım ama hayır, hassas hiçbir bölge, somut hiçbir şey kalmamış; sağ kulağım neredeyse hiç duymuyor, fakat o başka bir hikâye, Hannah kulak zarımı patlatmış olabilir.

Ramon hazır olup olmadığıma bakmaya geliyor. Sahneye birlikte çıktığımızdan beri, bana pek ihtimam gösteriyor. Onu belli bir mesafede tutmak için elimden geleni yapıyorum ama hep bana dokunmanın, saçlarımı koklamanın –kendiminkileri yani, peruğu değil–, dudaklarıyla şöyle bir değip geçmenin bir yolunu buluyor ve bu bir müddet sonra sıkıntı veriyor, bak Ramon, diyorum, bir daha tekrarlayayım, canım bir erkekle yatmayı hiç çekmiyor, o yüzden boşa vakit kaybetme, kes şunu artık. Kadınları tercih ediyorum.

Pekâlâ, nasıl istersen, diye karşılık veriyor. Şahsen beni hiç rahatsız etmez.

Abuk sabuk konuşma, Ramon. Onun yerine gel de şu fermuarımı çek, lütfen.

Külotlarına hastayım, biliyor musun. Ne bu, ipek mi.

Saten sandın herhalde. Kadınları anlıyorum. Cehennem azabından farksız, Tanrım. Sabah giydiğim andan akşam çıkarana kadar, sürekli bir okşama söz konusu, Ramon. İnan bana. Lakin bir servete patlıyor, sorun burada. Ve küçük bir üstlük, neyse, boş ver.

Bir süre soyunma odasında kalıp, havadan sudan konuşuyoruz, fakat sohbet pek yüksekten uçmuyor. Üzerinde "body" olduğundan –ona bolca alkış ve ıslık kazandıran numaramızın temel parçalarından biri–, uzun, tıraşlı bacaklarına, düz karnına, adaleli kollarına, omuzlarına göz atmadan edemiyorum.

Ayaklarını ver, diyor. Dizlerimin üstüne koy. Masaj yapayım. Gevşersin.

Hayır, bu akşam olmaz. Israr etme.

Seni korkutuyor muyum.

Korkutmak mı. Neden korkutacakmışsın ki, akılsız.

Ona bakıyorum. O kadar güzel ki, zarafetiyle dünyanın gözünü kamaştırması istenemez. O kadarı fazla olur. Yoldan geçerken, insanlar intihar ederler. Tanrı'ya şükür, odadan çıkıyor. Bir süre yalnız kalıyorum, hareketsiz ve sessiz, tuvalet aynasında kendimi süzüyorum –portrem beyaz ampullerden oluşan madalyon tarzı bir kolyenin aylasıyla çevrili–, gözlerimi üzerimden ayırmadan, öbür taraftakine dikiyorum. Annemi düşünüyorum. Anneciğimi. Belli belirsiz iç geçirerek, soyunma odasına yeniden hava temizleyici bir sis püskürtüyorum. Sahneden iner inmez, Christian beni görmeye geliyor. Neyin var diye soruyor.

Hiç, diyorum bezgin bir tonda.

Ürkek bir ceylan gibiydin.

Abartma.

Ramon yüzünden, öyle değil mi.

Hayır, benim yüzümden. Aklım başka yerdeydi.

Seni yemesinden mi korkuyorsun.

Kaderimin efendisiyim, ruhumun kaptanıyım. William Henley. Soruna cevap oldu mu.

Hayır. Yazarlar her zaman böyle can sıkıcı mıdırlar. Soru bu.

Ona gülümsüyor ve üç belalımın nerede olduklarını soruyorum. O kadar kötüydün ki, gösterinin sonunu beklemeden çekip gittiler, diye yanıtlıyor.

Kötü değildim, Christian. Kusura bakma. Sadece biraz mesafeli ve soğuktum. Belki. Ama işimi hakkıyla yaptım. Bu hikâyenin bir de vokal kısmı var. Bence yani. Kötü olduğumu söyleme.

Şu bekâretinden kurtulsan nasıl olur, Denis, diyor iç çekerek, işler kolaylaşırdı, öyle değil mi.

Vakit geç oldu. Uzun bir gün geçirdim ve bu sinir bozucu konuda tartışmaya girmeyi gözüm yemiyor.

Ramon koridorda sigara içiyor. Önünden geçerken, bana göz kırpıyor. Omuz silkiyorum. Gülüyor. Soyunma odasında, Milena hüngür hüngür ağlıyor. Tek kelime etmeden ona bir saniye kadar sarıldıktan sonra, makyajımı silmeye koyuluyorum. Ramon'un öpücüklerinden, kollarım hâlâ yapış yapış, teri elbisemin kumaşına nüfuz etti. Ne yapmalıydım, peki. Sahnede baygınlık geçirip, kendimi onun kollarına bırakmam ve sarmaş dolaş yerlerde yuvarlanmamız mı gerekiyordu.

Sanatçı kapısı dar ve karanlık bir sokağa bakıyor. Sıçanlar var. Tayland lokantasının ve biraz daha ilerdeki pizzacının çöp bidonları, mutfak kapılarında, kaldırıma dizilmiş. Çöpler düzenli toplanmadığı için, yığılı duruyorlar. Sıçanlar var. Bidonların orada bir konserve kutusunun yuvarlandığını ya da aralarında kavga ettiklerini duymak alışılmadık bir şey değil –artık dikkat bile çekmiyor. Kedi kadar büyük ve çoğunlukla keyifsizler. İlkbahar yaklaşsa da, geceler hâlâ soğuk. Uzun ve canlandırıcı. Eve gitmeden önce, bir an gözlerimi yumup, eşikte kımıldamadan durarak, temiz havanın tadını çıkarıyorum– fareler dışında, gece sakin ve sessiz, uğultu uzak, bir de şu azgın hayvanlar kavgayı kesebilse, katıksız bir huzur yaşanırdı.

Başımı kaldırdığımda, Robert bitkin görünüyor ama bir tek o hâlâ ayakta, leş gibi kokan yolun ortasında yalpalıyor. Öbür üçü çöp bidonları arasında inliyorlar.

Tamam, diyor. Sanırım anladılar.

Böğrünü tutuyor, yüzü alacakaranlıkta dokunaklı bir tebessümle buruşurken, üç serserinin en yiğidi, burnu patlamış, viyaklayarak, dört ayak pozisyonuna zor geçiyor; ötekiler testislerinin çevresine büzülmüş durumdalar. Gelecek sefer görüşürüz demiyorum, çocuklar, diyor Robert. Gelecek sefer olmayacak.

Tam o sırada ben ortaya çıkıyor ve hiçbir şey söylemeden omzuma yaslayıp sürüklüyorum. Taylandlılar mutfaklarından çıkmış, gülerek bizi seyrediyorlar.

Evine götürürken, yol boyunca ağzımı açmıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Birkaç sağlam darbe yemiş, yüzü kırmızı ve parlak ama ensesini koltuğun başlığına devirmiş halde, boş boş gülümsüyor. Mutlu görünüyor. Eski yarası kanıyor. Ne diyeyim ki.

O adam sana elinden geleni veriyor, diye bağlıyor sözü Jacqueline, Robert'i tedavi edip uyku ilaçları ve derin dondurucuda bulduğumuz votkayla bayıltmamızdan sonra. Sahip olduğu şeyi veriyor, Denis, diye devam ediyor. Eskiden bir Hell's Angel tanımıştım, o da aynıydı. Beni etkilemek için mütemadiyen kavga çıkarıyor ve bir süre sonra, yüzünün kan içinde kalması veya topallamaktan pek memnun bir halde yanıma dönüyordu. Bu bana ölü kuşlar getiren bir kediyi hatırlatıyor. Kabul etmek, alışmak lazım.

Bulaşıkları yerleştirip, bir torba kullanılmış kompres dolduruyoruz. Karnındaki yara açılmış ve hiç güzel görünmüyor. Ama yarın Robert ondan bahsetmek bile istemeyecek, her tavsiyeyi elinin tersiyle itecek, başka yaralar da gördüğünü ve bizim kendi kıçımızla ilgilenmemiz gerektiğini söyleyecek. İç geçiriyoruz, çünkü tüm bunları biliyoruz. Jacqueline ve ben.

Paul yanmış. Herhalde lambalara müracaat ediyor. Beyaz bir şemsiyenin altında, elinde vitamin takviyeli kokteylle muhtelif işlerini halletmeyi bırakmadan, havuz kenarı veya golf sahasında geçireceği güzel günlere hazırlanıyor.

Bu sabah benzin alırken ona denk geldim. Tam arabayı hareket ettiriyordum ki, bagajdaki bidonu doldurmam gerektiğini hatırlayıp geri indim. Ve beni gördü. Bir şeyler içmeyi önerdi. Bagajı kapattım.

Birkaç gündür seninle konuşacak vaktim olmadı. Her şey yolunda mı, Denis.

Evet, yolunda, Paul. Sağ ol.

Senden bahsetmiyorum. Robert ve sen demek istiyorum, sorunlarla karşılaşıyor musunuz.

Hayır, inan sorun yok, hatta tam tersine. İyi bir ekip oluşturuyoruz. İyi anlaşıyoruz.

Yani bir şey yok, Denis. Benden hiçbir şey saklamıyorsun, değil mi. Gerçekten, eminsin.

Kesinlikle, Paul, diyorum golf sahasına bir göz atarak. Niye yalan söyleyeyim ki size.

Ha. Bilmem. Sonuçta seni iyi tanımıyorum.

Ben bu ailede barıştan tarafım, Paul. Umarım bir gün bunu siz de anlayacaksınız.

Başını öne arkaya sallayarak, saniyelerce beni süzüyor.

Neyse, diye devam ediyor bana doğru eğilerek, ben asıl Robert hakkında konuşmak istiyordum. Nesi var.

Nesi mi var.

Evet, nesi var, amk...

İyi, düzeliyor. Sindirim sorunları. Ama kaya gibi. Üstesinden gelir. Ve ayrıntıları geçelim, cinsel hayatı yoğun galiba. Haliyle yoruluyor.

O salağın bana mikrop bulaştırmasını istemem.

Paul, ben tüm zamanımı onunla geçiriyorum. Deli değilim. Maske takmıyorum. Yeteneklerini yitirdiğini, esrarengiz bir hastalığın belini büktüğünü düşünüyorsanız, ha ha, bizimle bir tura çıkın da Robert'in marifetlerine hayran olun.

Beni bir süre daha dik dik süzdükten sonra doğruluyor.

Geçen akşamdan söz etmemizi ister misin diye soruyor.

Hayır, mesaj açık.

O halde mükemmel. Böylesi daha iyi, ha.

İki gün sonra, ikindi vakti, evde yalnızım, iyi bir yazar tarafından yazılmış kötü bir kitabı eleştirmekle meşgulüm ki bu beni melankolik ve karamsar kılıyor. Odayı bir aşağı bir yukarı arşınlayarak, hattın öbür ucundaki Joël'le heyecanlı bir sohbete dalıyorum ve bu bir felaket, zira bir kereye mahsus yalınayak ya da keçe terliklerimle değilim, açılmasını istediğim bir çift topuklu çizmeyi denemekteyim. Dinle beni, diyorum Joël'e, bu kitabı savunmaktansa boğazımı kesmeyi tercih ederim, evet ne dediğini duyuyorum, biliyorum ama olmaz. Biliyorum. Umurumda değil. Tamam işte, ona saygı duyduğum için olmaz zaten. Bak, şaka yapmıyorum. Hayır dedim. Evet. Biliyorum. Gayet iyi duyuyorum.

Aslında hiç de iyi duymuyorum. Her sabah damlaya boğduğum sağ kulağım hâlâ çalışmıyor. Öyle ki halihazırda kapıma şiddetli darbeler vuruluyor. Tüm bunları tekrar konuşmaya söz vererek Joël'i bırakıyor ve üzerimde kombinezon ve tenrengi naylon çorap, ayaklarımdaysa parlak kırmızı, kabaralı çizmeler olduğunu tamamen unutup açıyorum. Halimi görünce kapıyı döven yumruğu havada asılı kalan Paul'ün bir an dili tutuluyor. Yakıcı bir dalga vücudunu baştan ayağa kateder gibi oluyor, fakat kendini iyi kötü kontrol edebiliyor.

Aman Tanrım, Denis, bütün o gürültüyü sen mi çıkarıyorsun. Kafayı mı yedin, nedir.

Yanıt vermiyorum. Araba farına yakalanmış tavşan gibiyim, adeta bir çığ tarafından sürükleniyorum.

Robert'le değilsin, diye devam ediyor hemen kötü bir tonda, onun yanında olman gerekmiyor muydu.

Elbet bunlar gerçekleşecekti. Tek suçlunun ben olduğuma şüphe yok ama böyle bir durumun Paul sonunda neler döndüğünü keşfetmeden, ilelebet süreceğine kim inanabilirdi ki.

Onunla olmalıydım aslında, diye iç çektim, her türlü illüzyonu terk ederek. Ama kulak burun boğaz uzmanıyla randevum vardı. Hannah kulağımı sakatladı. Başım dönüyor.

Bıyık altından gülüyor ve iyileşmek için mi kafamın üstünde bir aşağı bir yukarı koşturup duruyorsun yani diye soruyor. Denge için faydalı herhalde, diye noktalıyor, pis pis sırıtarak.

Paul'ün bu aralar hiç keyfi yok. Veronica'yla kavgaları yüzünden kuşkusuz. Portmantoya dönüp bir sweatshirt alıyorum ve üzerime geçirip, fermuarını boğazıma kadar çekiyorum. Durun, o kadar da fena bir şey yapmadım, diyorum yüzüne bakmadan. Gürültü için özür dilerim. Şu andan itibaren ellerimin üstünde yürüyeceğim.

Senin sorunun ne, biliyor musun, diyor, sonunda başını belaya sokacak olan sorun. İnsanlar onlarla dalga geçtiğini, zannediyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun. Kendilerini hor gördüğünü sanıyorlar.

Kalacaksanız pantolon giyeceğim, Paul.

Bir eşofman altı kapıp, kombinezonumu içine soktuğum sırada, John Daly'in bugün Valspar Championship'te yine rezil olduğunu bildiriyor. Üç topu suya atmış. Florida'da buz gibi bir rüzgâr esiyormuş.

Karanlık gökyüzünün göründüğü pencerenin önüne kamp kuruyor. İzin alınması gereken kişi Robert değil, diye devam ediyor aynı ses tonuyla. Bana sormak lazım, anlıyor musun.

Pekiyi. O kadar önemli olduğunu düşünmemiştim.

Neyin önemli olduğuna ben karar veririm, emirleri ben veriyorum. Bilmen gereken bundan ibaret. Sana bir şey söyleyeyim mi. Hayalimdeki şahıs sen değildin. Kesinlikle. Benim istediğim bir sağ koldu. Mutlak bir güven duyabileceğim, sağlam bir adam ama çıka çıka

karşıma sen çıktın. Zirve noktası. Kendimi gecelerinin yarısını kadın kılığında geçiren, kirasını ödemekten bile aciz bir damatla buluyorum. Düşünebiliyor musun. Bunun yarattığı imajı düşünebiliyor musun. Ve şöyle ya da böyle, sonunda ucu bana dokunuyor. Bu durumda ben neye benziyorum, ha, söylesene. Ne bok yemeye böyle bir hıyar olmayı seçtin ki. Eğleniyor musun. Sana bir aile verdiğim için teşekkür ediş tarzın bu mu.

Ben de bıyık altından gülüyorum. Akşam çöküyor.

Kırk sekiz saat sonra Veronica, gözyaşlarını kuruladıktan sonra, Paul'ün bir havuç suyu kürü yaptığını söylüyor.

Bir bu eksikti, diye yanıtlıyorum. Bir iki aya kalmaz, cırtlak turuncu bir renk alır. Deliriyor, değil mi.

Veronica'yı omzumda teselli ederken, esnememek için kendimi zor tutuyorum. Saat sabahın ikisi, pijamayla salonundayım. Hannah beni sarsarak uyandırdı, zira çığlıklar duyuyormuş. Ee, ne olacak, dedim, hiçbir şey duymak istemediğini sanıyordum. Uyumana bak. Her şey yolunda.

Neticede kalktım. Benimle gelmesini talep ettim, fakat hiçbir şey öğrenmek istemedi. Bir şey duymamak ve görmemek, diye iç geçirdim, doğru yöntem.

Ellerimden öperek, babasıyla sorun çıkarmamam için yalvardı ve hâlâ uykulu vaziyette, tırabzana tutuna tutuna, aşağı indim. Paul kendine bir Lexus getirtti. Bir vınlama eşliğinde, süratle yola koyulduğunu işitiyorum. Kâğıt oynamaya, birkaç kadeh boşaltmaya, bir kızla yatmaya, sonra da sırf sürüş zevki için çevre yolunda iki üç tur atmaya gitmiştir. Kim bu tiplerin vahşi hayata yakın olmadıklarını söyleyebilir ki.

Saymadım ama en az beş altı kere kavga sonrası aşağı inmişimdir. Kompreslerin, uyku ilacının ve beyaz

Martini'nin nerede bulunduğunu biliyorum. Bu akşam, hacmi ikiye katlanmakta olan dizi için bir merheme başvuruyorum; yanlış anlamadıysam, Paul onu masif meşe sehpanın üstüne itmiş.

Banyoya yöneldiğimiz sırada –bana yapışmış vaziyette topallıyor– mutfakta bir mola verip, kendime kahve dolduruyorum, duble, sert ve katran karası, çünkü derin ve uzak bir uykudan çekilip çıkarıldım ve mevcut duruma tam olarak uyum sağlamakta zorlanıyorum. Yüzde yüz burada değilim. Dudaklarını boynumda hissettiğim zaman da güçbela tepki veriyorum.

Parmağımı külotundan içeri kaydırdığımda, hâlâ yüzde yüz ben değilim. Bizi bu noktaya getiren şey lanet olası dizi ve belki de şu kâfur esaslı, inatçı kokulu merhem. Ve tabii, güzel görünmediği bahanesiyle ışığı kıstıktan sonra küvetin kenarına oturuş tarzı, bembeyaz teni ve denetlenmesi imkânsız mekanizma harekete geçtiğinde çöken şu şiddetli sessizlik.

Bugün, uzun yıllar sonra, hâlâ suçlu olup olmadığımı sorguluyorum. Bir ara, annesi bacaklarını açıp iyice ıslanmış basenini bana doğru uzatırken, kızının tam üzerimizde olduğunu tamamıyla idrak ettim. Üstelik kızı benim karımdı ve ara sıra uyuduğum yatağında bağdaş kurmuş, aşağıda olan bitenlere dair herhangi bir bilgi verebilecek en ufak gürültüyü yakalamak için kulak kabartıp, ellerini kıvırarak, endişe içinde beni bekliyordu. Benim gibiler için özel bir cehennem olup olmadığını merak ediyorum. Bugün bile, onları sofrada yan yana otururken gördüğümde, yaram depreşiyor.

İlkin banyonun, azmış köpekler gibi sağdan sola dönerken pek hoşuma giden kauçuğumsu bir malzemeden yapılmış ve yeterince geniş olduğu ortaya çıkan halısında yaşadığımız coşkun sevişmenin ayrıntılarını hızlı geçiyorum; aylardır cinsel ilişkiye girmediğini itiraf etmiş

ve bu beni güdülemişti. Veronica'yı severdim. Mutlu olmadığını, içine kapandığını, ruhunun karardığını elbette görüyordum ama Paul'le yaşayan hangi kadın şen bir hayat sürdürebilirdi ki. Ona acımak istemiyordum, hayır, sonuçta bir azize değildi ama yine de Paul'ün attığı dayaklar boğazıma takılıyordu.

Biraz sonra, saat dönerken, yakalanma korkusu içimizi kemirip egzersize tat katarken, külotunu giyip, onu yatağa devirdim ve göz açıp kapayıncaya kadar çekmeceden çıkardığı vibratörü kaptım.

Sonradan ağlayıp sızlanmak bir şeye yaramıyordu. O yüzden, tek kelime etmeden üzerime yıkılıp, yanağı göğsümde, dakikalarca kımıldamadan sarılmakla yetinen Veronica'nın sessizliğini takdir ettim. Gözlerimi Hannah'nın kuşkusuz kaygıyla beni beklediği tavana dikmiş vaziyette, nefesini sol meme başımda duyumsuyordum ama az çok görevimi ifa etmiş değil miydim, beni cepheye, sükûnete geri dönüş umuduyla yollamamış mıydı, heyecanlı yakarışları her ne pahasına olursa olsun arzuladığından başka bir şey mi söylüyordu. Kesinlikle kendime mazeret yaratmak ya da bu işteki dahlimi küçümsemek istemiyordum, sadece orada kendi inisiyatifimle bulunmayışımın hesaba katılmasını istiyordum. Kollarımın arasında dövülmüş bir kadınla.

Elimi, yatağın yanındaki kilime bırakmış olduğum pijama altına uzattım. Veronica bana biraz daha kuvvetli sarılıp, cinsel organımı uylukları arasında sıkıştırarak, yeniden hazır olduğunu belli etti, lakin ılık ve ıslak çenelerin becerikli bir yılanbalığını kıstırmakta karşılaştığı ciddi handikabı göz ardı etmişti, bu sayede, odaya salgıladığı bol miktarda feromona rağmen, birdenbire yeniden kapıldığı şehvet dalgasından kaçabildim. Saat sabahın üçüne geliyordu. Dışarıda, gece hâlâ aydınlıktı.

Sanırım hiçbir şey söylememeye devam etmek gerekiyor, diye bildirdim, pijama üstümün düğmelerini iliklerken.

Cevap beklemiyordum tabii.

Sabah, gözümü açınca, bir an o gecenin sadece bir rüya olması için dua ettim. Sonra çabucak çarşafı üstümden atıp, banyo aynasının karşısına dikildim. Yüzümdeki hafif ekşimeyi bastırıp, kendimi uzun uzun inceledikten sonra, yenilgiyi kabul ederek, başımı öne eğdim.

Joël kitabın piyasaya çıkışı dolayısıyla bana birkaç randevu ayarlamıştı ve günü evden uzak geçiriyordum, bana göre yeterli olmasa da, katiyen karşılaşmak istemediğim ailenin her üyesinden kâfi derecede uzaktım. Eve döndüğümde ne olacağını, kendimi hangi duruma gömülmüş bulacağımı, kimin kimle konuşacağını, sükûnetin mi yoksa tam bir kaosun mu hüküm süreceğini merak ediyordum. Joël kendimi işe adamakıllı vermediğimi, cevaplarımın muğlak olduğunu, noktalama işaretlerinin büyük kısmını kullanmamaya yönelik yeni saplantım, diyalog takıntım veya fiil zamanlarındaki şu tuhaf karışım hakkında soru yöneltildiğinde kafamın başka yerde olduğunu düşünüyor.

Aklımı bunlara veremiyordum. Oysa Tanrı biliyor ya, bu gibi şeyler hayatımda önem taşıyor. Tanrı fedakârlığıma, kamu selameti için çalışırken çektiğim zorluğa şahittir ama şu ara canım bunlardan bahsetmeyi pek istemiyor, zihnim başka şeylerle meşgul.

Joël bizi kitapların ortasına yerleştirdi. Muhatabıma odaklanmak için telefonumu kapatıp cebime koymamı tavsiye ediyor. Ama bu mümkün değil. Elimde tutuyor ve birbiri ardına görüşmelerimi sıçıp batırıyorum.

En büyük düşmanın kendinsin, diyor Joël, iç çekerek.

Bir volkanın üstünde oturuyorum, diye cevap veriyorum.

İçlerinden biri hasta olup olmadığını sordu.

Neden bahsettiklerini bilmiyorum, Joël, neden bahsettiklerini bile bilmiyorum.

Akşama kadar hop oturup hop kalkıyorum. Ama netice itibarıyla, yakınlarda bir psikodramın oynandığını ve tam da benim korktuğum gibi, her şeyin boka sardığını haber veren bir telefon ya da mesaj gelmiyor.

Blok çatlıyordu. Daha dün bana tasarlanması bile imkânsız gelen şey şimdi gözümün önünde gerçekleşiyordu. Kalelerinin duvarı çatlıyordu, artık bir elin –kendimi hep dışlanmış hissettiğim– üç eşsiz parmağı değildiler, rüzgâr dönmüştü, aralarına fırsat buldukça itinayla körüklediğim bir hınç yerleşiyordu; Veronica'yı sikmek, neredeyse bilinçsiz bir şekilde giriştiğim ve bugün es geçtiğim uzun bir yeraltı faaliyetinin bir parçasıydı. Fırtınadan korkmak ve aynı zamanda onu arzu etmek garip bir duyguydu.

Son mülakatım için ruhumda ölüme hazırlanırken, düşünmekten gına getiriyorum ki –herif, iyi bir şaka söz konusuymuş gibi gülerek arayıp, trafikte sıkıştığını haber verdi– Paul içeri giriyor.

Hayal görmediğimden emin oluyor ve notlarım, kalemim, su şişem ve karşılaşmamızdan evvel okumaya vakit bulamayanlar için kitabımın birkaç nüshasıyla, koltuğuma çivilenip kalıyorum.

Paul bana muzipçe gülümseyip dostça bir el hareketi yaptıktan sonra, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle, kafasını öne arkaya sallayarak, duvarları kaplayan, masalara yayılmış, raflara istiflenmiş kitaplara doğru çeviriyor. Yanındaki herifler benim ya da bir başkasının romanını edinmekle ilgili görünmüyorlar ve Paul, geçerken bir cilt alıp, kafa sallamayı bırakmadan inceleyerek ve dikkatle elinde tartıp, sallana sallana bana yönelerek ziyaretini sürdürürken, girişte dikiliyorlar. Ben kıpırdamıyorum.

Kravat taktım. Önüme geldiğinde, nihayet bana bakmaya tenezzül edip kocaman gülümsüyor, biraz gevşedim; Joël bürosunun kapısından bir göz attı ve ona her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim.

Demek her şey burada olup bitiyor, diyor neşesini saklamayan Paul. Ve işler yolunda, memnunsun. Hannah burada olduğunu söyledi. Seninle iftihar ediyor, biliyor musun. Ailedeki ilk yazarsın. Sahip olduğun inanılmaz şansın farkında mısın, bilmiyorum.

Bir an birbirimizi süzüyoruz. Tebessümünden vazgeçmiyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum.

Vaktinizi canımı sıkarak mı geçireceksiniz, Paul. Yapacak daha iyi bir işiniz yok mu. Değişiklik olsun diye başka bir günah keçisi bulamaz mısınız kendinizde.

Hâlâ bir hayli dinç. Şimşek hızıyla kravatımdan yakalayıp, beni büronun üstünden kendine doğru çekiyor. Sağ kulağım hâlâ işitmiyor, dünya her sabah o taraftan muğlaklaşıyormuş gibi görünüyor ama beni iyi dinle, diyor. Veronica çekti gitti, evet, doğru duydun, kirişi kırdı. Ve sen onu hemen bulacaksın bana. Telefon aç, Ne yaparsan yap, hallet şu işi. Bütün şehrin kulağına gitmesini istemem. Yeterince açık konuştum mu. Bu aramızda kalmalı. Öbür geri zekâlıyı da yanına al ve karıyı geri getir.

Önce beni bırakın, diyorum. Arada sırada kendinizi tutmaya gayret etsenize biraz.

Robert'e Paul'ün onu nasıl nitelediğini söylemiyorum. Onu daha fazla kaygılandırmak istemem, zaten kendini iyi hissetmiyor ama gelecek artık ona ait değil, özellikle onun işkolunda, bu bir gerçek. Bana bir kadeh içki ikram etmek için ayağa kalkarken, yüzünü buruşturuyor.

Zor olan onu bulmak değil, diye belirtiyor, bir elini yüzünde gezdirerek. Geri götürmek. Anlıyor musun beni.

Ağzını hayra aç.

Başımı ellerimin arasına alıp, kara kara düşünüyorum.

Ve elbette Veronica gelmeyi reddediyor. Robert'in aşağıda beklediğini ve istese de istemese de kendisini götüreceğini açıklıyorum. Onu tanırsınız, diyorum. Emirleri tartışmaz.

Sana güvendiğime pişmanım.

Dinleyin, Veronica. Her halükârda bu doğru çözüm değil. Paul henüz size fazla kızgın değil ama pek yakında olacak. Bu size daha pahalıya patlayacaktır.

Başka bir şey için geldiğini sanmıştım.

Sizin için en az acı verici olanı istiyorum. Bakın. Pekâlâ. Tamam. Yerinizden kımıldamayın. Burada kalın.

Ellerini bırakıyorum, asansöre biniyorum, Paul'ü arıyorum. Robert beni götürüyor. Paul kapıyı açıyor.

Hızlı çalışıyorsun, diyor. Ama iyi çalışıyor musun acaba.

Evet, mesele hemen hemen halloldu.

Nasıl yani, hemen *hemen*. Açıklasana, hayvan herif.

Onu korkutuyorsunuz.

Veronica'nın yanına dönüyorum. Tekrar asansöre biniyorum, yeniden ellerini tutuyorum. Of, sorun çözüldü, diyorum. Ne pis bir herif, ne çarpık bir zihin. Vah, zavallım.

Oda çok hoş. Meyve sepetinden birkaç üzüm tanesi koparıp, Paul'le yaptığımız konuşmanın içeriğini aktarıyorum.

Ondan korkmuyorum, diye düzeltiyor beni. Artık katlanamıyorum, o başka.

Bana sarılıyor.

Beni korkutan sensin, diye bildiriyor.

Birkaç dakika sonra, ben pantolonumu yukarı çekiyorum, o etekliğini ve çok geçmeden asansördeyiz, ya-

naklarımız pembe, düşüncelerimize gömülmüş haldeyiz, ağzımızı bıçak açmıyor. Seçtiğimiz opsiyondan pek hoşnut değilim. Onu Paule'e geri götürmek içime sinmiyor, hem de hiç sinmiyor, lakin daha beterinden, sikik kocasının gazabından, hiddet patlamalarından, boğazlaşmalardan böyle kaçınabiliriz. Pnömatik üzerindeymiş gibi yükselen kabinin mermer çerçeveli aynasında, somurtkan ve firari görüntümü yakalıyorum, aşağılık bir iş yapmakla meşgul birinin yüz ifadesi.

Zemin kata vardığımızda, pişmanlıkla birbirimize bakıyoruz. Ölümüne suçluluk duyuyorum. Elbette bir bakireyi barbarlara teslim ediyor falan değilim ama son cinsel ilişkimiz beni biraz duygusallaştırdı, suratımdan düşen bin parça.

Aydınlık lobiyi başlarımız öne eğik vaziyette geçiyoruz. Anahtarcı adam bizi selamlıyor. Vakit geç, fakat trafik hâlâ yoğun, insanlar dışarıdalar; birkaç gündür yumuşak ve tuhaf bir ilkbahar havası hüküm sürüyor, ağaçlar tomurcuklandı, geceler serin bile sayılmaz.

Geldiğimizi gören Robert arabanın kapısını açıyor. Gözlerini benden ayırmıyor. Veronica araca biniyor. Robert valiz için bagajı açıp bekliyor. Beni inceliyor.

İşin en zor kısmının onu geri götürmek olacağını söylemiştim, diyor sonunda, yüzünü buruşturarak.

Yol boyu kimse ağzını açmıyor. Öne oturdum. Veronica'nın yanına oturmak istememem için bin bir nedenim var. Hava almak için camı açıyorum, kirliliğin bugün de zirveye ulaşmasına rağmen, hava güzel kokuyor; ve hepimizin bu kadar güzel kokan bir havada öleceğimizi bilmek bir teselli oluyor, özellikle ormandan geçerken ve bitkisel bir koku, bir nebze odun ateşiyle beraber etrafa hükmederken.

Eve yaklaştıkça, ortam ağırlaşıyor. Otoparkta, içimi çekiyorum. Buna karşılık Veronica kararlı adımlarla gi-

rişe yöneliyor; peşine takılıp, ona, tekerlekli bavulunun bitümde çıkardığı kasvetli tıkırtıyla eşlik ediyorum. Bir şey söylemeden son süratle harekete geçen Robert'e son bir bakış atıyorum.

Hannah'yla yatmaya çıktığımızda, yarı sarhoşum. Buna pek şaşırmıyorum, zira gülümseyip rahat görünmeyi, sanki hiçbir şey olmamış gibi sofraya oturmayı, odayı boğan bayat havayı solumayı, karşılıklı nezaket gösterilerinin ardındaki şaşırtıcı sessizliği duymayı başarmak için daha iyi bir yol bulamadım; her şeyin kulağa yanlış geldiği bu karşı konulmaz maskaralığa katılacak cesarete kavuşmanın en iyi yolu sarhoş olmaktı.

Veronica'yla göz göze gelmeye pek cüret edemiyordum, kuşkusuz pek yakında evliliğin can sıkıcı mecburiyetlerine boyun eğmesi gerekeceğini düşünerek kıskançlığa kapıldığımdan değil, onun güvenliği için endişeleniyordum, Paul denen manyağın darbeleriyle sonunda yere yıkıldığını görmek istemiyordum.

Adamın bakışındaki mutluluk parıltısı, oburluğu, iki elini masaya koyup, her şeyin yeniden düzene girdiğini, her şeyin kontrolü altında olduğunu duygusuz bir zevkle saptayış tarzı beni hasta ediyordu. Birkaç saat evvel bana yaptığı ziyaret hakkındaki küçük yorumunu çok takdir etmiştim. Kendi deyişiyle, bütün o kitaplar, onca kültür, o sessiz ambiyans ve takım elbiseyle hepsinin ortasına kurulmuş, papa gibi ciddi bir edayla röportaj veren yazar onu harbiden etkilemişti, yazarını bir görseydin, Hannah, sevgili kocacığını, az kalsın imza isteyecektim.

Hannah gülmüştü. Ben gülmedim. Henüz yüzüne bakacak durumda değildim, fakat varlığını ve o an, babasıyla gevezelik ederken, geri planda kalıp, sessizce bardağımı boşaltmama imkân sağlayan değerli konuşkanlığını kutsuyordum.

Annesinin sofrayı toplamasına yardım etmiştim. Sakin bir akşam görünüşü altında müthiş bir keşmekeş hüküm sürüyordu. Veronica'nın, kendisini nefretlik bir satranç tahtasının göbeğine attığım için bana kızdığını ama aynı zamanda beni elinin altında, neredeyse evinde tuttuğuna ve gizli bir hayat sürdüğüne memnun olduğunu da hissediyordum. Salonda Paul purosunu yakıyor, Hannah'ysa bana bir Martini Cin hazırlıyordu. Gözlerimi yere çevirdim. Zeytinlerin yerini sordum. Veronica sağımdaydı, o yüzden cevabını duyamadım. Canım, bulamıyorum onları, diye seslendim Hannah'ya doğru. Veronica beni çimdikledi ama oralı olmadım, zira tam o sırada kızı bana ışıl ışıl gülümsüyordu, halinden çok memnundu –zamanımı ona canım diyerek geçirmiyordum– ve bir an öyle duygulandım, heyecanlandım, kendimi bana yönelik duyguları yüzünden öyle adi hissettim ki, ürperdim. Çok daha ender olsa da, bu bastırılamaz duygusal patlamaları annemden almıştım; ve sarhoşken sıklaşıyordu.

Büyükanne olsa, bu onu sakinleştirir, demişti Paul, bahçedeki iki kadını gözlediğimiz sırada, iyi gelir, çocuk yapmalısın.

Veronica nine, dedim elim çenemde durum değerlendirmesi yaparak. Bak sen, Veronica nine, ha. Aslında onu çorap örerken gözümde gayet iyi canlandırabiliyorum.

Bana bir mirasçı vermek senin rolün, bunu unutma.

Cevap vermiyorum, fakat Paul'ün soyunu devam ettirmektense o çocuğu beşiğinde öldürürüm daha iyi.

Birkaç gün sonra çattığı Veronica olmuyor. O bakımdan her şey sakin görünüyor. Onunla bu konuda iç rahatlatıcı mesajlar yazıştık, bir an önce yanına gitmem için bastırıyordu ama çok yüklü iş programımı ve alınmaması gereken bazı riskleri bahane ederek bunu hâlâ

yapmadım; geçen akşam, biz daha bazı kaçınılmaz faaliyetlere girişmeye vakit bulamadan Paul eve dönünce, bahçeden tüymeye mecbur olmuş ve kalbim küt küt atarak, kuşkusuz cinsel arzum içimde kaldığından ama daha ziyade aptallığıma, zayıflığıma ve kendimi böyle grotesk durumlara sokma eğilimime dişlerimin arasından öfkeyle sövüp sayarak, çiti aşmıştım.

Güldüm, bir sabah, Paul kapıyı açtığında, gözlerime inanamadım. Dondum kaldım. Attığım küçük şaşkınlık çığlığı hemen hayranlık dolu bir "vaay"a dönüştü. Saçlarını boyatıp, kumral olmuştu. Artık teni koyu turuncuya dönüyor ve saçlarını bakırrengine boyuyor. Şeytani bir palyaço.

Süper yakışmış, Paul, diyorum.

Veronica bunda kocasının gitgide daha çok kafayı yediğinin kanıtını görüyor ama ona artık her şeyin serbest olduğunu, bunu fark etmek için sokaklarda dolaşıp etrafa bakmanın yettiğini açıklıyorum. İçimiz kan ağlayarak otelden ayrılmadan önce iki arada bir derede iş bitirdiğimiz günden beri görüşmenin bir yolunu bulamadığım için benden pek memnun değil.

Bir barut fıçısının üstünde oturuyoruz, Veronica, diye belirttim. Gerçi sana yeni bir şey öğretmiyorum, değil mi. Bunu sen de benim kadar biliyorsun zaten. Sadece bir değil, iki uçurum boyunca ilerliyoruz. Her iki yanımız uçurum. Bıçak ağzından daha keskin bir dorukta yürüyoruz. Bunu biliyorduk. Her zaman bildik. O yüzden tedbiri elden bırakmayalım, tamam mı. Artık ergen değiliz.

Üstelik Paul beni takip ediyor galiba. Tanrı'ya şükür, henüz karısıyla ilişkimden şüphe etmiyor, lakin sanırım Robert'le kurduğumuz düzene ilişkin kuşkuları mevcut.

Bunun için kaygılanma, diyor Robert, içimi rahatlatmak için. Önlemlerimi alıyorum. Sen de kendininkileri al. Mangır normal bir şekilde geliyor.

Arabasını yıkamakla meşgul. Hava güzel. Bir yazarın fiil zamanlarımda yersiz değişikliklerle ne halt ettiğimi sorduğu ve bu tercihin bütünün ritmini yeniden oluşturan anlık bir odak kırılmasına yol açtığını açıklamak zorunda kaldığım bir radyodan geliyorum. Açıklama yapmaktan hoşlanmıyorum. Ama bazı şeylerin neden yapıldığının hâlâ bilmediğinin ve kölesi olarak kalınan meçhul bir güce boyun eğildiğinin itiraf edilmesi kolay değil.

Yüzünden düşen bin parça, diyor.

Off, şu herif beni bezdirdi, diye iç geçiriyorum. Lanet olsun. İçinde kötü bir şeyler kaynıyordu. Bana karşı. Bu çeşit heriflerde hep bu tür tepkiler yaratıyorum.

Neden bahsediyorsun, Denis.

Apartmanının çamaşırlığına hortum bağlamış, bir eliyle Taunus'unu suluyor. Diğeriyle sigara içiyor. Güneşin ışık ve ılıklığı iyi geliyor gibi. Neredeyse dik duruyor.

Hıyarın boğulacağını sandım, diye bildiriyorum. Etrafa veba saçtığımı iddia etti. Ama siz, dostum, dedim, siz hiçbir şey saçmıyorsunuz, salgıbezleriniz kısır.

İsmini ver bana.

Her şey bu şekilde halledilemez, Robert. Bunu kaç defa söylemem gerekecek.

Gözlerini mavi göğe kaldırıp gülümsüyor. Hortumundan, tazyik eksikliği münasebetiyle en ufak bir çamur sıçratmadan ayakları dibine dökülen cansız bir sıvı demeti akıyor.

Nasılsın diye görmeye geldim. Jacqueline antibiyotiklerini almaz olduğunu söyledi. Ne demek oluyor bu.

Amoksisiline alerjik reaksiyon verdim. O ne karışıyormuş.

Endişe ediyor. Seni önemsiyor herhalde.

Sigarasını atıyor ve bir güderiyle, sessizce, kaputu sildikten sonra yine gözlerime bakıyor. Fikir değiştirme-

dim, Denis. Jacqueline'le işler karmaşık. Bazen midem bulanıyor. Bundan söz etmemeni tercih ederim.

Ya. Kiminle konuşmamı istiyorsun, peki. Düşün, bakalım.

Kitabında. Kitabında beni bu imajla yansıtma. Gangsterliği eşcinselliğe yeğlerim.

Bakarız. Kendine dikkat et. Formda kalmamız lazım. Barut fıçısının üstünde oturuyoruz.

Alaycı bir edayla gülümsüyor, çamurluğu parlatırken, bunun için gerekeni yapıyor gibisin, diye belirtiyor.

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ama Tanrı şahidimdir, böyle olsun istemedim.

Delisin sen.

Kaderimin efendisi değilim, Robert, ruhumun kaptanı değilim. Bazen böyle düşünüyorum, işte.

Paul sana hiç acımayacaktır. Emin ol. Yıllar onu yumuşatmadı, dikkat etmende fayda var.

Durumu ateşteki süt gibi gözlüyorum. Veronica'yı kendimden uzak tutuyorum.

Seninle ilgilenmemi istemesi hiç hoşuma gitmez. Benim için sorun olur.

Evet. Tahmin edebiliyorum. Son halini gördün mü. Röfleleri var. Saçlarını kestanerengine boyatmış.

Bu pek iyiye işaret değil, diyor.

O akşam Jacqueline Robert'le aralarının çok iyi olmadığını itiraf ediyor. Meselenin yarası olduğunu iddia ediyor, diye açıklıyor, bayağı sarsıldığı doğru ama hayır, sorun daha ziyade alışılmış hikâye. Koyunlar neticede ağıla dönüyorlar.

Mendiliyle gözyaşını silerek, yanımdan kalkıyor. Halbuki güçlü bir kadındır. Evet ama biz böyleyiz, diyor onun yerine geçen Milena. Fazla duygusalız, bu bir lanet. Mesela ben...

Ah, hayır, acı bana, diye kesiyorum sözünü. Hayır, bugün yeterince dert dinledim.

Kibar kız, ısrar etmiyor ve ben çoraplarımı giyip kopçalarını bağlarken bir cigaralık sarıyor. Bana darılma, diyorum ama şu sıralar bir hayli yüklü bir yaşantım var. Hiç yerim kalmadı. Sana hiçbir yardımda bulunamam. Biliyor musun, en yakıcı duygularımızın, evet, memnuniyetle, sağ ol, en yakıcı duygularımızın bu kadar hızlı sönebilmesi beni ürkütüyor. Dehşet verici. Hayatını denge aramakla geçirmen gerekiyor. Ve bu bizi çoğu zaman sirk hayvanından farksız kılıyor. Vay, güzelmiş.

Sahneye kafam acayip güzel ama en nihayet ulaşılamaz, öbür dünyaya geçince gevşeyip hafiflemiş ve tanınmaz bir halde çıkıyorum. Numaramızın ortasında, neden bilmiyor ve anlamaya çalışmıyorum ama Ramon'la slow dans ediyorum. Denis'yi aptal sorunlarına bırakıp, kendimi Ramon'un kollarına terk ediyorum, gözlerim yarı kapalı, değerli Lise Charmel İpeği "babydoll"ümün altında çıplağım, ayaklarımda iğne topuklu ayakkabılarım var, sarı saç buklelerim omuzlarımı okşuyor ve partnerimin kalçalarımdaki elleri elbisemi buruşturuyor. Gözlerim kapalı, zihnim zevk ve şehvetten bulanık, dans ediyorum –buna dans denebilirse tabii. Islık çalıp her çeşit teşvikte bulunan seyirciler yanılmıyorlar– halihazırda Ramon arkama geçti ve bana kösnül bir sülük gibi yapışıyor, sertleşen organım açıkça belli oluyor ve büyük alkış alıyorum.

Sahneden iner inmez, Christian bizi bürosuna çağırtıyor. Kendimi bir koltuğa bırakıyorum, zira Ramon'un desteği olmadan zor ayakta duruyorum.

Pekâlâ, ikiniz de beni dinleyin, diyor bize. İyiydi. Numaranız gayet iyiydi. Tamam. Ama sınırları aşmayın. Bu gece tam sınırdaydık, beni takip ediyor musunuz, sıkıntı istemiyorum.

Yanıma yerleşmiş olan Ramon'a göz atıp, görüyor musun, sana söylemiştim, diyorum.

Sonra boğuk bir kahkaha atarak, başımı arkaya devirip, tavanı seyrediyorum.

Her halükârda, acayip ateşliydin, diye karşılık veriyor Ramon. Ne almıştın.

Ne aldığım önemli değil. Beni bu hale getiren ilkbaharın gelişi.

Bir an gözümün önüne annem geliyor, karşımda diz çökmüş, babamın dönüşünü kollamak için kulak kabartarak, ilk etekliğimi teyelliyor, sevinçten ışıldıyorum, bir yandan yerimde tepinirken, bir yandan da titriyorum.

Christian bana bir kadeh uzatırken, Ramon gelip koltuğumun kolçağına oturuyor ve fotoğrafımızı çekiyor.

Sakıncası yok, öyle değil mi diye soruyor.

Bu resim bir yerlerde çıkarsa, seni öldürürüm, Ramon, diye yanıtlıyorum, uyuşuk bir sesle.

Hayır, diye fısıldıyor kulağıma, omzuma özenle bastırarak. Kendim için.

O zaman iş değişir, Ramon. Umarım onu yatağının başucuna asarsın.

Bir kare daha çektiği için, eteğimi yukarı sıyırıp, bacaklarımı daha da açıyorum.

Erkeklerin başını döndürmek çok zor değil; hatta bazen neredeyse sıkıcı. Gülümseyerek saçlarını karıştırıyorum ve o an ondan her şeyi isteyebileceğimi, ağıma takıldığını biliyorum. Onları ele geçiren baş dönmesine, beyinlerinin sönüşüne, kandan kıpkırmızı silahlarını ayaklarımızın dibine bırakışlarına şahit olmak tuhaf bir deneyim.

Bardaklarımızı dolduran Christian, apriori, birbirimiz arasındaki maceraları desteklemediğini bildiriyor. Bu hususta belli bir tecrübeye sahibim, diyor, Ramon boynumu öperken. Bu ilişkilerin nasıl bittiğini biliyorum, herkes için hüsranla son buluyor.

Üzerime kayan ve fazla girişkenleşen Ramon'u yavaşça itiyorum. Christian omuz silkiyor ve telefon kulağında, koridora çıkıyor.

Ağırsın, Ramon, canımı acıtıyorsun, diye homurdanıyorum pek ikna edici olmayan bir ses tonuyla.

Mamafih taş kesiliyorum, çünkü yine annemi görüyorum, ellerimden tutup kollarımı iki yana açarak, benim için diktiği etekle hayran hayran seyrediyor, sonra birdenbire kendine çekip, yüzünü ergen göğsüme gömüyor ve öylece kalıyor, güneş batana kadar hiç kımıldamıyoruz.

Cinsel açıdan bu tür bir hayal ne hızlandırıcı rol oynar, ne de insanı teslimiyete iter. Öyle ki, kararlı bir bel hareketiyle, şaşkın Ramon'u boşluğu kucaklamaya bırakıp, bir hamlede ayağa kalkıyorum.

Güvensiz adımlarla soyunma odasına dönüyorum. Neredeyse gözlerim doldu.

Velhasıl, daha önce söylediğim gibi, Paul'ün çattığı Veronica olmuyor. Oysa ben aralarında sürüyor gibi görünen ateşkesin son bulmasından korkuyorum. Paul'e hiç güvenmediğim için, Veronica bu bakımdan rahatlatıcı mesajlar yolladığı zaman, inanmakta zorlanıyorum; o da beni öbür bakımdan biraz kaygılandırıyor, giderek daha ısrarcı takılıyor, Denis, artık dayanamıyorum, bir şeyler yap türünden mesajlar atıp duruyor.

Ne yapayım ki, ona göre hangi kıyameti tetiklemeliyim acaba. SMS'lerinin her birini öfke ve hoşnutsuzlukla siliyor ve onunla karşılaşmamaya gayret ediyorum. Ya da rastlaştığımız vakit kolumda Hannah oluyor ve sıkıntılı bir havaya bürünüp, dilsiz acizliğin bir an bile kaçıp kendisini ziyaret edemediğim için ne kadar kudurduğumu göstermesi gereken yapmacık sinyalleriyle, mahzun mahzun tebessüm ediyorum; bunun karşılığında, beyaz ve pürüzsüz mermerden, donuk ve bıçaklarla dolu bir yüzle beni süzüyor.

Kendimi onun yerine koyuyorum, bu yüzden ona kızmıyorum. Pek imrenilecek bir durumda değil. Lakin Paul'ün şu sıra uğraşacak başka işleri var gibi görünüyor ve dikkatini üstümüze çekmek için can atmıyorum. İlkbahar yerleşmeye başlıyor, yeniliğin, keşfedişin, gölgedeki çatışmanın ölümcül zehrini artık damıtmayan, muğlak bir seks hikâyesi için onu mahvetmeye niyetim yok. Velhasıl, araya mesafe koymakta zorlanmıyorum. Ansızın mavi gök hakikaten mavileşti, havanın esası değişti ve bir turna kuşu, genizden gelen, güçlü sesle öterek, teknik servis kulübesinin kamış kaplı çatısına kondu. İlkbaharın ilk günlerinden itibaren savaş vermeye yatkın değilim, sahiden değilim. Savaşma zamanı ayrı, güç toplama zamanı ayrı.

Paul, Masters'ın Augusta'daki ilk turunu izlemek için öğle sonrasını evinde geçirdi; bir kırıntısını kaçırmadım, çünkü turuncu kırmızıya dönmesine ilaveten sağırlaşıyor da galiba. Bürom kafasının tam üstünde, o yüzden kulağımı kapıya yapıştırmış gibi duyuyorum, Bill Haas'ın parkuru en başta bitirdiğini, öğleden sonra çıkan kuvvetli bir meltemin çimleri çok hızlandırdığını, vs öğrenmekten mutlu oluyorum, duvarlar kâğıttan farksız ama benim ikindi vakti evimde keyif çattığım değil, kanlı turlarında Robert'e eşlik ettiğim farz ediliyor ve evde yalınayak gezinip durma sebebim, kulaklarımda bu gürültüyle herhangi bir işe girişememem. Anons, unvanı elinde bulunduran Adam Scott'ın hâlâ yeşil cekette hak iddia edebildiğini ve basın konferansı boyunca sakin ve şakacı göründüğünü, vs bildiriyor, hep aynı safsata.

Bu arada sağ kulağım bayağı düzeldi, bazı sesler, uzaktan gelen uğultular, keskin kuş ötüşleri algılamaya başladı. Bu ilerlemeyi saptayan Hannah'ın içi rahatladı; ne olursa olsun bir daha asla içine haykırmayacağına ye-

min etti. Akşam çöküyor. Paul televizyonunu kapattı ve etrafa tatlı bir sükûnet yerleşerek, beni terasa itti. Saksılardaki şimşirlerin ardına karargâh kurdum. Ramon arıyor ama açmıyorum. Telefonu sessize alıyorum. Hannah cama vurup gülümsüyor. Cebimden defterimi çıkarıp, başımın üstüne kaldırıyorum ve o anlıyor ve biraz surat asarak, beni, tekerlekli bahçe yatağına sere serpe uzanmış halde, yıldızlı göğümle baş başa bırakıyor. Kitabıma dair eleştiriler pek iç açıcı değil. Joël az evvel, kanser olduğumu bildirmek için kullanabileceği bir ses tonuyla haber verdi. Bu tür haberler almak için, ilkbaharın başında olmak, sonbaharın kıçında bulunmaktan daha iyi. Bu gibi şeylere alıştığımızı sanırız, fakat asla alışılmaz, yeniden açılan yara hâlâ eskisi kadar taze ve yılların bilediği acı daha da keskindir.

Ama çevremdeki sessizlik, onun derinliği, yumuşaklığı ve keskin varlığı, beni iyi bir yoldaş olunmadığında kafaya yenen karşı darbelerle bağlantılı melankoliden kurtarıyor. Darbeyi gayet yiğitçe karşılıyorum, özenle, tempolu bir şekilde soluyorum; annem, babamın eli masanın üzerindeki havayı yarıp, geçerken birkaç tabak kırarak uçuşunu, gözkapaklarında silmeyi unuttuğum hafif bir far izi kalan ya da dudaklarını fazla renkli bulduğu yüzümde tamamladıktan sonra, bana bak derdi, sakin ol, nefesini kontrol et, işte böyle. Hava henüz çok karanlık değil ve neredeyse burnumun dibindeki yaseminden körpe, yemyeşil filizlerin korkuluğun ahşabına yapışmaya çalışmasını izleyebiliyorum, gayretlerini, kör arayışlarını, yorgunluklarını, bilinmeyene yönelik endişeyi, sıkıca tutunmadıkça rüzgâr ve boşluk korkusunu hissedebiliyorum. Kısacası, gözlemlerimin bu ânında dikkatli ve keyifliyim ki, birden zemin kattan gelen sesler algılıyorum. Günün son ışıkları yitip giderken ve karanlık yağ gibi yayılırken, hemen Paul ve Veronica

arasındaki anlaşmazlığın depreştiğini düşünüyorum. Buz gibi bir hamleyle doğruluyorum.

Bahçeye bakan çift camlı doğramaların boğduğu ses kırıntılarını tam ayırt edemiyorum, fakat ton giderek yükseliyor ve camlı kapı hışımla açılınca, birdenbire şiddetleniyor. Ayağa kalkmadan evvel, Paul'ün sesini işitiyorum ve buna hiç şaşırmıyorum. Beni duyuyor musun, salak herif, diye böğürüyor. Alacakaranlığa sığınarak bakıp, Robert'le konuştuğunu fark edince, gözlerime inanamıyorum. Yani neticede, çattığı Robert oluyor.

Hayatının yirmi yılını Paul gibi bir herifin hizmetinde geçirebilirsin, diye uyarmıştım onu, canı istediğinde seni en ufak bir vicdan azabı duymadan boş verecektir, yolun kenarına terk edip, arkasına bile bakmayacaktır. Yüz kere söyledim sana, Robert, Jacqueline de söyledi, hepimiz uyardık ama sen hiçbir şey duymak istemedin.

Şimdi ağzının payını aldın, işte. İşler boka sardı. Bahçenin küçük çıkış kapısına doğru uzaklaştınız ve Paul'ün suratına neler homurdandığını iyi duyamıyorum –cırtlak kırmızı sabahlığı içinde korumsu görünüyor ve senin etrafında bir alev gibi kıpırdayıp duruyor– ama söylediklerinin iltifat olmadığı aşikâr. Sen ölü gibi beyazsın, gıkını çıkarmıyorsun, neredeyse esas duruşta dikilmiş, fırtınanın geçmesini bekliyorsun. Halbuki onu tanıyorsun, bu kadarla yetinmeyeceğini bilmen lazım. Ellerini görüyorum, yumrukların sıkılı değil, ellerin boşlukta sallanıyor ve gözlerimi göğe çeviriyorum. Onun üç katı adamları patakladığını gördüm, Robert, yapma, herif suratına kuduz köpek gibi havlarken bu suçlu havaya bürünme.

Paul'ün Robert'e bu denli hiddetlenebileceğini sanmazdım. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Emrindekilere özenle yaklaşmak gibi bir alışkanlığı olduğundan değil, hatta Robert de birkaç kez hışmına uğramıştır –Paul ona

kimin efendi olduğunu ve gözünde hiçbir şeyin önem taşımadığını hatırlatıyordu–, fakat şu an penceremin altında cereyan eden sahne aşırılıkta hiçbiriyle mukayese kabul etmez. Paul gittikçe daha beter oluyor. Onu bu kadar vahşi, bu denli saldırgan kılanın, mütemadiyen baskı altında tutanın ne olduğunu tam bilmiyorum –yaşlanmanın da bu işte rolü vardır herhalde– ama adamın elektrikli pilden farkı yok.

Ne olursa olsun, sana vuruyor. Var gücüyle tokatlıyor. Öyle sert vuruyor ki, bir an dengeni kaybedip, tekrar toparlanıyorsun. Bir şey söylemiyor, ayaklarına bakıyorsun ve o yine sövüp sayıyor. Artık beyaz değilsin, tebeşirrengisin, kül grisisin, dilsizsin; canın acımıyor, dilin şaşkınlıktan, seni afallatan duygular yüzünden tutuldu.

Ancak, anlamamış olman, itaatinin eksiksiz olması ihtimaline karşı, yeniden vuruyor. Aynı şekilde ama daha ustaca. Bu kez dizlerin bükülüyor. Ağzın kanıyor.

Doğrulup, hiçbir şey olmamış gibi yapıyorsun. Bu arada Paul, tiksinmiş gibi bir edayla senden uzaklaşarak, taşları batırdığını, derhal siktirip gitmeni haykırıyor.

Yeterince gördüm. Karanlıkta, bir saniyeliğine geri oturup, biraz soluklanıyorum, bahçe kapısı gıcırdıyor.

Başını magazin dergisinden kaldıran Hannah bakışıyla beni sorguluyor.

Baban Robert'i azarladı, diye bildiriyorum, üzerime bir ceket geçirirken.

Bir an onu süzüyorum. Bir dehşet çığlığı atmasını beklemiyorum, lakin kayıtsızlığı kanımı donduruyor.

Aynaya eğilmiş vaziyette, takma kirpiklerimi çıkarıyorum. Fırsattan yararlanan Ramon arkamda belirip, boynumdan öpüyor. Geldiğini işitmedim. Sahneden

yeni indik, ter içindeyim. Kendisini tahrik edenin bu olduğunu söylüyor. Onu uzaklaştırmak için omuzlarımı sallıyorum.

İğrençsin, diyorum.

Tenine hayranım, Denise.

Evet, bir tek sen değilsin. Teşekkürler. Ama benim için bundan ötesi yok. Hâlâ anlamadın mı.

Ma, neyin anlaşılması gerektiğini anlamıyorum.

Anlamıyorsun. Hakikaten. Daha tecrübeli olduğunu zannediyordum. Bunu hissedersin sanıyordum.

Ma, kadın külot ve çorapları giyen bir adam, ha.

Dur. Yeter. Her şeyi birbirine karıştırma. Sen daha dünyaya gelmeden önce ben kız gibi giyiniyordum. Kafamdan öyle bir geçseydi, uzun zaman evvel yapardım, değil mi.

Ma, değişikliğe açık olmak lazım, biliyorsun.

Her cümlenin başına Ma mı koyacaksın, Ramon. Ne bu, yeni mi. Meksikalı gibi görünmek için mi. Zaten vaktim yok. Robert Jacqueline'le beraber. Gidip onu almalıyım. Geciktirme beni.

Robert'in yüzünden düşen bin parça. Annesini mi kaybetti, nedir.

Daha kötü. Neredeyse yani. İşini kaybetti. Onun için tam bir felaket. Şok geçiriyor. Bir mezarın karşısında diz çökmüş halde. Gelirken bana ne dedi, biliyor musun, suratıma bir yumruk patlat, Denis. Anla işte.

Ma, vurdun mu yani.

Elbette. Kafası cama çarptı ama sivrisinek ısırığı daha çok etki ederdi.

Ayağa kalkıp kopçalarını çözdüğüm elbisem ayaklarımın dibine kayıyor.

Ma, bunu mahsus yapıyosun, öyle değil mi.

Omuzlarımı belli belirsiz kaldırıp, bir pantolon giyiyorum.

Bilahare, Jacqueline'den nöbeti devralıp, moralini düzeltmek için beyhude çaba sarf ettikten sonra, Robert'i evine götürüyorum. Vakit geç, gece yumuşak ama arabayı cam açık vaziyette sürmemin sebebi, ona kızmam ve sesimi çıkarmadan, öfkemi içime atmam. Kızgınlığım yanında geçirdiğim iki uzun ve ölümcül saatten ötürü değil –dikkatini çekmek için, arada bir, boşlukta kaybolmuş gözlerinin önünde parmaklarımı şaklatmam gerekti–, zira annemin merhametli karakteri bana geçmiş, sırtımı kavrayan kollarını, göğsümde atan kalbini hâlâ hissediyorum, daha katılaştığım vakit kaç kişinin burnunu omzuma sildiğini, annemin bana bahşettiği acıya duyarlı olma lütfu dolayısıyla pek tanımadığım şahısları bağrıma bastıktan sonra kaç tane gömlek yıkamak zorunda kaldığımı bilmiyorum. Robert'le sabaha kadar oturabilirdim, mesele bu değil.

Ama antibiyotikler yüzünden madensuyu içerek bardan bara dolaştıkça öfkemin kabardığını hissettim. Sorularıma, beklentilerime, bizi avucunun içinde tutan kişinin akıl sağlığına dair yorumlarıma, birkaç anlaşılmaz homurtu ve anahtarını bulamadığım birkaç dik bakışla karşı koyuyordu.

Arabayı apartmanının önüne park ettiğim sırada, ıstırap çektiğimin bilincine vardım. Birkaç saat önce, bahçede yaşanan sahneyi müteakip bir süre oturmayı yeğlediğimde, bunu o kadar açık bir şekilde tahlil edememiştim. Öyle şaşırmıştım ki, duygularım karmakarışıktı. Şimdi meseleyi çok daha açık görüyordum.

Robert girişe doğru ilerlerken, düşünmeksizin, yolcu koltuğu tarafındaki cama eğildim. Canımı yaktın, diye bağırdım ona. Öteki yanağını uzatmalıydın. Kolundan yakalayıp, kendini tokatlatmalıydın. Beni incittin, salak herif.

Madensuyuyla ıslatılmış iç karartıcı gezintimiz esnasında elde ettiğimden daha çok tepki almayı ummuyor-

dum; boş bir bakış, ifadesiz bir yüz, yarık bir dudak ve kanlı mendil. Lakin eli tırabzanda, kararsız, beli bükük, ilk basamakta durup, bana döndü ve geri geldi.

Kapıya eğilirken, boynumu ona doğru uzattım. Midem bulandı, diye devam ettim yüksek sesle. Ya gururun. Gururun ne olacak. Paul bokun teki.

Sanki şaka yapmışım gibi gülümseyerek, kaldırıma göz atıyor. Sakin, sessiz, ayın mavi yansımalarının aydınlattığı bir banliyödeyiz. Kurallar var, Denis, diyor. Onları kabul ettim. Yaşadığım âlemin kendine mahsus kuralları var. Tıpkı ordudaki gibi. Şefe itaat edilir. Bu kalıp bana uyuyor. Hangi gururdan bahsediyorsun.

Dişlerimi sıkarken, bir yandan da uyandığına seviniyorum. Gelecek romanımdasın, Robert, diye hatırlatıyorum ters bir edayla. Karakterin üzerinde çalışıyorum. Beni yarı yolda bırakacağını öngörmemiştim.

Doğrulup, yüzünü buruşturarak, gece havasını içine çekti, sonra sohbete evinde Perrier içerek devam etmeyi önerdi. Reddettim, çünkü kendimi balon gibi şişmiş hissetmeye başlıyordum ama bunun ilgimi çekmediğini bildirdim.

İç çekerek kapıyı açıp, yanıma yerleşti. Ekşi ekşi, soğuk ter kokuyordu. Kontağı kapattım. Bekledim. Ellerim direksiyonda, ona bakmadan, kendini ifade etmesini bekledim.

Aklında ne var, diye sordu sonunda.

İyi bir soruydu. Yutkunuşum gözümün önüne geliyor. Ağzımın içinde itişip kakışan, beni zincirlemeye hazır sözcükler. Onları telaffuz etmeyi başaramıyor, kekeliyordum. Halim içler acısıydı.

Paul'ün ölümünü birçok kez dilemiş, kalbine bıçak saplamayı veya muhtelif vesilelerle köpek gibi gebertmeyi hayal etmiştim, lakin eyleme geçmek o kadar kolay

değil. Elbet insanları ona karşı doldurmaya uğraşmış, ailenin bağrına nifak tohumları ekmeyi başarmıştım, ne cins bir zırdeliye biat ettiklerini göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmamış ve öfkeden, defalarca portresini çiğnemiştim, fakat aydınlık bir ilkbahar gecesi, duran bir arabanın direksiyonunda, Robert'in bakışı şakağımı matkap gibi delerken, kendimi köşeye sıkışmış bir halde bulmayı düşünmemiştim.

İyi de meteliksiz bir yazar teraslı, lüks bir daireye konursa, hangi cesaretle ona güvenilebilir, ondan ne gibi bir anlamlı hareket beklenebilirdi ki. Bir çocuk gibi tuzağa düşmüştüm. Fakat o başka, Paul'ü öldürmek, ortadan kaldırmaya yönelik bir tezgâh kurmak başkaydı.

Şimdi bu eski hikâye oldu. Sayfa çevrildi. Paul bir numaralı sorun değil artık, hatta beni seviyor.

Robert başrolünde kendisinin bulunduğu kitabımın piyasaya çıkışından bir ay evvel öldü. O döneme ait yerindiğim tek şey ona duymaya başladığım dostluktur. Paul'le ihtilafının kısmen benden kaynaklandığını, ondan izinsiz yaptığımız düzenlemeden ileri geldiğini öğrendiğimde, Paul'e yönelik öfkem beni sabah arabayı otoparkın dibinden tam gaz üstüne sürmeye itmişti; son anda çarpmaktan kaçınıp ortadan kaybolduğumda, ancak kafasını bagajından kaldırıp, inanmaz gözlerle bakakalmıştı.

Paul'ün saçlarını boyamakla meşgul olduğum her sefer, gözlerimi devirerek Fevkalade Asil Kırmızısını sürerken, kendimi, otoparka park edip, şemsiyesini açmaya ya da sövüp sayarak yağmurluğunun yakasını kaldırmaya hazırlandığı o karanlık ve yağmurlu geceyi düşünmekten alamıyorum; ilkbaharın sonu berbat gelmişti, Robert'in cenazesi de tufan altında gerçekleşti, bütün ülkede nehirler taştı, okyanus kıyıları silip süpürdü, ekinler çürüdü.

Tüm yayıncılık âleminin akın ettiği bu kadın iç çamaşırı dükkânını açtım açalı, bunlara gülüyorum artık. İşler iyi gidiyor.

O dönem daha şimdiden çok uzak görünüyor. Beni oraya bağlayan yegâne şey Robert. Son günleri pek parlak geçmedi, Jacqueline'le beraber onu zorla hastaneye götürmeye karar verdiğimizde çok geç kalmıştık, fakat ona kitabımı okuyacak vaktim olmuştu ve bana pek soluklanacak zaman bile bırakmaksızın, sonuna kadar dayanmıştı.

İyi mi, ne düşünüyorsun, diye sormuştum.

Uyuyor gibiydi ama elini hafifçe kaldırmıştı. O sırada ne kitabın başarı kazanacağını tahmin ediyordu, ne de karakterinin meşhur olacağını.

Bazen devamını yazıp yazmayacağım soruluyor, bunun ihtimal dışı olduğu, Robert'i yeniden canlandırma gücüne sahip bulunmadığım cevabını veriyorum; ki bu Joël'in biraz canını sıkıyor, meseleyi daha ciddi düşünmemi istiyor ama fazla önemi yok, artık ev kiramı dert etmiyorum.

Bu sene sonbahar gürültüsüz geldi. Para yüzünden, babamla bir kez daha küsüştüm. Rezilce kazandığım paradan dem vurmamış olsa, istediği her şeyi verebilirdim; ima ettiği şey cılız telif haklarım değildi, kendi deyişiyle travesti ücretimi ve *Victoria's Secret*'la ortak açtığım orospu iç çamaşırı dükkânımı kastediyordu.

Tavrı o an beni bağıra bağıra güldürdü. Böylece kirli param da cebimde kalıyordu. Artık telefonlarını açmıyorum. Annem sağ olsa, sonsuz iyiliğiyle, onu affetmem için yalvarırdı, o yüzden kapıyı çarparken, kabalığını, hıncını, aptallığını, küstahlığını bağışladım ama onu bir daha görmek pek içimden gelmiyor.

Ne olursa olsun, o benim için çoktan öldü. Atış talimi yaparken onu hedef aldığım oluyor ve bundan hiç utanç

duymuyorum, mermilerimi kafasının ortasına yolluyorum ama kötü niyetle değil, kötülüğünü istemem. Ona uygun oğul ben değilim, hepsi bu. Bir gün Paul de aynı şeyi söylemişti. Zaten ona da sıkıyorum. Talim iyi geliyor.

Robert'in cesaretine sahip değilim ve dürüst konuşmak gerekirse, sanırım asla olmayacağım, bunu kabullendim; Hannah ve annesinin şehre indikleri bir öğleden sonra, Paul'ün başının üstüne bir elma yerleştirdim ama sıkamadım, ileri uzattığım kolum ağrıyıp titreyene kadar, parmağım tetikte kalakaldım, sonra vazgeçip, elmayı meyve sepetine geri koydum ve bir daha hiç denemedim, eski yoldaşımın ne karakterine, ne de iyilik ve doğuştan haiz olduğu kötülüğü kafaya takmadan sorunları halletme yeteneğine sahibim.

Veronica dükkâna uğruyor ve hesapları görmek istiyor. Robert bu ters dönmüş oyuna gülümserdi kuşkusuz. Ramon alışık, tek kelime etmeden çıkıyor. Ardından dükkânı kapıyorum. Cama, küçük alışkanlıklarımızla kibarca alay etmek için yaptırdığım ufak bir tabela asıyorum. *Bir saate kadar dönerim.* Bazen daha az sürüyor, bazen de daha çok.

Veronica pek eğlendi. Madem öyle kabul ediyorsun, dedi gülerek, beni peşinden deponun karanlığına sürüklerken.

Sonbahar yumuşak ve sıcak, hava güzel. Veronica bu sıralar muhteşem. En az elli beşinde olmalı ama sokakta dönüp dönüp bakıyorlar ve gayet haklılar. Sonuçta Paul'le işler yoluna girdiğinden beri, çiçek gibi açıldı – zehirli olması muhtemel bir çiçek. Her sabah civardaki ormanda dört beş kilometre koşuyor, vaktinin büyük bölümünü mağaza, güzellik enstitüsü ve diyet restoranlarını dolaşarak geçiriyor ve netice ortada. Saçlarını kestirdi, kalçalarını zarifçe kıvırarak yürüyor–. Franck ve

Rico, Paul'ün ilkbaharın başında işe aldığı ve Veronica'nın koruma olarak kullandığı iki küçük serseri, ona sırılsıklam âşıklar. İyi de sevgilim, dedim ona, çevrene bir baksana, bütün erkekler ayaklarının dibinde, hayatı karmaşıklaştırmaya ne lüzum var. Yanıt vermiyor. Onu ikna etmeye çalıştığım her sefer, kesinlikle ciddiye aldığım korkunç bir bakış atıyor. Onunla cinsel ilişkiye girmeyi angarya gibi görmüyorum, mesele orada değil ama o kuşkusuz bunları pek tahrik edici bulsa da, kendimi onun esiri hissetmek, kaderimin elinde olması, başımın üstünde tuttuğu kılıcı hissetmek bana hiç uymuyor.

Şu boruyu geri ver, diye rica etmiştim. Ona ihtiyacın yok, Veronica.

Bence var.

Saçmalığın daniskası.

Ne kadar saçma olduğunu göstermek için, depoda elbisesini yukarı sıyırıp, ayakta düzmüş ve kulağına sözcükler fısıldamıştım ama hiçbir şey vermemişti.

Kapıyı kilitleyip geri döndüğümde, öne eğilerek dirseklerini tezgâha dayamış, Strumpet & Pink marka bir ipek külotu incelediğini görüyorum. Yeni koleksiyonları hakkında ne düşünüyorsun, diye soruyorum. Müthiş bir şey, öyle değil mi. Peynir ekmek gibi satacağız.

Öbür tarafa geçip, hesap defterini açıyorum, zira burada bulunmasının bir nedeni de işlerinin iyi yürüyüp yürümediğini gözlemek. Onları hafife almıyor, dükkân açarken ödünç verdiği para için kaygılanıyor ve faizini ödemek için bana başka hiçbir yol önermiyor. Gülmeyi tercih ediyorum. Depoya birkaç kocaman yastık yerleştirdim, fakat onları her zaman kullanmıyoruz, soyunma odası ve aynalarından, deri taburelerinden de faydalanıyoruz. Yahut mağazanın gölgede kalan yerine gizlenip, yoldan geçenleri seyrederken, insanı çıldırtan çamaşırların saçılmış olduğu tezgâhın üzerinde düzüşüyoruz.

Bu defa rakam sütunlarıyla fazla vakit kaybetmiyoruz. Dışarıda gök masmavi, hava çok sıcak, güneş gözlüğünün üstünden bana bakıyor, sonra boynuma asılıyor.

İşimizi bitirince oyalanmıyorum. Kâğıt mendil kutusunu uzatıyorum. Beni yanında tutmaya uğraşıyor. Bıyık altından gülerek, pantolonumu yukarı çekiyorum. Yüzü asılıyor. Evet ama sen ne olduğunu iyi biliyorsun, diyorum. Şaşırma. Eşler arasında tam bir güven olmadan, daha uzağa gidilemez.

Ama güzeldi, öyle değil mi, diyor küskün bir sesle.

Bence mükemmeldi. Ama ötesi yok. Yazık. Aramıza bir duvar ördün, seni uyarmıştım. Bak, Veronica, o sikik boruyu bana vermediğin sürece, daha fazlasını bekleme. Unut bunu.

Prens ruhlu olduğumdan, ona La Perla'nın yeni koleksiyonundan bir külot seçmeyi teklif ediyorum, zira onunkini gevşettim; genelde dükkândan bir şey almak için müsaade istemez ama içinde ince ve hassas bir tele dokunma, en iyi günümde görünme ve zamanı geldiğinde bundan yararlanabilme umuduyla, ne olursa olsun onları bizzat seçmeyi yeğliyorum.

Seni tanıyorum, diyor buruk bir ses tonuyla, çoraplarını çekerken.

Yo, hayır, tanımıyorsun. Kendini yanılsamalarla avutma. Meselenin bu kadar basit olduğunu zannetme.

Öyleyse bir neden daha eklendi demektir. Fazladan bir sebep daha, anlıyor musun.

Bıkkınlıktan onu başımla onaylıyorum. Sonra keyif izlerimizi silmek amacıyla, tütsü yakıp, dükkânda gezdiriyorum.

Joël'e bu hikâyeden bahsettim. Karısıyla bize akşam yemeğine geldikleri bir akşam, ikimiz terasta bir şişe Don Papa bitirdiğimiz sırada –eşlerimiz, akşam uyuşukluğu içinde, bizi bırakıp havuza gitmişlerdi–, ansızın

onunla konuşma, içimi dökme ihtiyacı hissetmiş ve Rom'un da yardımıyla, ona doğru eğilip, her şeyi anlatmıştım. Bir an beni süzdükten sonra, elleriyle bacaklarını döverek, kahkahalara boğulmuştu.

Biliyorum, Joël, diye iç geçirmiştim, gayet iyi biliyorum. Aklıselim sınırlarını aşıyor. Bana gülmekte haklısın. Gülüşün iyi geliyor. Sanırım o kaltağı geberteceğim.

Kadehlerimizi sessizce bitirmiştik. Veronica'yı kışkırtıp, bana karşı bazı önlemler almaya itebilecek herhangi bir şey yapmayı düşünmüyordum ama bunun yeterli olmamasından korkuyordum ve Joël kaderimin pamuk ipliğine bağlı olduğuna, böyle bir kadınla akşamdan sabaha gözden düşebileceğime katılıyordu.

Tam bir roman konusu, değil mi, diye sormuştum dişlerimin arasından.

Veronica'ya, içeri sıcak ve ağdalı bir havanın dolduğu kapıyı açıyorum. Dükkândan çıkmak üzereyken, birden vazgeçip bana yapışıyor ve ağzımdan hoyratça öpüyor.

İhtiyatla, muhabbetimizin Hannah'nın kulağına gitmeye uygun olmadığını bahane ederek, geri itiyorum ve yine, ona karşı geldiğim, hevesini kırdığım, baştan çıkarma teşebbüslerine karşılık vermediğim zaman attığı o karanlık ve delici bakışla karşılaşıyorum.

Lakin kendini çok çabuk toplayıp, akşama Paul'ün boyasını unutma, diyor, şu saman sarısı baydı artık, öyle değil mi. Sonra gözlerini süzerek, işaretparmağına bir öpücük kondurup, dudaklarıma dayıyor.

Ulysses'in kapanışı sırasında, Ramon bana yardım etmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyor. Ma, kafanın bozuk olduğunu görüyom, amigo; artık müşterilerimizin pek hoşuna gidiyora benzeyen aksanına bir şey demiyorum. Hem Ramon iyi bir arkadaşa dönüştü.

Sağ ol, Ramon, çok iyisin. Ama senin kaynanan yok, anlayamazsın. Bir kadının sebep olabileceği en beter dertleri tahayyül et ve yüzle çarp.

Hava güzel. Paul'ün boyasını almak üzere, ağır adımlarla, parfümeriye kadar yürüyorum. Akşam çöküyor, bu ara hava güzel. Saç boyasından hiç mi hiç anlamayan, fakat kombinezonumun yakası ziyadesiyle açık gömleğimin açıkta bıraktığı ince askılarıyla çok ilgili görünen genç bir satıcı eşliğinde, muhtelif markaları inceliyorum. Anlıyor musunuz, dostum, son aldığım üründen pek memnun kalmadım, diyorum. Hareket edebilse, arkadaşım gelip rezalet çıkarırdı. Ama bu sizin kabahatiniz değil. Hayır. Sizinle alakası yok. Yerimde olsanız, hangisini alırdınız. Yol gösterin biraz. Benim yerime ne karar alırdınız. Bir tüyo* verseniz.

Bazen kendimi bu tür, sadece bana yönelik espriler yapmaktan alamıyorum. Ama ağzımda şu acı tat var, buruk ve keskin tat. Her zaman farkına varmasam da, hiç peşimi bırakmıyor.

Parmak izlerimle kaplı boruyu düşünmeden, Veronica'ya bir saniye bile bakamıyorum. İyi de o benim hayat sigortam, diye açıkladı bir keresinde. Konuşmayacağından emin olmam lazım.

Ne sefalet. Direksiyon mahalline yerleşip, yıldızlı ve gayet uzak göğe son bir göz attıktan sonra, kemerimi bağlıyorum.

Komadan çıktığından beri, Paul'ün bakışında bir hayat ışığı yakalamak her zaman kolay olmuyor ama onu banyoya götürdüğüm ve malzemeleri önüne dizdiğimi gördüğü vakit, artık ağzını deforme eden somurtmaya bir tebessümün eklendiğini hisseder gibi oluyorum.

---

* Fransızca "tuyau" sözcüğü hem "tüyo" hem de "boru" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

İşe şampuan yapmakla başlıyorum. Ne Hannah ne de annesi darbenin şiddetiyle birkaç kemiği parçalanan kafatasına dokunmak istediğinden, iş bana düşüyor ama seve seve katlanıyorum. Paul'ün saç boyasını bakımıyla ilgilenen personelin ellerine bırakmak söz konusu olamaz. Zira bu kişisel bir şey, mezarına çiçek götürüp, onu hâlâ hatırladığımızı ve yardımsever olduğumuzu göstermek gibi biraz.

Eldivenleri takıyorum. Hayatta daha zevkli şeyler bulunduğunu kabul ediyorum ama iki kadının yüreklerini burkan o korkunç çıkıntıları elimle yoklarken, aklıma cüzzamlıları temizleyen Assisili Aziz Francesco geliyor.

Kadınlar bir müddet yanımda duruyorlar, biri bana içki doldururken, diğeri dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırıyor ve o mecalsiz, beklenmedik sonbahar akşamında benimkilerle, karım ve kayın ana babamla, bir süre kendimi aile ortamında hissediyorum, yakınmalarımızı, ihanetlerimizi, kavgalarımızı, gizli ihtiraslarımızı, yanlışlarımızı, durmadan bizi sarsan gerilim ve dramları unutuyorum, kısacası, yeniden doğallaşıyorum ve kafamda huzur, kardeşlik ve Cin Tonik'ten başka bir şey kalmıyor.

Paul'ün saçlarını yıkadıktan sonra, tekerlekli sandalyesiyle bahçeye çıkarıyor ve ürünü tutam tutam sürmeye başlıyorum. Hatunlar birkaç metre ötede, sudalar. Hannah'nın karnı büyüyor, lakin ilk deneyimimiz bizi temkinli olmaya itiyor. Nazar değmesin diye, bu hususta mümkün olduğunca az konuşuyoruz. Veronica'nın ne düşündüğünü bilmiyor ve iplemiyorum ama razı gibime geliyor –gerçi onun sağı solu belli olmaz. Yazın ortasında, haberi aldığı zaman, damarlarını kesti ve her ne kadar ağzından bu hareketine dair tek laf alamamış olsak da, benim için büyük bir sır değil– hâlâ annesini vuran

hastalığın kaynağında babasının uğradığı saldırının yattığını ve onu bu manasız hareketi yapmaya kışkırttığını düşünen Hannah'nın tersine.

Veronica günlerce odasına girmemi yasaklamış ve Hannah'yı bana kimseyle görüşmek istemediğini söylemekle görevlendirmişti.

Gözlerinin altı çökmüş vaziyette eve geri döndüğünde, bu komedi de ne oluyor, Veronica, diye sormuştum. Sonunun tımarhane olmasını mı istiyorsun. Kafayı mı yedin.

Bırak da geçeyim, diye cevap vermişti.

Artık bunları geride bıraktığını, kendini toparladığını düşünüyorum, fakat çok da emin değilim. Paul'ün biraz parasını sergilemek ve bağımsızlığına, mahremiyetine düşkün olduğunu, sitenin diğer sakinleriyle aynı suda yüzmediğini, sadece kendininkine girdiğini göstermek için –bazı akşamlar komşularla kokteyl içmeye, bikini değilse mini etekle gezinen karılarını dikizleyerek şakalaşıp sohbet etmeye hayır demese de, evcil kuşu, saksılardaki palmiyeleri, havalı uşaklarıyla, büyüğünü onlara bırakıyordu– yaptırmış olduğu havuzun kenarında, sakince ama çaktırmadan onu gözlüyorum.

İşime devam ederken, bir gözüm onda. Bahis konusu havuzun siyah mermer döşeli kenarına oturup, bacak bacak üstüne atmış, Hannah'yı dinliyor, en azından dinliyormuş gibi yapıyor, çünkü o sırada tebessümünün donup kaldığını, aklının başka yerde olduğunu idrak ediyorum, hiçbir şeyin değişmediğinin bilincine varıyorum, kesinlikle düzelen bir şey yok. Karşımda bir anne ve kızını görmüyorum, ateşli ruhunu ara sıra gözler önüne seren bir kadın ve rakibesini görüyorum, başka bir şey değil. Başımı iki yana sallayarak, gözlerimi Paul'ün delik deşik kafatasına indiriyorum. Kendime gülüyorum. Onun herhangi bir şeyden vazgeçeceğini,

düzenli sikiştiğimiz takdirde bir çeşit dengeye ulaşabileceğimizi bir an bile olsa nasıl düşünebildim. İşime gelmeyen hiçbir şeyi görüp duymama yeteneğim can sıkıcı. Tekrar modunda, dudaklarını ısırarak veya parmaklarını bükerek, kendisinden habersiz Hannah'yı incelerken yüz hatlarını karartan birkaç sevimsiz somurtma hatırlıyorum, aşırı iyimserliğime son vermesi gerekirken sadece şaşırtan şeyler.

Niye her şey birdenbire aşikâr oldu, bu sefer. Yumuşama ve keyif tablosuna kayıtlı gibi görünen bu aile akşamı niye aniden bu kadar sert bir ışıkla aydınlanıyor; üstelik kendi ifadesine göre, birkaç saat evvel tamamen aynı görüşteydik (*sen hissetmedin mi; ah evet, elbette hissettim*) ve etrafta daha beterini haber veren hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yok.

Paul'ün salyası akıyor. Siliyorum. Turna kuşu evine geri dönüyor ve birkaç tuhaf çığlık atarak, yuvasının yanına konuyor; Paul'ün hâlâ dikkatini çeken yegâne şey o aslında, gökten yağan meşhur ötüşü duyulduğunda, kaşı kaygıyla yukarı kalkıyor.

Ben Paul'ün boyasını sabitlerken, Hannah havuzdan çıkıyor, üzerinden sular süzülüyor, tüm bedeni damlacıklarla kaplı, basamakları tırmanıp, havuzun yanından dolanarak, annesinin yanına gidişini seyrediyorum. Paul, diyorum, bir bakıma, çocuğumun dedesi olmanızdan mutlu değilim, bunu düşünmek beni neredeyse hasta ediyor ama Hannah'yla evlenmeye zorladığınız için teşekkür etmeliyim, harika bir kadın, öyle değil mi; kendimi tutmasam, dudaklarının arasına biraz alkol dökeceğim, fakat doktorlar buna karşılar.

Hannah'nın yaklaşıp babasının elini tutmasını fırsat bilip –muhteşem olacaksınız, babacığım, dediğinde, Paul ona zombi gibi bakıyor ve işin korkunç tarafı, karım bu söylediğine sahiden inanıyor–, oturduğum yer-

den beline sarılıyorum ve alkol buharıyla beslenen şefkat dolu bir hamleyle, yanağımı karnına yapıştırıyorum

Veronica'nın artık şifresini kolayca çözdüğüm karanlık bakışını fark ediyorum. İşlerin bu hızıyla, ülser olmasına şaşırmazdım ama sonuçta kendi tercihi, endişeyle yaşamayı o seçti, onunla kesinlikle duygusal bir ilişkide değilim ve bunu biliyor, ona sevecen davrandım, zor zamanlarında destek oldum, öpüp okşadım, başlangıçta kendimi hakikaten ona verdim, lakin asla âşık olmadım, hiçbir şey vaat etmedim, herhangi bir ant içmedim, o bunları biliyor, anladığını sandığı ya da anlamak istediği şeyle gerçeklik arasında ışık yılları var. Geçen ay, beni sevdiğini beyan etti, bu sözcükleri kulağıma fısıldadı ve böylece kulağımın tamamen düzeldiğini fark ettim ve az önce yolladığı mesajı okuyup öğrendiğim sırada, ona dönüp iyi haberi verdim.

Ne demek bu, diye sordum karıma.

Bilmem. Fransızca anlamıyorsun, belki de, budur.

İyi de, kaç yaşındasın, sevgilim sen. Tam olarak hangi oyunu oynuyorsun.

Karanlık ve yağmurlu bir akşamüstü, odasındaydık. Gülmeyi tercih ettim, ha ha dedim ama aynı anda doğru yöntemi kullanmadığımı da anladım ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Hatta hazır başlamışken, onu düzmem gerekti. Gevşemesi için her şeyi yapmak zorunda kaldım ve bir daha bu konuyu açmadı. O boruyu bir kutsal emanet gibi odasındaki kasada saklarken, bana aşktan dem vurmaya nasıl cüret etmişti ki. Basbayağı şantaj yaparken, benden ne ümit edebilirdi; tabii hâlâ bir şey ümit edebiliyorsa. Onun için en ufak bir duygu hissetmeye başlasam, daha doğmadan ölürdü.

Ardından, sonbaharın ilk renkleriyle beraber, güzel günler geri geldi. Hava güzel. Üşümüyor musun, diye sordum karıma.

Veronica'ya katılan Hannah mermer bordüre uzandı. Paul'ün durulama işlemini bitirdiğim için, bornozla yanına gidip, omuzlarını örtüyor ve usulca kuruluyorum. Şevkimin Veronica'yı çileden çıkardığını anlıyorum ama bence bir sakıncası yok, umurumda bile değil. Ancak artık ikimiz arasında berbat bir ortam yaratmakta, bana geçirdiği ve bizi Hannah'nın önünde –zıt nedenlerle– birbirimize karşı içten içe öfkelendiren şu burukluk ve ardından gelen yangını kışkırtmakta üstüne yok. Mesele gayet basit, öfkeden köpürüyoruz.

Genellikle durup kazanın patlamasını beklemem, kaçarım, lakin henüz Paul'le işim bitmedi ve Veronica'yı görmezden gelmeye çabalıyorum. Zor. Zira şu an enseme diktiği, şimdiye kadar kayda geçmiş en korkunç bakış. Onu sıkılı dişleri ve açılmış burun delikleriyle işbaşında görmek, uzak çığlığını algılayarak acıdan bin kere öldüğüme tanık olmayı dilediğini teyit etmek için ona doğru dönmeme lüzum yok.

Bugünkü icraatımızın başarısının –mutlu ve katıksız bir tesadüf– dükkânın kapısında yaptığı aptalca şefkat ya da bilmem ne gösterisinden anlaşılabileceği üzere, muhtemelen beni yakmak istediği alevleri körükleyip körüklemediğini merak ediyorum. Kuşkusuz, kendimi koyverip zihnimi boşalttığımda ona cinsel planda beni tamamen tatmin ettiğini göstermekle hata ettim, sakın tersini söylemeye kalkma, demişti manikürlü parmağını dudaklarıma dayayarak, başını toprağa gömme.

Bu kadının kalbi fazla uzun süre kapalı kalmış.

Paul'ün işlerini devralınca para içinde yüzmeye başlamasının da onu yatıştırmaya yetmediği aşikâr. Ve kendini düşürdüğü duygusal ve naif genç kız hallerini gördüğümde, işlerin pek düzelmediğini anlıyorum. Ne sefalet. Aklından ne filmler geçiyor acaba, bizi sürüklediği ama artık hâkimiyetini yitirdiği hangi senaryonun peşinde. Onu öldüreceğim.

Yeniden Paul'le ilgilenmek için ayağa kalkmadan önce, Hannah'nın üzerine eğilip, karnını öpüyorum.

Yuh artık, sen daha şimdiden bunadın galiba, diyor Veronica arkamdan, kahkahalar eşliğinde.

Cevap vermiyor, ona bakmıyorum, ayağa kalkıp çıkışa yöneliyorum, arkama dönmeksizin daireyi geçip, ardımdan kapıyı çarpıyorum, arabama atlıyorum, vakit geç değil, kemerimi bağlıyorum ve *Ulysses*'e doğru yola koyuluyorum, varıyorum, arabayı park ediyorum, arka kapıdan giriyorum ve gidip soyunma odasına oturuyorum. Tüm bunların nasıl son bulacağını biliyorum, bizi bekleyen kaosu tahmin ediyorum, fakat engel olamıyorum, bu kadını mahvetmesi kuvvetle muhtemel ateşi söndüremiyorum. Beni dinleyen Ramon, kendimi gösterimize çıkacak kadar iyi hissedip hissetmediğimi soruyor.

Sözünü kesiyorum. Hayır Ramon, diyorum, tam tersine. Sahne sinirlerimi gevşetecektir. İyi gelir. Hazırlanmama izin ver, lütfen.

Soyunurken, çekip gidişimin Veronica ve kızı arasında yol açmış olabileceği sonuçları düşünmemeye gayret ediyorum. Sesler yükselmiş, işler daha ileri gitmiş miydi, yoksa hiçbir şey olmamış, tek kelime edilmemiş miydi, belki de biraz ağır bir sessizlik ânı yaşanmıştı. Bu arada Paul'ü hâlâ ıslak kafasıyla unutmuştum. Çoraplarımı giymeyi bitirdiğim esnada, Joël arayıp, internette benimle ilgili harika bir yazı olduğunu haber veriyor.

Beni keyiflendirmek için ne zaman istersen arayabilirsin, diyorum. Okyanusta kaybolmuş bir damlacık olsa da, işe yarıyor.

Sahneye çıkmadan evvelki bir sükûnet ânından faydalanarak, ona olayların gidişatından biraz bahsediyorum. İhtiyaç duyarsan, evde sana ödünç verebileceğimiz bir oda mevcut, çekinme. Emrine amadedir.

İnsanın desteklendiğini hissetmesi güzel, biliyor musun, diyorum ona. Mükemmel bir yol arkadaşısın, Joël. Teşekkürler. Ricat durumunda çekilebileceğin bir mevziin olduğunu bilmek iyi. Yarın seni arar, devamını anlatırım. Ciddi bir şeye hazır ol, korkuyorum. Bu sefer olmasa bile, pek yakında vuku bulacaktır, çünkü zarlar atıldı artık.

Şarkı söylemek bildiğim en güçlü ilaçlardan biri, en güçlüsüyse kadın kılığında söylemek. Ramon'u dükkânda işe aldığımdan beri, sahnede bana tecavüz etmeye uğraşmaz oldu, fakat ziyadesiyle varlık gösteriyor ve vokal seviyesi kesinlikle tatminkâr bir hale geldiğinden, iyi bir ikili oluşturuyoruz, birlikte şarkı söylemekten, kendimizi göstermek ve projektörün aylasında birbirimizi ayartmaktan zevk alıyoruz.

Bu akşam iyiyiz. Fevkalade olmasak da, sahiden iyiyiz ve kuliste iltifatlar yağıyor.

Soyunma odasında pek havalandırma yok, ufak bir avluya bakan vasistastan içeri ılık bir hava doluyor ve çoğunun üzerinde ucuza bıraktığımız kaliteli iç çamaşırlar olmasına rağmen, içerideki herkes terliyor. Burada bulunduğum için şanslıyım. Bu insanları tanıdığım için şanslıyım. Onlarla güzel zaman geçiriyorum. Doğum gününü kutlayan ve dizlerimde oturmuş, kahkahalar atarak, yapış yapış parmaklarını yalayan Melinda'yla gülüşüyoruz. Bizi eriten ve pastasını dilimlenmeye dirençli, süngerimsi ve belirsiz bir şekle dönüştüren bu saç kurutma makinesi sıcaklığı yüzünden, elindeki bıçaktan krema damlıyor.

Şampanya içiyor ve iyi eğleniyoruz ama Veronica'nın soktuğu lafın etkisi tam geçmedi, sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve keyfimi kaçırıyor. Neyse ki akşamı dostlar arasında bitirmeme müsaade ediyor; hatta karşılarında La Perla'nın yeni "babydoll"ünü giyip, masanın üstüne

çıkarak, ıslıklar arasında çeşitli pozlar verdikten sonra, birkaç sipariş bile alıyorum. Zaman geçiyor.

Eve çok geç dönüyorum, ekspres yollarda neredeyse yalnızım, karanlık gecenin içinde hızla ilerliyorum. Fazla güldüğüm veya fazla şarkı söylediğim ya da avuç avuç tuzlu fıstık yediğim için, boğazım hâlâ kuru. Bir şişe su almak üzere bir benzin istasyonunda duruyor ve bulutlarla kaplı geceye hafif sütümsü bir görüntü kazandıran göğü inceliyorum. Akşamın tatlı taşkınlığı sebebiyle hâlâ öyle uyarılmış durumdayım ki –önümüzdeki saatlerde uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum– doğruca büroma gidip çalışmaya niyetliyim, çünkü doymak bilmez zihin buna yatkın ve gecenin derinlikleri bir yazar için kutsal topraklar, merkezinde dokunulmaz olduğu bir daire.

Birdenbire bastıran serinliğe şaşırdım. Hava dönüyor. Karanlıkta neredeyse görünmeyen, alçak ve kara bulutlar hafif bir rüzgârla sürükleniyorlar.

Her yazar çocuk sahibi olmaktan korkardı.

Her yazar kendi rahatlığı için kaygılanırdı. Hırkamın düğmelerini ilikliyor ve yeniden yola koyulmadan önce, pompalardan uzakta bir sigara içiyorum. Düşüncelerimde kaybolmuş bir halde, kemerimi bağlıyorum.

Sanırım, ıssız otoparkta manevra yaparken, Veronica geldiğimi görmüş, zira hole girdiğimde, dairesinin kapısında dikiliyor. Saat sabahın beşine geliyor. Bunu ona söylüyorum, Veronica saat sabahın beşi, yine ne var; ses tonumdan, havuz başında geçirdiği ve benim boğazımda kalan küçük huysuzluk nöbetini es geçmediğimin belli olması lazım.

Hiçbir yanıt vermedi ve kapıyı kapatmadan, içeri döndü. Keyifsiz bir homurdanmayı müteakip ben de girdim.

Salonun ortasında durup, bahçeyi işaret etti.

Ne halt ettiğini bilmiyorum, diye bildirdi, koltuğuyla birlikte devrildi. Dengesini yitirmiştir belki, ne bileyim, önemli de değil zaten.

Ne olmuş, ne olmuş, diye telaşlandım. Neden bahsediyorsun, sen.

Of, neyse, düştü işte. Hepsi o kadar. Zaten umurumda bile değil.

Bir sigara yakıp, duvara yaslandı ve daha bahçeye adım atamadan, dumanı suratıma üfledi.

Kuşkusuz Paul yere yuvarlanmıştı ve koltuğu otomatik sulama sisteminin taradığı çimlerin yağlı toprağına devrilmese, temizce düşmüş olurdu. Hâlâ aletine bağlı vaziyette, kabuğunun altındaki bir kaplumbağa gibi altta kalmıştı, alnı çamurun içinde ve şemsiyesiz. Fırtınada dua ediyor, tüm günahları için af diliyor gibiydi.

Ona yardım etmek için aşmam icap eden yağmur perdesine acı acı baktıktan sonra ileri atıldım –üstelik ayağımda mokasen vardı. Uzatmayalım, onu kaldırdım. İyi misiniz, Paul, yaralı değilsiniz, en azından, dedim– ne sebeple olursa olsun iş kıyafetiyle duş almaktan nefret eden biri olarak kendi kendime söylenerek.

Sırılsıklam vaziyette gözlerimi kırpıştırarak, Veronica'ya yardıma gelmesini işaret ettim. Bu arada, ilk defa kucağıma aldığım ve bana acayip hafif ve eklemleri çıkmış gibi gelen Paul'ü çözdüm. Başımı o da sırılsıklam olmuş Veronica'ya çevirerek, ben kocasıyla ilgilenirken tekerlekli sandalyeyi içeri götürmesini önerdim.

Ara sıra benim artık dayanamadığımı düşündüğün oluyor mu, diye sordu ellerimden yüzümü kuruladığım havluyu çekerek. Tüm bunların beni delirttiğini, senin yüzünden acı çektiğimi.

Küvetin yanındaki radyatörün önüne park ettiğimiz Paul'e göz attım.

Sanki bize bakıyor, dedim, öyle değil mi.

Saçmalama. Soruma cevap ver.

Birden boğucu bir hal alan banyoyu terk etmeye hazırlanıyordum ki önüme geçti. Kollarıyla beni esir aldı; abartılı bir şekilde bağrına bastırırken son damlaları ayaklarımızın dibine düşen, ıslak ve emici bir kucaklama. Tüm uysallığımla, esas duruşta kalakaldım.

Ya şimdi, diye sordum bir dakika sonra.

Ben de bir yanıt alamadığım ve Paul'ün sunduğumuz sahnenin muğlaklığı karşısında koltuğunda debelenmeye başlamayacağından emin olamadığım için, bileklerindeki yara izlerinin hatırına soluk bir tebessüm takınarak, onu ihtiyatla ittim.

Yeter, Veronica, dedim. Gittikçe kötüleşiyor.

Olabilir. Hiç bilmiyorum. Farkında değilim.

Bal gibi farkındasın. Yapma. Düşün biraz.

Yeterince düşündüm. Hayatım düşünmekle geçti. Bana düşünmekten bahsetme, lütfen. Düşünmek beni öldürüyor. Ama senin için hava hoş. Rahatsız olmuyorsun. Benim ne hissettiğim seni ilgilendirmiyor.

Ayaklarımızın dibinde küçük bir göllenme, utanç verici bir idrar birikintisi gibi parlıyordu. Bir adım yana kaydım. Kendi kendime –ne kadar çekilmez olursa olsun– Paul'ün dümende bulunduğu yılları yeğleyip yeğlemediğimi soruyordum. O zaman işler daha basitti, gerginlikler bu kadar büyük değildi. Daha iyi uyuyordum. Daha gevşektim. Şu sikik boru yoktu. Henüz kaynanamla yatmıyordum. Karım bebek beklemiyordu. Her problemin bir çözümü olduğunu düşünüyordum. Aklım bu meselelerle meşgulken, birden ışığın azalmış ve Veronica'nın soyunmakta olduğunu fark ettim. Bir anlamda kabul edilebilecek bir şey, zira giysileri hâlâ öyle ıslaktı ki, ikinci bir deri gibi vücuduna yapışıyordu. Tavan lambasını kısmış olmasını neye yoracağımı bilemeden, şaşkınlık içinde, bir sağ bir sol ayağıma yüklene-

rek, oynamaya koyuldum, görünüşe göre art niyet mevzubahis değildi, sanki bu hareket özel bir mana taşımıyordu ve loş ortam sadece daha dinlendiriciydi. Bir şey söylemedim. Etekliği, bluzu, külotu ayaklarının dibine düştü ama dikilmiş göğüs başlarına rağmen, dalgın bakışıyla, ansızın uzaklaşmış gibi görünüyordu.

Sonra askıdan bir bornoz çekip, bana dikkat etmeksizin giydi. Az önce Paul'ün gözünde parlayan karanlık bir ışık fark ettiğimden, bu hareketini takdir ettim.

Buna alışamıyorum, diye belirtiyorum. Sahiden bize bakıyor, öyle değil mi.

Artık dayanamayacağım, Denis, haberin olsun. Hamile kalması fazla geldi. Ve sen, senin tutumun.

Hımm, pardon ama bu konuyu onun önünde konuşmaktan kaçınamaz mıyız. Sonrayı bekleyemez mi.

Ona kibar davranmam mı lazım yani, diye sinirlendi. Öyle mi yapmam gerekiyor.

Benim müdahale etmeme imkân kalmadan, Paul'ün koltuğunu hışımla iterek yana devirdi. Adamın yere çarpan kafası hindistancevizi gibi öttü.

Ama ben böyle yapıyorum, işte, dedi. Gözümdeki önemi, ona duyduğum merhamet bundan ibaret.

Paul'ü kaldırdım. Üçüncü bir kez kaldırmam, diye uyardım Veronica'yı. Şimdi, söyle bana. Meseleleri nasıl gördüğünü anlat. Bu işin içinden nasıl çıkacağımızı söyle. Ara. İyi ara. Bir daha ara. Vaktini pintice kullanma.

Önünü kapatmadığı bornozunun etekleri arasına bir göz attım.

İçime yumruk gibi oturdu, diye devam etti, şuramda hissediyorum. Göğsümde bir toprak topu var sanki. Anlıyor musun.

Bir an tereddüt etti, sonra bana doğru gelmesine izin verdim. Dışarıda şafak yeni söküyordu. Geceki bulutların bolluğuna rağmen, fırtına bir türlü patlamamıştı.

Otomatik sulama durdu. Sessizlik bir kaya gibi çöktü.

Geçer, dedim. Başka çaresi yok.

Sırıtarak tırnaklarını enseme geçirdi. Hannah olmasa seni öldürürdüm, diye fısıldadı kulağıma.

Başarısız intiharından sonra Veronica'nın gerçek bir sorun haline geleceğini hemen anlayan Denise'i dinlemediğim için kendime kızıyordum; sonunda seni yutacak, diye belirtmişti. Denise onun teşkil ettiği tehlikeyi derhal hissetmiş, temkinli olmamı, gardımı indirmememi buyurmuştu ama ben onu dinlememiştim ve son aylarda uğursuz bir sağırlığa kapıldığımdan, şimdi uçurumun kenarında bulunuyordum.

Şans eseri, mutlak jokerim Hannah vardı. Tanrı onu kutsasın. Şimdi Veronica'dan koruduğu gibi, vaktiyle Paul'den de korumuştu beni ve aslına bakarsanız, annesiyle ilişkim olması gün geçtikçe daha çok canımı sıkıyordu.

Uzatmayalım, gömleğimin önünü açıp, erik yeşili, saten iç çamaşırımın ince askılarını aşağı kaydırdı ve pantolonumu istedi. Kurulan, dedi bir bornoz uzatarak. Uygar kalalım.

Giysilerimi toplayıp, kendininkileri ilave etti ve kurutma makinesine eğildi. İçimi kaplayan ve zavallı aklımın kurmaya çalıştığı bütün bariyerleri devirerek beni ona iten sinsi ve dayanılmaz arzuya hayret ettim. Tutunmak için elimi havlu askısına uzattım.

Böyle olacağını düşünmemiştim, diye bildiriyor, eşyalarımızı makineye tıkıştırırken. Bu kadar zor geleceğini tahmin etmemiştim.

Başını sağa sola salladı. Sonra bana bezgin bir bakış atarak, çenesi kasılmış Paul'den daha çok ilgi göstermeksizin, önümden geçip banyodan çıktı.

Onu ne yapacağız, diye seslendim.

Salonda yanına gittiğimde, gri bir gün doğmaktaydı. Ağzımı açmaya fırsat bırakmadan, hiçbir şey söylememi istedi.

Lütfen. Tanrı aşkına. Sus.

Söyleyecek özel bir şeyim yok zaten, dedim yanına otururken.

Beni dikkatle süzdükten sonra ayağa kalktı. Bornozunun eteğinden yakaladım.

Ne var, dedi. Bırak beni.

Bıraktım.

O anda, keyifli günleri geride bıraktığımızın bilincine vardım. Bundan böyle bizi bekleyen kaçınılmaz dertler karşısında az kalsın inliyordum. Bu dünyada kendimizi, beden ve ruhu aynı anda uyuşturmaya muktedir yegâne ilaçtan mahrum bıraktığımız takdirde hiçbir yere varılamazdı.

Ben, içindekileri gerçekten görmeksizin, sehpanın üzerinde bulduğum bir derginin sayfalarını karıştırırken, Veronica, üzerinden günü geciktiren kara bulutlarla kaplı, alçak bir göğün aktığı bahçeye bakan camlı kapının önünde, bana sırtını dönüp, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Havuz aydınlatması, üstünde hareketsiz siluetinin ayırt edildiği oynak ve fantazmagorik bir ışık yaratıyordu.

Ancak daha sonra anladım. Attığı çığlıkların, birbirimize yaptığımız kötülüğün ardından, icraatın tam ortasında bile birbirimize ettiğimiz ve daha ateşli ve sert telaffuz edilmelerinden başka hiçbir yeniliği olmayan laflardan sonra dizginsizce zevk aldığı manasına geldiğini sanıyordum. Onun tarzı olmayan –normalde bu bakımdan daha ölçülü ve aşırı dikkatli davranırdı– bu çığlıkların sebebini ancak daha sonra idrak ettim. Son anda, tam Veronica'nın içine boşaldığım, dudaklarımı

ısırıp yumruklarımı kanepenin sünger yastıklarına gömmesem haykırabileceğim sırada, Hannah'nın esneyerek misafir odasından çıkıp, hayretle bizi seyrettiğini görünce anladım.

Bir saniye başımı öne eğdim. Hannah koşarak gitti. Bir hamlede Veronica'nın içinden çıktım. Homurdanarak, bornozumun kuşağını bağladım ve yalınayak, karımın peşine düştüm. Holün mermerinde kayarak, yere yumuşak iniş yaptım. Otoparka ulaştığımda, Hannah arabasına binmiş, marşa basıyordu.

Kapısı kilitliydi. Cama vurdum. Motoru çalıştırdı ve ilk kez bana doğru döndü. Bir an onu tanıyamadım. Bağırdım. Halihazırda boraya dönmüş olan rüzgâr sesimi sürükledi.

Ayaklarımı ezmemesi için geri çekilmek zorunda kaldım. Stop lambaları, kuru yaprakların döne döne uçuştuğu, giderek silinen karanlıkta, otoyol istikametinde gözden kaybolurken, bir süre donakaldım.

Ellerimi başımın üstünde birleştirip, gözlerimi yumdum.

Atla, diye seslendi Veronica. Bin hadi.

Genelde, deli gibi araba kullanan Hannah'ya yetişmek imkânsızdı. Ama bu, o da tam bir kamusal tehlike olan annesi için geçerli değildi. Kemerimi bağladım. Seni öldürmemden mi korkuyorsun, diye sordu tam gaz yola koyulurken.

Onu boğazından yakaladım, araba yalpaladı ama hemen bırakıp, Hannah'nın gittiği yolu gösterdim.

Bizi bu noktaya sen sürükledin, dedi tüyler ürpertici bir ses tonuyla.

Önüne bak. Arabayı sür.

Sert bir virajı ustaca dönerek, otobana giriş yolunun eksenine yerleşti. Gişeler ıssızdı, benzin istasyonunun soluk ışığında, birkaç zombi ellerinde sandviçlerle dola-

şıyorlardı. Bornozunun altına külot giymeye vakit ayırmış, fakat sutyen takmamış olduğunu fark ettim. Fiş almak için makineye uzandığı sırada, onu uyardım.

Örtün, dedim. Başımıza dert aramıyoruz. Bu sikik arabada hüküm süren sperm kokusu yeter zaten.

Çok kızgınsın, değil mi.

Sürmene bak.

Ya ben, benim çektiğim acı. Senin üzüntün benimkiyle kıyaslanamaz bile. O benim kızım. Ben bir canavarım.

Yeşil ışık yanmak üzere ona dönüyorum, fakat ileri fırladı bile, art arda vites değiştiriyor ve çok geçmeden, yeni doğan günün kaprisli şekiller içeren, alçak göğünün altında, ok ucu gibi dikilmiş karanlık ağaçlıklarla kaplı yükseltiler arasında, son sürat ilerliyoruz.

Baş döndürücü bir ölüm sessizliği içinde aştığımız birkaç kilometreyi müteakip, bir radarın flaşı çakıyor ve ona döndüğümde, ağladığını fark ediyorum. Ama yumuşamıyor ve üzerinden viyadük geçen bir vadinin çıkışında Hannah'yı yakalıyoruz. Bir sabah treni, utangaç bir kuş sürüsünün ardından, viyadüğe giriyor. Aşağı tarafta, gümüşrengi çalıların arasından bir dere akıyor.

Doruğu aşıp, yokuştan aşağı hızla iniyoruz.

Bırak onunla ben konuşayım, diyorum.

Artık iki gözü iki çeşme ağlıyor. Teselli etmeye uğraşmıyorum. Kulaklarımı tıkamamak için kendimi zor tutuyorum. Hızını arttırıyor. Sonra hıçkırıklara gömülerek gazı köklüyor ve dosdoğru viyadüğün ayağına yöneliyor.

Kasten yapıp yapmadığını hâlâ merak ediyorum. Emin değilim. Gözyaşlarının görüşünü bulanıklaştırdığını yazdım. Çarpışmadan sonra kemerimi çözüp otların üstüne yuvarlanmayı ve dumanı çıkan motordan uzaklaşmayı başardığımı yazdım. Daha ilerde durmuş olan Hannah'nın koşarak bana, Canım-Cicim'ine doğru

geldiğini anlattım; oysa bu Paul'ün aklının ucundan bile geçmezdi. Annemden sonra gerçekten sevdiğim ilk kadının o olduğunu yazdım. Ve bunların hepsi gerçek, tüm bunlar inanılmaz ve katıksız hakikatten başka bir şey değil.

BİTTİ

Fransa'nın "rock" yazarı Djian'ın son romanı şu sıradan cümleyle başlıyor: "Gündüz, adım Denis idi. Belli bir başarı kazanmış, eleştirel anlamda sivri dilli bir yazardım. Bazı akşamlar, adım Denise oluyordu. Evet, bir kabarede dans ediyordum." Daha ilk cümlede, okuyucuyu bekleyen güzel, çarpıcı ve büyüleyici bir nesir akışının ipuçları veriliyor. Djian'ın asıl dehası, tek bir cümleyle metnine kazandırdığı, bisiklet sürmeyi bilmeyen birinin hissettiği itkiye benzer bir hızdan ileri geliyor: Durmak düşmektir. Ama durmayıp rüzgârın tokadıyla sürüklenmek, geri dönüp bakmak da mümkün. Sürat önem kazanıyor Djian'ın anlatısında; ama zincirleme akış bazen kopuyor ve araya okuru uyuma tehlikesinden koruyan eksiltiler yerleştiriliyor. Soluklanacak zaman kalmıyor. Elbette kendine mahsus bazı oyunlara da başvuruyor yazar: Paragraf girintisi, diyaloglarda tırnak ya da tire, tek bir ünlem veya soru işareti kullanmıyor. Eksikleri okurun hayal gücü tamamlıyor. Djian'ın sanatı her cümlesinde kendini duyuruyor; bunlar o kadar duru ve okuması öyle kolay cümleler ki, gizledikleri gayret asla göze çarpmıyor...

AYRINTI • YI
ISBN: 978
9 786053 140342